

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any X N.º 509

Setmana del 25 de juny
a l'1 de juliol del 1989

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 100 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPU

CULTURA RELIGIOSES

Chesterton

"El fet més característic de l'home és que difereix dels animals de totes maneres, fins i tot per deficiència —en cert sentit és menys normal i fins i tot menys autòcton— en una paraula, és un estranger sobre la terra."

AFINANT

Sant Pere i sant Pau

JOAN E. JARQUE I JUTGLAR

L'agermanament de Pere i Pau és una de les gràcies més grans que Jesús ha fet a la seva Església. Gràcia i pedra de toc. Pere pescador, mans de call per empuñar el rem. Pau mestre de la Llei amb la ploma als dits. Pere ha pagat la gosa-dia amb la constatació amarga de la covardia. Pau és desmuntat sense raons per una Presència tant evident com encegadora. Pere va a passos menuts i, si el peu no se li posa segur, es fa enrera. Pau vol abastar el món romà que li ve estret i el seu missatge no li cap ni en la Llei d'Israel ni en la Saviesa de Grècia. De Pere en coneixem la casa, de Pau els camins, d'ambdós la fidelitat i l'amor a Jesús el Crist. L'un l'ha vist i palpat amb les mans i els ulls: l'amic se li transfigurà en Senyor. L'altre, gelós de Déu i d'Absolut el descobrí en l'esclau crucificat i se li plantà al cor. Pere i Pau, columnes de foc i núvols, cobricel del nou Poble de Déu, feu que conservem íntegre i vivent el coneixement i l'amor de Jesús que ens heu tramès i que hi progressem propo-sant-lo a tots els homes.

Aquest cap de setmana per a la unió d'excursionistes

Mossèn Batlle, homenatjat a la Pica d'Estats

Convocats per l'Associació d'Antics i Amics de Minyons Escoltes i G.S.J., els excursionistes catalans tributen aquest cap de setmana un homenatge a mossèn Antoni Batlle, fundador de l'escoltisme catòlic català, amb motiu del centenari del seu naixement. Els actes tenen lloc a la Vall Ferrera, al Pallars Sobirà, on ara fa 53 anys, mossèn Batlle amb els seus minyons pujava a la Pica d'Estats, el pic més alt de Catalunya, mentre a la terra baixa els homes iniciaven la lluita fratricida que ens marcaria per tota la vida.

En un pròxim número publicarem un reportatge d'aquests actes.

Tot analitzant les conseqüències que pot tenir en la vida eclesial

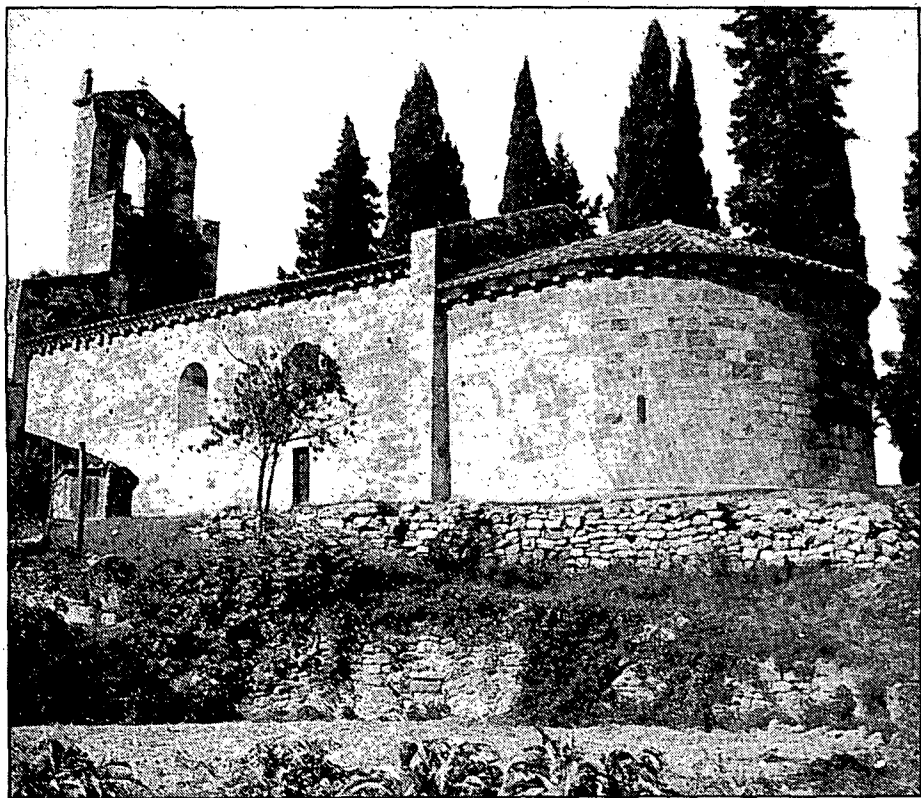
Cinc bisbes francesos s'aplegaren a Banyoles per estudiar la regionalització d'Europa

BANYOLES.— Cinc bisbes francesos de les diòcesis de Perpinyà, Carcassona, Mande, Montpeller i Nîmes es van reunir a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles els dies 12 i 13 d'aquest mes per tal d'estudiar conjuntament els problemes que presenta la regionalització d'Europa en l'aspecte econòmic i polític i també les conseqüències que això pot tenir en la vida eclesial. Per tal de conèixer amb profunditat aquesta temàtica, els bisbes van invitar tres tècnics de Catalunya i tres de francesos que van participar en diferents taules rodones i van discutir els seus punts de vista.

Entre els tècnics catalans hi havia el professor Fèlix Martí, del Moviment d'Intel·lectuals Catòlics, que va defensar l'Europa dels pobles enfront de l'Europa dels Estats que proposaven els tècnics francesos. Això va sorprendre els prelatats francesos que es van inte-

ressar molt pel punt de vista del doctor Fèlix Martí. Els tècnics francesos eren l'alcalde de Prada, Paul Blanch, el diputat al Parlament de París, Claude Barate i l'empresari Jean-Pierre Barthelemy. A més del professor Fèlix Martí també va intervenir en la trobada el gerent del Patronat de Vivendes de la Santa Creu i ex-president de la Cambra de Comerç de Girona, Francesc Ferrer.

Si bé no es van treure conclusions oficials de la trobada, el vicari general del bisbe de Perpinyà, doctor Trillàs, va manifestar que els cinc prelatats francesos s'havien adonat de la necessitat de repetir aquestes reunions per tal de conèixer les postures dels tècnics i el seu llenguatge en temes vitals pel futur d'Europa. També s'adonaren de la proposta més humana i idealista del professor Fèlix Martí enfront de la proposta més materialista i freda dels tècnics francesos.

NOTÍCIES N. 6

1. A MONTSERRAT HA TINGUT UNA ESPECIAL VIBRACIÓ

"L'Assemblea de L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA d'aquest any, a Montserrat, ha tingut una especial vibració: el substracte social que dona suport al nostre Setmanari s'aferma i s'estén dia rera dia", escriu mossèn Joan Carrera i Planas, Sots-director de CATALUNYA CRISTIANA, en el passat número del setmanari. Certament fou un èxit. Ens vàrem reunir més de 200 amics i pelegrins. Va obrir l'Assemblea el reverend Pare Abat amb unes paraules d'especial afecte per a CATALUNYA CRISTIANA. Tots vàrem gaudir de la presència i de les sempre esperades intervencions de mossèn Joan E. Jarque, President de l'Associació i de la Fundació. Fou un dia magnífic des de tots els punts de vista. Ja tenim reservada data per al pròxim any: serà el dissabte, 19 de maig.

2. JA PREPAREM EL CALENDARI I LES FELICITACIONS

Per al mes d'octubre esperem posar a la venda el nou CALENDARI DE CATALUNYA CRISTIANA-1990, després de l'èxit obtingut l'any passat. Tindrà moltes novetats. La més important és que reproduirà una col·lecció de "12 goigs a la Mare de Déu" en les seves advocacions amb més gran tradició i veneració a Catalunya. Naturalment, tots els subscriptors de CATALUNYA CRISTIANA el rebran gratuïtament, com l'any passat.

Molts ens ho havien demanat. Per això, aquest any disposem de CHRISTMAS DE CATALUNYA CRISTIANA per felicitar el Nadal. Serà una nova forma d'ajuda i difusió del nostre setmanari. En el seu moment donarem més detalls.

3. CONTINUEN ARRIBANT, PERÒ EN CALEN MOLTES MÉS

Moltes gràcies als subscriptors que ja han aconseguit algun nou subscriptor. El nostre objectiu era: Ca-

dascú, un! Ha aconseguit ja el seu? L'esperem. Entre tots hem d'aconseguir els 5.000 nous subscriptors que necessita CATALUNYA CRISTIANA. La nostra campanya de difusió continua. Estem preparant noves accions per als propers mesos. A quí dels vostres familiars o amics els resultaria més útil i beneficiós rebre CATALUNYA CRISTIANA? Feu-lo subscriptor.

4. JOVES... A TERRA SANTA

Continuem amb els preparatius del II Pelegrinatge a Terra Santa per a Joves. L'experiència dels anys passats va ser magnífica. Això és el que ens ha motivat i animat a repetir-la aquest any. Hem limitat la participació a 30 places, amb la finalitat de poder atendre millor a cadascú, fomentant l'esperit d'amistat i participació entre els components del grup. És una experiència que val la pena viure-la i que recomanarem als integrants de qualsevol moviment, associació o club de gent jove. Del 4 a l'11 de juliol, poden ser vuit dies... que recordis tota la teva vida!... I a un "preu jove".

5. JA S'HA SORTEJAT EL COTXE, LA VIDEO-CÀMERA, LA MOTOCICLETA... I TAMBÉ LES 150.000 PTES.

Tal com ja estava anunciat, el passat dia 6 de juny, davant Notari s'ha celebrat el ja tradicional sorteig de CATALUNYA CRISTIANA. Els premis han correspost als següents números:

1er. Premi, un Ford Fiesta.	Al n.º 42.750
2on. Premi, Càmera de Vídeo.	Al n.º 96.389
3er. Premi, Ciclomotor Derby.	Al n.º 42.923

El Premi de 150.000 pessetes per als talonaris venuts, ha correspost al talonari número 1.073.

Tots els números premiats corresponen a butlletes venudes. Donarem el nom de les persones premiades quan aquestes es posin en contacte amb nosaltres per retirar els premis. Es publicaran a les pàgines de CATALUNYA CRISTIANA.

"L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT QUE CADA SETMANA SURTI AL CARRER "CATALUNYA CRISTIANA"

PER A INFORMACIÓ:

Plaça Urquinaona, 11 - 3ª A

08010 BARCELONA - Telf.: 301 37 18

FES-TE AMIC...
T'esperem!

COM FER-SE AMIC DE

**Catalunya
Cristiana?**

L'INFORMAREM AL
TELÈFON 301 37 18

EDITORIAL

Penes de mort a la Xina

Els vells dirigents xinesos han optat per matar: una manera cruel d'ajornar la seva derrota sense glòria. Les víctimes han fet la volta al món a través de la petita pantalla: joves veixats, ajupits, que signen les seves confessions entre militars que els porten engrapats. Havien gosat aixecar una estàtua de la llibertat davant l'efígie de Mao, demanaven l'aire fresc de la democràcia i refusaven l'enrarament de la corrupció. Ara són "contrarrevolucionaris", és a dir, el pitjor que pot ser una persona sota un règim marxista. Han de ser eliminats.

Modestament, però amb energia i amb dolor, volem protestar per aquestes penes de mort que afegeixen a l'horror d'aquesta pràctica, en tants llocs ja bandejada per la sensibilitat dels homes d'avui, altres factors igualment inadmissibles: són condemnes imposades per delictes d'opinió —ni que s'invocin altres causes— i els acusats no disposen de les més mínimes garanties processals. Ens unim a la veu del Papa que, delicadament, ha apel·lat a la "saviesa" de les autoritats xineses "en la recerca del bé comú, dins el respecte a la veritat, la justícia i la llibertat". Tant de bo les penes de mort dictades, fossin, almenys, commutades a darrera hora pel tribunal suprem de Xina.

Voldríem sentir-nos acompanyats en aquesta protesta. Voldríem que no emmudissin ara les veus que s'aixequen contra la pena de mort, quan té lloc en altres indrets i en altres circumstàncies polítiques: No podem fer discriminacions entre els morts: els drets humans són indivisibles.

Vivim en el decenni que contempla la descomposició dels règims comunistes. Polònia i Hongria inicien nous camins de futur. En unes altres circumstàncies i amb unes altres magnituds, la mateixa URSS comença a canviar. Quan aquest corrent penetrarà en la immensa Xina?

La situació xinesa és realment difícil. Els estudiants han fracassat precisament perquè no existien unes mínimes condicions per al seu èxit. Han estat mancats de força en el partit, i encara més en l'exèrcit. Allà, d'altra banda, no hi ha una Església com la de Polònia que pugui esdevenir el pal de paller de la resistència... El règim xinès, malgrat la seva corrupció i la seva crisi política, és encara prou sòlid per a oposar-se a qualsevol reforma o revolució que no surti d'ells mateixos. L'escletxa possible entre la gerontocràcia immobiliària que controla el partit i l'exèrcit; jove, tècnic i

transformat sota l'impuls de Deng Xiaoping, encara no s'ha produït...

Però és indubtable que la protesta dels estudiants a la plaça de Tian An Men no caurà en el buit. N'estem convençuts. Més tard o més d'hora, els seus plantejaments fonamentals seran represos per altres estudiants i per obrers i camperols que imposaran la transformació.

Mentrestant, quantes víctimes cauran encara, quants ciutadans xinesos hauran de continuar vivint sota l'opressió i sense esperança?

D'un altre país també asiàtic i també comunista, el Vietnam, ens ha arribat aquesta colpidora nota de premsa: "El vice-primer ministre d'affers estrangers del Vietnam, Nguyen Co Thach, va reconèixer ahir que el sistema vietnamita havia fracassat, afirmant que "els mitjans havien traït els objectius. Volíem construir un règim per al poble i, en lloc d'això, l'hem construït per l'Estat i per a l'Estat". (AFPI, 15/6/89) A la vista d'unes paraules com aquestes hem de preguntar-nos: però, i els sofriments, i la mort, i el mal viure de tantes persones fins avui? ¿De què han servit? Cal tanta mort, tanta depuració i tant de terror a la Xina, per arribar a un dia en el qual, ineluctablement, hauran de dir, com els seus col·legues vietnamites, "ens hem equivocat"? De què haurà servit tanta sang —la vessada en el món comunista ja supera la dels nazis— a l'hora de tornar a començar? Preguem pels nostres germans xinesos.

L'Església o la por

Tenir oberta la porta de la fe, de la caritat i de l'esperança

La por o la fe, és el títol d'un llibre de Maurice Bellet. Tracta d'un tema sempre actual. La por no és exorcitzada. Sembla que torna amb força. Afecta l'Església amb el doble moviment d'una Església que té por i d'una Església que fa por. És una situació una mica paradoxal que fa reflexionar.

La por i la fe són antinòmiques. No hi ha res que es repeteixi tan insistentment en la revelació com el rebuig de la por: "No temeu... no tingueu por...", és un tema que marca la trajectòria dels actors i dels testimonis més notables de la història de la salvació. I aquesta invitació s'inscriu insistentment en la vida de l'Església. És significatiu que el Papa Joan Pau II vagi reprendre'l el dia de la seva elecció: "No tingueu por... obriu les fronteres al Crist".

"Com explicar actualment aquesta revifalla de la por? ¿No serà que es té por, inconscientment, de l'Evangeli i de les exigències que planteja en tots els camps de la vida, privada i pública? ¿Potser ens prenem com una condemna allò que és "invitació"? Invitació a una vida més autèntica, a una llibertat més veritable, a una joia més profunda. Tants camins que porten vers una existència marcada pel misteri pasqual, el dinamis-

me de mort i de vida constitueixen un "pas" obligat del qual hom voldria, inconscientment, evadir-se.

No és fàcil prendre aquesta vida. Tampoc és fàcil presentar-la i definir-la. Per tant, no és sorprenent que en la proposta del missatge i de les exigències evangèliques, apareguin inadequacions en el contingut i poca traça en la forma. Y hom no pot mesurar el valor de veritat d'una proposició només segons l'acolliment que troba en l'opinió. És a dir, segons els sòn timers. Acceptar el risc de dir una paraula a contracorrent és exposar-se a la incomprensió i al refús. El discurs del mateix Crist ha corregut aquest atzar: "Durs est hic sermo: aquesta paraula costa d'entendre". (Jn 6:60).

Sembla que hi ha por que es desenvolupi en l'Església un esperit d'intolerància i una temptació de retorn al passat. Certament els progressos —és dir, la marxa endavant— de l'Església, com en

JOSEPH ROZIER
Bisbe de Poitiers

la societat, mai no tenen la seguretat de seguir una pura continuïtat lineal. No és pas el tumult de les onades allò que compta, sinó el moviment de la marea. ¿No hi ha avui la temptació de donar més importància als gestos, a les situacions caòtiques, que a les profundes evolucions que s'esdevenen? L'Església avança i continuarà avançant en la dinàmica del Concili. I no són pas les crispacions, els fenòmens residuals o també els

comportaments regressius allò que ens ha d'inquietar. Tot això no compta. Allò que és i serà decisiu, és la vitalitat espiritual, el dinamisme apostòlic de les comunitats a la base. És allí on l'Església es

construeix. És allí on es manifesta la seva veritable actualitat i on s'escriu el seu futur.

Mirant el Concili, ¿és que hom pot imaginar que l'Església pugui fer marxa enrera? El Concili és una base definitiva. Està inscrit en la tradició vivent. En té la riquesa indefectible i la puixança irreversible. ¿No és pas un error d'apreciació i d'estratègia posar-se a lluitar contra les amenaces retrògrades, amb un esperit de croada que, avui dia, s'ocuparia més de l'interior de l'Església que de l'exterior, s'interessaria més del temps que de l'espai, posaria en acció una psicosis i no una força psíquica?

No es construeix res sobre la por. Sobretot no es construeix esperança.

En la inquietud no es prepara res. Sobretot no es pot preparar el futur.

No és el moment, ara, de creure en l'Esperit Sant que "conduïx vers la veritat total"? Els passos en fals de l'Església, vinguin d'on vinguin, no aturaran la seva marxa endavant.

Menys que mai no és l'hora de tancar-se, és el moment de tenir ben oberta la porta de la fe, de la caritat i de l'esperança.

(De "La Croix")

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jaque i Jutjar
Sots-directors: Francesc Malgosa i Riera, Joan Carreia i Planas
Edita: Fundació Catalunya Cristiana
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgener
Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/ València, 244, 2on. Tels.: 215 / 27 39 - 27 84 FAX: 215 28 06 08007 Barcelona
Impressora: Publiograf, S.A.L. Pte: Valeri Serra, 30 Tels.: 254 / 16 30 - 17 77 Barcelona D.L. B.14.387/79

RESPIR

DE CACERA

Sant Joan deia que corrien pel món molts falsos profetes. També en deuen córrer ara. Caldrà organitzar caceres? Algunes èpoques hi ha hagut gent que s'hi ha dedicat. Caçar falsos profetes, o bruixes, o heretges, ha estat altre temps un esport d'església. Un esport divertit? Per a les peces de caça certament que no! Què feien entre- tant els profetes autèntics? Com s'ho miraven? Quina actitud prenen? I una pregunta important: Com es coneix que un profeta i un teòleg són autèntics? En veda alçada, jo diria que és criteri d'autenticitat cridar contra les eventuals caceres. Cosa per cert perillosa, perquè això basta per ser suspecte de falsedat, per molt autèntic que hom sigui. I també això sol i pot convertir en peça de caça. Ara parlo de l'Església, però és cosa que es dona arreu: caceres de suspects, crits contra la cacera, cacera dels qui criden contra la cacera, silencis prudents dels qui tenen por de tornar-se peces de caça...

MIQUEL ESTRADÉ

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.800 Ptes.

Europa: 8.700 Ptes. Amèrica: 10.650 Ptes. Àsia, Àfrica: 11.400 Ptes. Filipines: 11.400 Ptes. Àsia (més oriental): 14.200 Ptes.

Un conegut periodista català, parlant a TV3 sobre els avantatges d'estar gras, va al·ludir a personatges cèlebres i grassos, entre ells Joan XXIII a qui va qualificar com "aquell papa magnífic". Com que resulta que el tal periodista no es distingeix pas per la seva adhesió a l'Església catòlica, no vaig poder estar-me de fer aquesta reflexió:

Ben mirat, hi ha com tres registres en la figura de Joan XXIII: l'home, el papa, i el mite.

De l'home, Angelo Giuseppe Roncalli, en coneixem allò que ell mateix ens escriu en el seu "Diari d'una ànima". Un cristià a la italiana, amb tot el bagatge de pietat popular que això comporta, que, abans de ser nomenat bisbe i abans de les missions apostòliques a Bulgària, Grècia i Turquia, va exercir de rector de poble italià, amb tot el que també comporta. Home de fe senzilla i poc aficionat a complicacions teològiques, molt devot de la Mare de Déu, i sempre predisposat al bon humor i a ironitzar amb la seva complexió d'home gras. Encara que s'ho hagués proposat, mai no hauria pogut ni sabut ser dolent; va ser un d'aquells escollits per Déu que ja neixen sants del si matern.

El papa Joan XXIII, segurament va ser el personatge que més va fer sofrir a l'home Angelo Roncalli. Elegit a la mort d'un monstre modern del papat com era Pius XII —home d'una cultura vastíssima, i d'un carisma i d'una personalitat abassegadores—, segurament mai no es va considerar del tot digne del solí pontifici. D'aquell "Papa de

Joan XXIII en tres registres

JORDI BASSAS i RIBALTA

transició", la gent primer no en va fer gaire cas (recordo com els menjacapellans de l'època ironitzaven amb l'ordinal "XXIII" i li deien el "Papa quiniela"). Però, la coincidència del seu pontificat amb l'època Kennedy-Krusxev, amb la difícil política de l'estira i arronsa en el desglaç de la "guerra freda", li va conferir un protagonisme inesperat. La seva convocatòria del Concili Vaticà II va causar impacte arreu del món; però, concretament al nostre país, van ser

sobretot les encíclics "Mater et Magistra" i "Pacem in Terris" que van despertar el màxim interès per la denúncia que hi havia de situacions que Espanya vivia sota el franquisme —per bé que, en els textos respectius, no hi havia diferències substancials respecte de la doctrina social i política formulada anteriorment per Lleó XIII i Pius XI. A Roncalli, el fet de ser papa segurament el va matar abans d'hora, però també va contribuir a difondre arreu del món la seva natural bonhomia, una imatge i un tarannà simpàtic a tothom, al marge de les qüestions purament doctrinals.

El mite Joan XXIII és tota una altra cosa. Segurament és allò que el mateix Roncalli hauria rebutjat de tot cor, perquè no s'adiu gens ni mica amb allò que ell va ser a la realitat. Com tots els mites, és una deformació de la figura que es fa servir com a element de contrast, gairebé sempre per desqualificar altres homes d'Església que no cauen bé. Com tots els mites, es tracta d'una mena de retrat-robot on tothom hi dibuixa les virtuts ideals que imagina que hauria de tenir un papa —sempre, naturalment, segons la pròpia ideologia del "dibuixant". I, com tots els mites, és una figura més aviat negativa, tant per a la mateixa persona mitificada, com per a la mateixa Església catòlica.

Quan el periodista català a TV3 va al·ludir a Joan XXIII com a "aquell Papa magnífic", la seva expressió tenia molt més d'atac, que no pas d'elogi sincer. Tot sembla indicar que ell es referia al mite, no pas a l'home, i molt menys al papa. I consti que m'agradaria equivocar-me.

El comunisme, que durant molts anys ha pretès ser l'esperança dels pobles i mai no ha dubtat a vessar la sang del poble, acaba d'afegir uns milers de morts a la llarga llista de les seves víctimes que es compten segons que confessen els mateixos historiadors de l'Est, per milions i milions, sens dubte més que les del nazisme. Però això que ha passat a la Xina, com allò que el mateix dia s'esdevenia a Polònia, per una d'aquestes coincidències simbòliques de les quals la història ens serveix el secret, ens invita a reflexionar sobre les condicions d'una evolució d'aquests països vers la democràcia.

¿Com no admirar el coratge dels xinesos que han resistit amb les mans nues l'exèrcit anomenat del poble? ¿Com no aprovar la seva aspiració a la llibertat? ¿Com no desitjar que l'assoleixin un dia? Però cal confessar que no hi havia les condicions per a l'èxit. Els estudiants no tenien ni doctrina, ni

El comunisme enfront a si mateix

JACQUES DUQUESNE

cap, ni estructures. I no podien recolzar-se en cap força organitzada. Ni en el si del partit, ja que ells precisament han desencadenat el seu moviment arran de la mort d'un dirigent, suposadament més liberal que els altres. Ni en el si de l'exèrcit com s'ha demostrat tristament. Ni per cap altra banda, ja que no existeix ni Església ni sindicalisme una mica sòlid. Els règims comunistes estan arreu en avançat estat de descomposició —cosa que restarà per a la història la més gran revelació d'aquest decenni— però encara prou sòlids per resistir qualsevol voluntat de reforma que no surti d'ells mateixos.

Polònia juga aquí el paper de l'excepció que confirma la regla: disposa d'una estructura que ha resistit tots els cops baixos i que, lluitant per sobreviure, també

combatia per la llibertat: l'Església catòlica. Res de semblant a Rússia on les Esglésies —se n'ha tingut recentment una nova confirmació— són estretament controlades pel règim. Res de semblant tampoc en la major part de les democràcies populars. En aquests països només una voluntat de liberalització sortida del mateix partit té alguna possibilitat de reeixir com ho demostren la Rússia de Gorbatxev, o bé Hongria. Allí on els dirigents del partit s'hi oposen, com a Txecoslovàquia i molt més a Romania, res no ha canviat des de Brejnev, i no cal dir res de Stalin. Les liberalitzacions, doncs, en-

cara extremadament fràgils ja que reposen en la voluntat d'un home o d'un clan, el poder del qual sempre pot ser contestat, i la vida amenaçada.

Els estudiants xinesos que erigen una estàtua de la llibertat a la plaça de Tian An Men davant l'im-

mens retrat de Mao Tze Tung, no més podien nodrir dues esperances: que una majoria de dirigents, impressionats per l'amplitud del moviment, destituís l'actual direcció conservadora; o que l'exèrcit es negués a intervenir contra ells. Aquestes dues esperances han fallit. Poden renéixer. En primer lloc perquè l'actual direcció està composta per vells xacrosos. Però també perquè l'exèrcit ha canviat sota l'impuls de Deng Xiaoping. S'ha modernitzat, rejovenit, i suporta malament els arcaïsmes i les falles del sistema. Però tanmateix, tant en el partit com a l'exèrcit hi ha aparentment cert nombre de gent que veu en els drames actuals, com en la corrupció generalitzada, els tristos resultats de la política de liberalització impulsada d'uns anys ençà, i no somien altra cosa que l'autoritat. Decididament, el futur de Xina no és escrit enlloc.

(De "la Croix")

Tornar un espai radiofònic religiós a la seva hora habitual

Sr. Director:

En l'espai "Temps per al record" que emet fa poc Ràdio 1, una mica abans de les set del matí, han evocat en el dia d'avui la figura de Marconi i del seu gran invent de la ràdio, de la qual —va dir el Papa—: "era un invent que apropiava Déu".

La ràdio podia ser un mitjà que ens apropés a Déu. Tanmateix, segons sembla, els seus directius volen fer-nos-ell lluny, ja que l'espai "Buenos días nos dé Dios" que es podia escoltar des de fa molts anys a l'esmentada hora —quatre minuts per la set— i del qual ni per la seva curta durada, ni per ser hora de poca audiència, podia molestar gaire als qui no interessaven els temes tractats, segons sembla ha estat traslladat ara a una hora més aviat, la qual cosa fa que sigui pràcticament audible només per a una minoria de públic. En el seu lloc "Tiempo para el recuerdo" molt sovint deixa encara un parell de minuts que s'omplen de música anodina esperant l'hora de l'informatiu. Si hi hagués un bon desig, el programa es podria mantenir a la mateixa hora.

Per tant manifesto la sol·licitud de tots els que l'escoltàvem, que es torni a

fer a la seva hora habitual, o Ràdio 1 ens doni una explicació raonable del perquè del canvi. Gràcies.

MARIA CANUDO

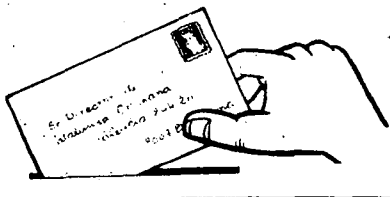
Sobre l'himne "Poble de Déu"

Sr. Director:

El diumenge 16 d'abril, festa del Bon Pastor, i alhora Jornada de Pregària per les vocacions a la vida consagrada, vaig assistir a una celebració eucarística, en la qual es va cantar, a l'entrada del ministre l'himne "Poble de Déu" amb lletra i música de Xavier Morlans.

Vull abans de tot valorar l'esforç de Xavier Morlans en les seves aportacions al camp de la música religiosa, tanmateix, permeteu-me un suggeriment, amb la voluntat de contribuir discretament a evitar algun possible malestar innecessari.

La primera estrofa del citat himne, diu, referint-se naturalment al Poble de Déu: "Camina al llarg del temps, travessa mars pregons, tan lluny sovint els seus pastors, tan a prop d'ell el Crist lluminós".

Interpreto personalment aquests versos d'aquesta manera:

Hi ha una oposició entre Crist i els Pastors del seu Poble: mentre el Crist hi és pròxim, els pastors en són llunyans. I d'altra banda una oposició entre els pastors i l'Església: aquesta és pròxima a Crist mestre en són llunyans els pastors del seu poble. Els pastors resten lluny de Crist i del poble de Déu.

Em sembla que la Litúrgica canta la fe de l'Església, no canta els manaments de cap dels seus ministres, ni dels laics ni dels pastors. I, a més de ser una generalització gratuïta, trobo de mal gust convertir una aclamació a Crist cap de l'Assemblea en un retret a aquell que ministerialment el fa present. Em sembla, altrament que cantar els manaments dels pastors pot ajudar poc a pregar i, sobretot, a consagrar la vida en el presbiterat o en la vida religiosa, i això que era el dia de pregària per les vocacions.

Suggestiria al Sr. Xavier Morlans de proposar-nos, si li sembla escaient, alguna versió alternativa a aquest verset, i

sinó deixar l'alternativa al sentit comú i a la sensibilitat eclesial i litúrgica de cada comunitat.

Molt atentament.

RAFAEL HORRACH I LLABRÉS

La quinzena estació del Via-Crucis

Sr. Director:

Amb motiu de la carta de Josep Pons i Vives, titulada "La quinzena estació del Via-Crucis", publicada en l'últim número —el 493— d'aquest setmanari, em permeto demanar a "C.C." que publiqui també la que, sobre el mateix tema, dirigeixo ara a aquell senyor i a tothom a qui pugui interessar.

Afegir l'estació quinzena al Via-Crucis és una pràctica ja força generalitzada. El Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona hi ha contribuït molt amb uns dossiers: "Quaresma", "Setmana Santa", "Via-Crucis", que tenen en compte la necessitat d'acabar aquesta piadosa pràctica amb la consideració de la Resurrecció de Crist.

Respecte a la lletra del "Per vostra Passió sagrada", puc manifestar que l'autor fou el P. Lluís-Maria de Valls, de l'Oratori de Sant Felip Neri, i la música és del Mestre Lluís Millet. Em plau fer constar també, modestament, que, ja fa temps, vaig escriure jo mateixa una lle-

tra per a la quinzena estrofa, però no m'he preocupat de divulgar-la; és la següent:

Jesucrist, el tercer dia,
de la mort ha triomfat
i, als deixebles i a Maria,
s'apareix ressuscitat.

Li correspon la melodia segona, de les tres que hi ha per a les estrofes.

És fàcil que el pare Vallet impulsés aquesta devoció entre els seus exercitants. Potser se'n podrien trobar referències en els dos llibres del pare Antoni Sospedra: "Fa cinquanta anys" i "Per carrers i places", de l'Editorial Balmes.

MARIA PUJOL

Deu anys de C.C.

Sr. Director:

Deu anys del setmanari C.C. i haver arribat al núm. 500, em sembla a mi que és quelcom important. Potser alguns criticaran C.C. pel mateix motiu que jo l'alabo: per no haver deixat de ser en cap moment un exponent del seny de la nostra terra i no haver-se "embarcat" en progressismes dubtosos. Felicitats i l'enhorabona.

JOAN SANS

ARA MATEIX

Divagacions -ingènues- postelectorals

Fa tres setmanes em referia a les boirines que entelaven, al meu entendre, la nostra satisfacció de participar en unes eleccions europees. Ara que aquestes ja han estat celebrades, podem dir que les boirines eren certes i que la satisfacció, en canvi, no ha estat prou compartida. No podem, responsablement, deixar de reflexionar en alguns aspectes d'aquesta cita electoral: en aquells, sobretot, que ens afecten com a ciutadans, per damunt de les diferents opcions polítiques.

El fenomen de l'abstenció massiva no pot ser minimitzat. En primer lloc, ha de ser una lliçó de modèstia —no de derrotisme— per als catalans que ens fem, a vegades, de nosaltres mateixos, una imatge que s'acorda més amb el desig o amb el tarannà d'unes minories que no pas amb la realitat dels "sis milions"... Jo no diré que no siguem europeus o que ho siguem menys que altres pel fet d'haver participat tan minsament en aquestes eleccions, però fa una certa angúnia que alguns vagin dient que ho som més que ningú, i trobar-nos, després, amb un ín-

dex de participació per sota de la mitjana europea i per sota de la mitjana espanyola. Tampoc no ens escau del tot de comparar-nos amb democràcies més velles, que tenen les seves puges i baixes al llarg del temps: només fa quatre dies que hem aconseguit de votar lliurement, i quatre més que gemegàvem perquè no ho podríem fer. No ens hem cansat massa aviat?

L'atonía que patim, en contrast amb l'eufòria d'alguns discursos polítics, fa pensar que som encara una societat de compartiments tancats. Durant el règim anterior, va esdevenir habitual parlar, fins i tot a la premsa, d'un país oficial i d'un país real. Era una distinció encertada, però massa simple. Es donava entenent que l'oficial era el del poder establert i el real el dels aspirants al poder democràtic. Però quan aquests han reeixit, ha tornat a sortir un altre país real al marge de la nova oficialitat. En principi, ara la distinció té menys raó de ser perquè els

governants són elegits. Però, i si la meitat de la gent no elegix?

Construir una democràcia real, arrelada en la majoria i amb una participació activa demana un gran esforç de submissió dels mateixos interessos al bé comú, d'honestedat i de pedagogia. Els polítics són cridats a encapçalar aquest esforç, però no només ells. Tots hem de conciliar l'exigència crítica envers els gestors de la política amb la solidaritat responsable: l'excessiva facilitat a reventar polítics fins i tot quan es limita als de la banda contrària, contribueix a desprestigiar la democràcia.

Però ells, els polítics, han d'encapçalar, lògicament, aquest esforç. El ciutadà, especialment el que no vota, està necessitat d'informació veraç i

J. CARRERA PLANAS

directa. I això, normalment, no sols en temps de campanya electoral. El seguiment dels votants per part dels elegits, l'explicació de l'ús que fan d'aquests vots per a l'aplicació del programa electoral, l'auto-crítica quan el programa no surt... serien factors generadors de nous votants. A vegades, els polítics senten la necessitat prioritària d'assenyalar les seves diferències amb els seus adversaris. Entrada d'una conseqüència natural i legítima del pluralisme. Però aquest és un punt en el qual les extrali-

mitacions perjudiquen el qui les comet. El ciutadà refusa la contraposició gratuïta i exagerada en les formes. I refusa, encara més, tot allò que té l'aparença de constituir un joc del polític amb el seu vot per tal de canviar-ne el sentit a benefici propi. No només el transfuguisme, sinó també les coalicions i les mocions de censura que, tot i ajustar-se formalment al dret, donen com a resultat un espectre polític que no reflecteix amb nitidesa la voluntat dels ciutadans, resulten perilloses. Són una sombra d'abstencionisme.

Hi ha encara més coses que acuden al paper en tractar aquest tema. Per exemple, la vergonya aliena que ens fan sentir, a les nits d'eleccions, els polítics, quan tots diuen que han guanyat... Tot el que he volgut suggerir pot ser resumit amb la coneguda expressió de Carles Cardó, "L'honestedat, màxima eficàcia", que és el tema d'un capítol fonamental de "La nit transparent". Ben aviat, per cert, una nova edició d'aquest llibre en facilitarà la lectura a les noves generacions.

L'associació, "AMICS DE MEDJUGORJE", ens prega de publicar a partir d'ara, "els missatges de la Mare de Déu per al poble cristià, comunicats als joves vidents de Medjugorje, el dia 25 de cada mes".

AMICS DE MEDJUGORJE

MISSATGE DEL 25 DE MAIG DEL 1989

Estimats fills, us invito a obrir-vos a Déu. Mireu, fills meus, com s'obre la natura i dona la vida i els fruits. Jo també us invito igualment a obrir-vos a la vida i a l'abandó total a Déu. Fillets meus, estic amb vosaltres. Desitjo que cadascun de vosaltres descobreixi la joia i l'amor que només es troben en Déu i que solament Déu pot donar. Res no desitja Déu de vosaltres sinó solament l'abandó. Per això, fillets meus, decidiu-vos seriosament per Déu, perquè tota altra cosa passa i només Déu resta. Pregueu per poder descobrir la grandesa i la joia de la vida que Déu us dona. Gràcies per haver respost a la meua crida.

"Amics de Medjugorje", c/. Carme, 11, baixos. Tel. 803 02 92 / 803 41 83 / 803 09 16. 08700 IGUALADA.
Pelegrinatges: Mercè Nualart, tel. 410 32 65.

ACUDIT

Fundació per la Pau

Pau Claris, 72, 3er., 2.ª B 08010 Barcelona Tel. (93) 302 51 29

Informa't. Cal que tinguis una opinió formada sobre els fets més importants que succeeixen cada dia al voltant nostre. Els governs necessiten una opinió pública, lúcida i creativa, que pressioni perquè les coses vagin millor.

Vols col·laborar amb nosaltres?

La teva opinió compta. Fes-la pública.

Visita del Papa als països escandinaus (i 2)

Joan Pau II als protestants: "Hem de construir junts allò que fou dividit en d'altres temps"

"Gràcies per haver-me obert de bat a bat les portes de l'amistat", va començar a dir el Papa en el primer acte ecumènic— de gran cordialitat i respecte mutu celebrat a Upsala (Suècia). Contraposició de la seva estada a Dinamarca, on els bisbes protestants no permeteren parlar al Papa a la catedral luterana de Roskilde.

Com a punt final del viatge als països escandinaus hi va haver un acte emotiu, senzill: Joan Pau II va plantar un arbre i va beneir la primera pedra d'una nova església catòlica; la pedra prové de la catedral luterana de Linköping. Gest altament simbòlic. La seva interpretació la va donar el mateix Papa abans de pujar a l'avió cap a Roma:

"Malgrat les nostres divisions, estem sincerament compromesos a respondre a la gràcia de Déu i a construir junts allò que va ser dividit en d'altres temps".

DINAMARCA

"Els bisbes danesos han conservat els seus vells esquemes d'enfrontament", va lamentar un pastor protestant, davant la prohibició de la jerarquia luterana que el Papa parlés a la catedral de Roskilde.

L'avió d'Alitalia en què viatjava el Pontífex havia arribat a l'aeroport militar Vaerlose de Copenhague enmig d'una copiosíssima pluja.

En baixar de l'aparell el Papa va voler besar el sòl de Dinamarca, tal com fa sempre que visita un lloc per primera vegada, però la pista de l'aeroport estava pràcticament entollada per l'aigua que queia i assotada per un vent impetuós. El papa va perdre el solideu blanc en besar la terra danesa.

Dinamarca era l'etapa d'aquest viatge de Joan Pau II que més expectació havia suscitat, perquè es temia alguna relació negativa a la visita.

Alguns danesos han comentat que la decisió dels bisbes protestants de no deixar parlar el Pontífex a la catedral luterana ha estat criticada per una àmplia franja de la població. "És una qüestió de cortesia —han declarat—. Si es rep un hoste, el mínim que es pot fer es tractar-lo bé".

"Un a zero a favor del Papa" és el títol d'un article de "Berlingke Tidende" el periòdic de major difusió de Dinamarca. El firmant és un pastor protestant, Claus Oldengurg, que escriu: "Els bisbes

danesos han conservat els seus antics esquemes d'enfrontament. El Papa els ha ofert fer penitència pel passat i treballar junts a favor d'una reforma permanent i de la renovació; és un repte, senyors teòlegs luterans: "l'acceptaran o el refusaran?"

Resulta sorprenent com aquesta societat rovellada per un benestar econòmic altíssim i que sembla haver perdut les seves coordenades ètiques, reconeix, almenys teòricament, que el missatge del Papa és el just i que la seva persona és mereixedora de tot respecte. En aquest sentit, el "vet" dels bisbes luterans ha estat un gol en la seva pròpia porteria.

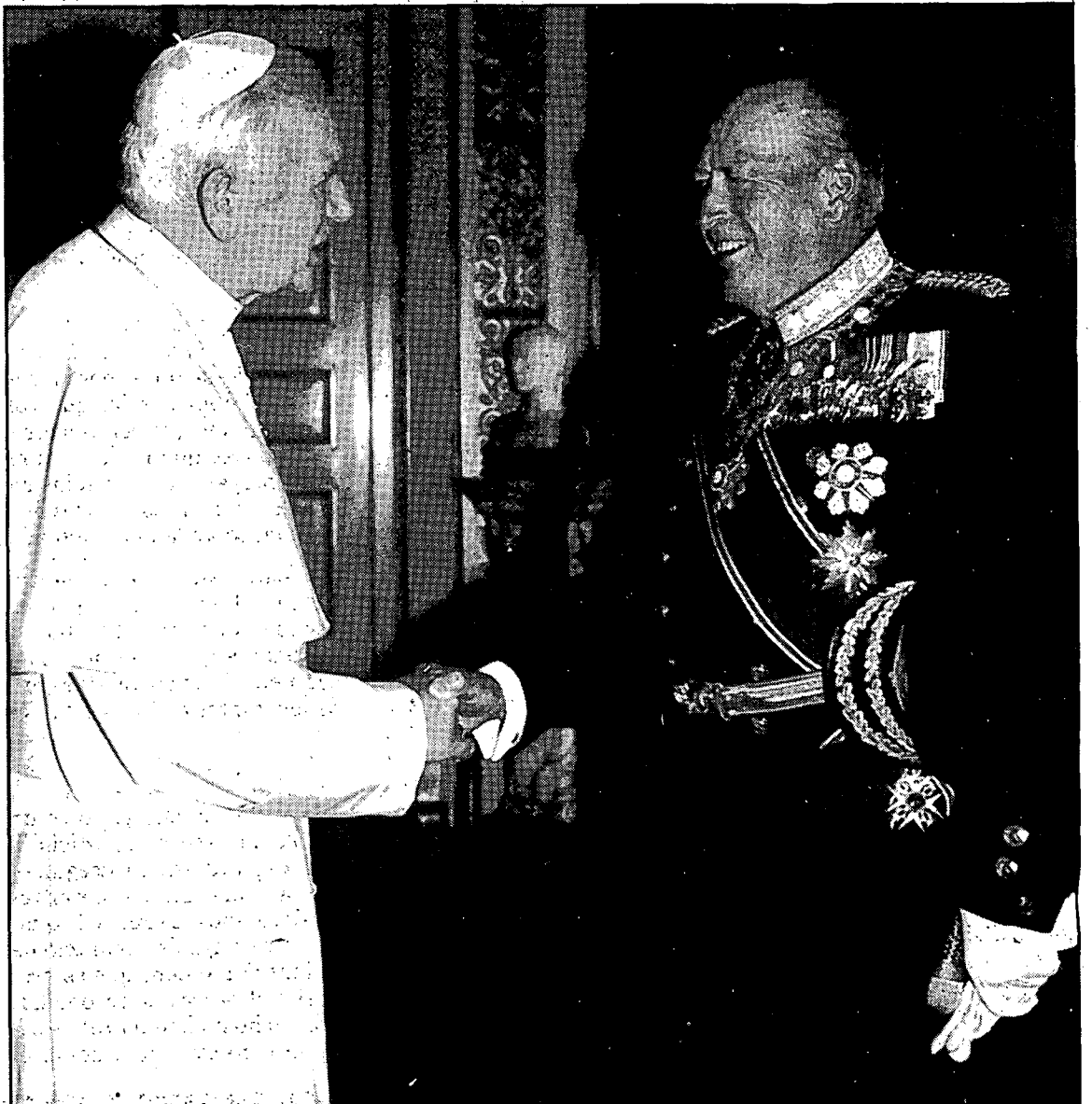
Al mateix temps, els bisbes danesos justifiquen la seva actitud dient que si el Papa hagués parlat, això hauria pogut induir els fidels a error i potser els hauria fet pensar que ell era el seu pare espiritual.

El mal temps no va impedir que Joan Pau II celebrés una missa a l'aire lliure en el prat proper a un monestir de la capital amb l'assistència d'unes 10.000 persones.

A la tarda, després de la visita a la catedral de Roskilde, el Papa es va reunir en la residència del bisbe luterà d'aquesta ciutat —Bertig Eiber— amb els bisbes de l'Església Nacional Danesa (luterana).

En la seva trobada amb els prelats protestants el Pontífex va expressar l'esperança d'una reconciliació entre luterans i catòlics.

Per a Joan Pau II ha arribat el moment en què "la convicció de catòlics i protestants de la nostra dependència de la paraula escrita de Déu sigui un sòlid fonament per a la unitat cristiana... La importància de la nostra convergència crei-

"Vinc com un germà i com a testimoni de l'Evangelí i no com a representant d'interessos polítics o nacionals", va dir Joan Pau II en el seu primer discurs pronunciat a Noruega. Va lloar molt la contribució del país a la defensa i el foment dels drets humans. Mai fins ara cap papa havia visitat aquest país. En la fotografia Joan Pau II va saludar el rei Olav de Noruega.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Escandinàvia, freda de clima i de creences religioses

El viatge del Papa a Escandinàvia —que ha estat el 42 fora del territori italià— ha inclòs Noruega, Islàndia, Finlàndia, Dinamarca i Suècia.

Escandinàvia és la terra en la qual el luteranisme no és sols una religió d'Estat sinó una realitat cultural i social. Els catòlics formen una molt exigua comunitat de 200.000 persones de les quals 135.000 viuen a Suècia.

La presència de Joan Pau II a Escandinàvia no ha aconseguit, com ja s'esperava, l'assistència de grans multituds. El Papa, per altra part, s'ha trobat en uns països en què l'avortament és legal, en què la contracepció és tan extensa que a Suècia la practica el 95 per cent de les dones, i en què el matrimoni està fortament en crisi, mentre augmenten altres formes de convivència no aprovades per l'Església catòlica. Amb tot, aquesta societat ha afaïxonat un estat social dels més avançats del món, caracteritzat per la igualtat i la llibertat, per la incorruptibilitat del servei públic i per la defensa de la pau. El Papa ha reconegut aquests valors, sense callar o deplorar el concepte materialista de la vida.

Un altre tema "difícil" d'aquest viatge papal —com han posat en relleu totes les agències informatives— ha estat l'ecumenisme. Joan Pau II ha

considerat una urgència "la gradual eliminació de diferències entre les distintes Esglésies" per anunciar l'evangelí a una societat que, com la dels països nòrdics, ha perdut la brúixola religiosa i ètica. No tots ho entengueren així. De nou bisbes luterans a Noruega, només dos es dignaren escoltar-lo a la catedral de Trondheim, si bé el diàleg entre el Papa i l'arquebisbe de Vikstrom a Finlàndia fou "honest i sincer sobre la realitat actual". I més reeixit fou encara l'acte ecumènic tingut a la catedral d'Uppsala (Suècia).

Cal dir també que de les nacions escandinaves, Suècia és la més secularitzada i a la vegada la més catòlica. Fa cinquanta anys eren 5.000 catòlics; avui són 135.000. Aquesta circumstància s'explica en gran part —comenta un rotatiu d'aquella zona— pel fet que "és un dels pocs països del món que aplica una política autènticament liberal en relació amb els refugiats." Després dels polonesos, que arribaren acabada la Segona Guerra Mundial, han vingut a poc a poc hongaresos, txecoslovacs, croates, xilens, palestins i vietnamites.

Encara és aviat per fer una valoració en profunditat d'aquesta anada del Papa en aquests països del nord, freds de clima i de creences religioses.

FRANCESC GAMISSANS

xent, és testimoniada pel fet que usem els mateixos mètodes crítics i molt sovint arribem a les mateixes conclusions exegetiques, que escoltem cada vegada més la veu de la tradició en la interpretació de la paraula de Déu i que, a nivell pràctic, ha augmentat la nostra col·laboració en la traducció, publicació i difusió dels textos sagrats”.

No obstant, va assenyalar que “ténim diversos punts de vista sobre la relació entre l'Escriptura i l'Església i sobre el paper del magisteri autèntic de l'Església en la seva interpretació”.

La primera gran festa d'aquest viatge papal, tan sobri fins ara en manifestacions de multituds, l'han ofert a Joan Pau II els catòlics suecs, reservant per a la primera missa de la història que un Papa ha celebrat en el seu país El Globus, un moderníssim estadi cobert de forma esfèrica: no solament hi havia els 16.000 llocs ocupats sinó que, a més a més molts han quedat a fora, sens poder-hi entrar.

La visita a Suècia, ha començat molt bé, en contrast amb la relativa fredor d'etapes anteriors. En el discurs de salutació a l'aeroport, Joan Pau II va destacar el “compromís de Suècia a favor de la pau, de la tolerància i d'un veritable progrés en l'autèntica dignitat humana”. També va destacar el seu “interès per la cooperació internacional, el desarmament i la generositat per ajudar a d'altres països”. En el país hi viu més d'un milió d'estrangers, molts dels quals són refugiats polítics, als quals el govern suec ha protegit sempre.

Després d'una visita a la catedral catòlica, el Papa va arribar al palau Reial d'Estocolm, on es reuní amb la família reial. El jove rei Gustau Adolf i la reina Silvia li presentaren la seva família, començant pels seus tres fills, que li regalaren llibres de contes i llegendes sueques i una fotografia dedicada. Després de mantenir un col·loqui privat, el Sant Pare i la família reial sortiren a una balustrada del palau, davant una multitud d'unes cinc mil persones.

El Papa va rebre la senyora Lisbet Palme, esposa del primer ministre Olof Palme, assassinat el 28 de febrer del 1986. A la tarda, en la missa a l'estadi El Globus, hi assistiren catòlics, luterans amb alguns dels seus bisbes, musulmans i fins i tot persones sense religió definida, a la recerca d'una raó profunda per viure.

El diàleg pacient pot aconseguir moltes coses

L'acte ecumènic que el Papa va celebrar el divendres a Uppsala tanca en certa manera tot el viatge papal als cinc països nòrdics.

Comparable al petó de pau entre Pau VI i el patriarca Atenàgoras a Jerusalem, a la trobada de Joan Pau II i el primat anglicà a Canterbury, marca una fita en el camí ecumènic.

A les nou del matí havien arribat a Uppsala els reis Carles Gustau i Silvia, acompanyats del príncep Bertil i la seva esposa.

Revestit amb l'estola pontifícia, el bisbe de Roma, en companyia de l'arquebisbe d'Uppsala, de l'arquebisbe or-

todox i de dignitaris d'altres Esglésies protestants, es va adreçar en processó a l'altar major. Després de les salutations litúrgiques, l'arquebisbe Verkestrom va fer la lectura al seu sermó, un dels textos més respectuosos que mai ha dirigit un exponent de les Esglésies de la reforma al Papa. “Pere —digué— està amb nosaltres en aquest acte d'avui i com a Papa du el nom de Joan Pau II. Aquests noms ens recorden Joan XXIII i Pau VI, que dirigiren l'Església catòlica durant els memorables anys del Concili Vaticà II. Però a més a més tenen un significat profundament simbòlic. Avui s'ajunten les branques ortodoxa, protestant i catòlica, Joan, Pere i Pau”.

“Desitgem —va afegir— i creiem que aquesta és la resposta a l'oració i al nostre comú testimoni cristià, que cal que sigui reforçat per una creixent unitat quan ens reunim en la pregària i l'apostolat en la vida i en el treball, en les discussions sobre la fe i la moral”.

Joan Pau II va començar agraïnt al seu anfitrió “per haver obert de bat a bat les portes de l'amistat a aquest servei ecumènic” i va entrar de seguida en matèria: “la unitat és una característica essencial —va assegurar— de l'Església. Per això la preocupació per la unitat dels cristians no és un problema petit o superficial”. “És un repte —va prosseguir— per a cada un de nosaltres perdonar-nos. Després de quatre-cents anys de separació ha arribat el moment que es produeixi el procés de reconciliació. No ho podem fer tot de seguida però avui hem de fer el

que podem amb l'esperança del que serà possible demà”.

Va recordar quelcom que ja ha dit en circumstàncies semblants fins i tot durant aquest viatge. “El diàleg pacient pot aconseguir moltes coses. El diàleg ens permet examinar de nou els profunds problemes sorgits en el temps de la reforma, sense polèmiques ni desconfiances. Però una cosa és clara: Els nostres esforços seran fructuosos si descobrim o acceptem junts la plena i autència herència de la fe donada per Crist a través dels seus apòstols... Quan considerem la grandesa de l'empresa ecumènica, hem de reconèixer la nostra incapacitat. Per molt que ens comprometem a favor de la unitat, aquesta continuarà essent un do de l'Esperit Sant”.

Ni davant la SIDA hem de desesperar-nos

A la tarda, prop de l'Església luterana de l'antiga Uppsala, es va celebrar l'Eucaristia a la qual assistiren milers de joves dels cinc països nòrdics. Joan Pau II va plantar un arbre en record d'aquesta simbòlica reunió.

Una orquestra moderna juvenil i un cor, on figuraven alguns ciutadans xilens, acompanyaren la cerimònia, barrejada de festa popular i recolliment religiós, com les que li agrada celebrar el Papa.

En l'homilia, el Sant Pare es va mostrar optimista. “Davant les causes d'inconcebibles sofriments —incloses les actuals tragèdies del comerç internacional de droga i la creixent dimensió de la SIDA— algunes persones poden dubtar a

expressar esperança o a ser optimistes respecte al futur. No podem acceptar aquesta visió pessimista de la història; hem de creure que el món viu un moment d'extraordinari ressorgiment”. Així es va expressar Joan Pau II davant els joves que l'aplaudiren.

L'últim acte del Papa fou la benedicció de la primera pedra d'una nova església catòlica que serà construïda a Linköping. Aquesta pedra prové de la catedral luterana de la ciutat i ha estat oferta a la comunitat catòlica pel bisbe i la diòcesi. “Aquest noble gest —assegurà el Papa en el discurs de comiat— recorda la nostra comuna herència i ens empeny a una major unitat en Crist... Malgrat les nostres divisions, estem sincerament compromesos a respondre a la gràcia de Déu i a construir junts allò que va ser dividit en d'altres temps”.

Aquests dos símbols, l'arbre i la pedra luterana per a una nova església catòlica sintetitzen els dos grans objectius d'aquest viatge papal al gran nord del continent europeu.

La cerimònia de comiat se celebrà a l'aeroport de Linköping, on hi havia el primer ministre, Ingvar Carlsson. En el seu discurs, el polític socialdemòcrata successor de Palme va saludar el Papa com “un advocat poderós d'importants valors que ens són comuns” i va subratllar que Suècia estava disposada, després d'aquesta visita a “intensificar el diàleg i la cooperació amb la Santa Seu per a la pau i la justícia en un món millor”.

Joan Pau II va sortir de Linköping a les 14.00 hores i va arribar a Roma a les 17.50.

El papa Joan Pau II mira de prop una foto de la família reial sueca, agafat de la mà pel Príncep Carles Felip (al mig) al Palau Reial. El Rei Carles Gustau s'ho està mirant mentre que la Reina Silvia (més a l'esquerra) i la Princesa Victòria sostenen les medalles del Vaticà donades pel Papa a la família reial.

Després del 500

A finals d'abril, va sortir el número 500 de **Catalunya Cristiana**, esdeveniment que tots recordem. Fou un exemplar llegit amb més atenció que els altres. Llegit i rellegit, mirat i remirat perquè el fet s'ho val i no passa cada dia, un cas com aquest. A més, i ara prescindint de circumstàncies i d'efemèrides especials, encara que no tinguéssim en compte els diversos escrits que comentaven l'assoliment de la fita del mig miler, en aquell número hi ha treballs prou interessats que justifiquen l'atenció del lector.

Tanmateix, l'aspecte que voldria comentar avui és un detall que em va xocar de l'examen de la trentena de fotografies dels col·laboradors. Potser semblarà que no té importància, però a mi em va sorprendre, i molt agradablement per cert, perquè m'havia fet la idea que hi veuria la cara d'una dotzena de respectables ancians, i la sorpresa fou molt plaent, en constatar que n'hi havia molts més, i bastants, si no joves, sí encara vivint la joventut.

Crec que és interessant divulgar aquesta sorprenent (per a mi) impressió que en vaig rebre perquè es tracta d'un detall que pot haver passat desapercebut a molts lectors i, així, podran comprovar que **Catalunya Cristiana** no és cosa de vells, no està a la recta final, compta amb un bon equip, amb "sang nova", en fi, que té corda per durar una bona estona! Que la cadena no es trenca.

Aquest ampli ventall d'edats garanteix una multiplicitat de punts de vista, una riquesa d'opinions perquè hi ha un coneixement i una vivència actualitzada de la nostra vida de cada moment. No es tracta d'uns venerables ancians que viuen de records i amb el perill d'haver-se quedat amb "el rellotge parat en l'abans de la guerra".

Aquest és un aspecte a tenir en compte a l'hora de valorar aquesta publicació que voldríem que tingués entrada a totes les llars cristianes del país. Ho voldríem? Ho volem? Aquesta és una qüestió que depèn una mica de cada un de nosaltres. Som-hi?

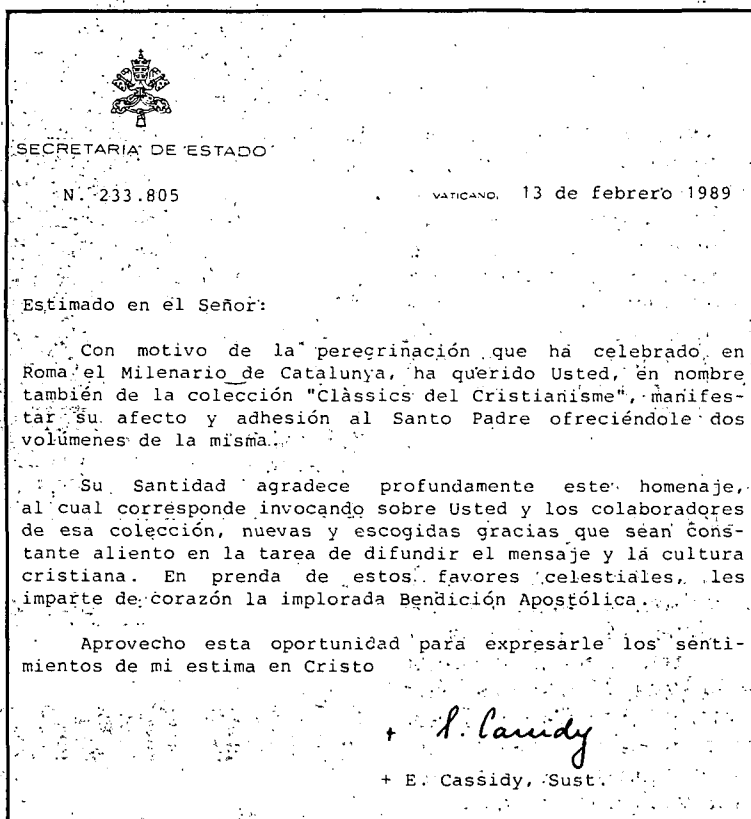
ANTONI MUNNÉ i TOMAS

El Papa beneeix la col·lecció "Clàssics del cristianisme"

En ocasió del pelegrinatge a Roma, amb motiu del mil·lenari català, i tal com ja va dir "**Catalunya Cristiana**" (nº 480), van ser oferts al Papa els dos primers volums —just acabats de sortir— de la col·lecció "**Clàssics del Cristianisme**". Posteriorment s'ha rebut una carta de Secretaria d'Estat, adreçada al director de la col·lecció, **Sebastià Janeras**, i signada per la màxima autoritat després del Cardenal Secretari d'Estat, agraint aquesta oferta.

Reproduïm la carta rebuda per "**Clàssics del Cristianisme**", i fem vots per la continuïtat d'aquesta col·lecció.

C.C.

A V I S O S I C O M U N I C A T S

BARCELONA

• **VI SETMANA D'ORIENTACIÓ ECUMÈNICA.**— Amb aportacions, com a ponents, d'Alexandre Escarrà, Miquel Estradé, Maria-Rosa Ocaña, Josep Rius Camp i Joan Botam, la VI Setmana d'Orientació Ecumènica, entorn de l'experiència cristiana, la seva unitat i la seva diversitat, se celebrarà al Monestir de Montserrat, del 28 d'agost a l'1 de setembre. Informació i inscripcions: Remei Casellas (Aragó, 132, 4t, 3ª - 08011 Barcelona - Tel. 323 10 42) i Joan Botam (Cardenal Vives i Tutó, 16, 08034 Barcelona - Tel. 204 34 58).

• **Celebrem junts la Festa de**

Sant Pere i Sant Pau.— L'Adoració Nocturna Femènica organitzada, com anys enrera, la celebració comunitària de la Festa dels Apòstols Sant Pere i Sant Pau. Volem, en la festa del primer Papa, afirmar la nostra fe en l'Església i el nostre desig de treballar per ella. La festa tindrà lloc el dijous, 29 de juny, a l'església del Santíssim Sagrament, c/. Aragó, 268, baixos, amb el següent horari: 19'30, Conferència pel Rvd. Mn. Antoni Oriol, sobre l'Exhortació Apostòlica de Joan Pau II: "Christifideles laici" (Els fidels laics). 20'30, celebració de l'Eucaristia. Tot seguit compartirem en fraterna amistat la tradicional "coca". TOTHOM és invitat. Per informació: CEDAIR, tel. 216 02 13, de

dilluns a divendres, de 6 a 8 de la tarda.

• **Adoració Reial Perpètua i Universal al Santíssim Sagrament.**— Dimarts, dia 27 de juny, se celebrarà el final de curs al Temple del Tibidabo. A les 5 de la tarda, meditació, a càrrec del P. Àngel Garcia (salesià). Tot seguit, Santa Missa concelebrada i presidida pel Rvd. Consiliari Mn. Àngel Martínez. Acabarà l'acte amb Exposició Solemne i Reserva.

• **Medjugorje "Oasi de pau".**— És el títol d'un Àudio-visual de les aparicions de la Mare de Déu a Jugoslàvia. Es presentarà el diumenge, dia 25, a les 4 de la tarda, al Col·legi Sagrat Cor, c/. Germanes Dominiques, 1, de Monistrol

de Montserrat. Cada any milions de persones acudeixen a Medjugorje, què els atreu?

GIRONA

• **SANTA COLOMA DE FARNERS (Girona).**— El proper dia 2 de juliol, diumenge, tindrà lloc la cloenda de les festes dedicades a sant Salvador d'Horta, en motiu del cinquantenari de la seva canonització.

S'espera la visita de devots del sant vinguts expressament de Càller, illa de Sardenya, on va morir el sant, així com també d'Horta de Sant Joan, on va viure, i d'altres indrets de Catalunya.

El programa dels actes a Santa Coloma de Farners serà el següent:

A les 11 del matí, a la Plaça de l'Ajuntament, recepció dels visitants de Càller, Horta de Sant Joan i altres poblacions que es volen unir a la festa.

A dos quarts de 12, a la Sala d'Art Farners, presentació dels **Goigs Commemoratiu dels Cinquantenari**, dels autors Enric Balagué, poeta, Tomàs Gil Membrado, compositor i Josep Nuet, dibuixant.

En el mateix acte, presentació del llibre "**Salvador d'Horta, l'humil framenor**", escrit per Josep M. Mas i Solench i prologat

per l'Emm. Dr. Narcís Jubany, Cardenal-Arquebisbe de Barcelona.

A dos quarts d'1, a l'Església Parroquial, Missa concelebrada. Seguidament, al Parc de Sant Salvador, inauguració del monument dedicat a Sant Salvador, obra de l'artista Glòria Morera, i audició de sardanes.

Durant l'audició, els assistents seran obsequiats amb un aperitiu.

A dos quarts de 3, Dinar de germanor al mateix Parc.

A les 5 de la tarda, audició de sardanes i acomiadament dels visitants.

TARRAGONA

• **ESCOLA DE L'ESPLAI.** Cursos de Monitors. Estiu 89.- 32 semi-intensiu a Reus (Baix Camp). Lloc: Aula de "Fruits Secs", c/. Avgda. dels Països Catalans, s/n. Dates: del 1 al 15 de juliol. Preu: 9.000 ptes. Inscripcions: I.M.A.C. "Àrea de joventut", c/. de St. Joan, 27, Edifici Prim Rull, de 10 a 1 del matí i de 5 a 7 de la tarda. 33 semi-intensiu a Amposta (Montsià). Lloc: Casal de la Parròquia de l'Assumpció, c/

Carretera Simpàtica, 7. Dates: del 1 al 15 de juliol. Preu: 9.000 ptes. Inscripcions: Despatx parroquial de l'Assumpció, c/. Plaça de l'Ajuntament, s/n., cada dia de 8 a 10 del vespre. 34 semi-intensiu a Tarragona (Tarragonès). Lloc: Aules de l'Escola de l'Esplai, c/. Méndez Núñez, 14, 2on. Dates: Del 1 al 15 de juliol. Preu: 9.000 ptes. Inscripcions: Escola de l'Esplai de Tarragona, c/. Méndez Núñez, 14, dimarts i dijous de 2/4 de 7 a les 9 del vespre. Per a tots els cursos cal portar: 4 fotografies mida carnet i fotocòpia del D.N.I.- Parts dels cursos de monitors: a) curs teòric-pràctic de 120 hores de durada, b) pràctiques en una entitat d'Esplai, c) treball personal d'aprofundiment i avaluació.

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació SOS Kinderdorf International (adherida a la UNESCO)

Vols donar una llar a infants que no en tinguin?

Desitjo fer-me AMIC D'ALDEES INFANTILS SOS DE CATALUNYA

Passeig de Sant Gervasi, 24 - 08022 Barcelona - Tels. 417 75 39 - 212 09 24

1. - Amb la subscripció de:

 Ptes.
que faré efectives amb pagament: Trimestral ☐ Semestral ☐ Anual ☐

2. - Apadrinant a:

Un infant amb 2.500 ptes. al mes ☐Una casa amb 10.000 ptes. al mes ☐

Nom i dos cognoms: _____

Adreça: _____

Població: _____

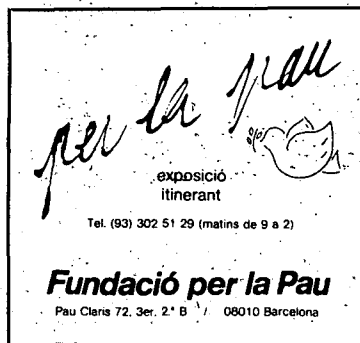
Banc o Caixa d'Estalvis: _____

Agència: _____

Direcció: _____

Compte corrent o Llibreta d'Estalvis núm.: _____

Senyali amb una X els quadres que li interessin.

VILA-REAL.— El monestir de franciscanes de Vila-real pertany a la Federació de clarisses de Catalunya, i en el seu temple reposen les despulles de sant Pasqual Bailón, patró de totes les associacions eucarístiques, i del qual ara la vila vol preparar solemnement el IV Centenari de la seva mort (1592-1992).

Perquè han volat a Espanya

Les clarisses vingudes de Mèxic són: Mª Concepción Pérez Rojas, Mª Priscila Camacho Correa, Gabriela Alvarado de la Rosa, Mª Dolores Pérez Torres y M^a del Carmen Prado Ayón. Elles mateixes expressen els motius que els ha mogut a venir a la Península.

—Hem volgut complir la voluntat de Déu que ens ha demanat de venir aquí, on quedaven tres germanes nostres, ja velletes, que han gastat la seva vida per l'evangel·li i ara es troben abandonades.

La determinació fou prou dura. Calia escollir entre l'afecte i companyia de les germanes de comunitat i de la família que han deixat allà, i un monestir nou, desconegut, amb costums diferents. Però elles manifesten que si a Mèxic són moltes germanes i aquí en falten, cal demostrar en fets el sentit de fraternitat i solidaritat, venint aquí.

Francesc i Clara d'Assís, dos personatges excepcionals

Les monges mexicanes que han arribat se senten filles de sant Francesc i de santa Clara.

—A casa, els meus pares eren molt piadosos i pert-

Són clarisses i s'han establert a Vila-real (Castelló)

Cinc monges mexicanes vénen a reforçar un monestir valencià

La comunitat de clarisses de Vila-real (Castelló), com tantes d'altres, ha sofert una forta crisi de vocacions i calia trobar una solució abans de tancar per sempre les portes d'aquest monestir de monges contemplatives, on nit i dia està exposat el Santíssim Sagrament. La salvació ha vingut d'Amèrica, concretament de Mèxic, i ha estat generosa. Acaben d'arribar cinc clarisses de la Federació mexicana i s'espera que en una propera expedició en vinguin més, reforçant així l'exigua comunitat de Vila-real.

nyien a l'orde franciscà seglar; tot parlava del Pobrisó d'Assís, i és per això que aquest sant m'ha entusiasmat sempre.

—Quan en el món res no m'omplia, en seguir aquest ideari vaig experimentar un goig que en el món no l'havia pogut assaborir mai.

—A mi em mogué seguir

sant Francesc, la seva minoritat i pobresa, la seva humilitat i alegria i l'amor a totes les coses creades, veient en elles el Creador.

—Jo admiro de santa Clara la seva generositat a les germanes, la seva fe i amor a l'Eucaristia. Fou una dona intrèpida i ferma, i al mateix temps, dolça i femenina.

—Clara es lliurà totalment a Déu a través de Francesc. Admiro la seva transparència de vida, que fou senzilla, humil, confiada, materna i fraterna. Va saber trobar la veritable llibertat dels fills de Déu, gaudint de tot, però prioritàriament del Senyor Déu.

La missió que duran a terme aquí aquestes monges serà la mateixa d'arreu del món: viure amb entusiasme la seva consagració a Déu; alenar l'evangel·li de Jesús, Francesc estava convençut que la germana Clara contribuïa més eficaçment a la construcció de l'Església que ell amb la seva predicació. El papa Gregori IX escrivia a la comunitat de santa Damià, d'on fou abadessa santa Clara: "Ja que us heu fet un sol esperit amb Crist, us supliquem que ens tingueu sem-

Volent incentivar la joventut femenina tot motivant la seva vida conduint-les vers ideals elevats.

pre presents en les vostres oracions". I els habitants d'Assís tenien la certesa —com ara els veïns de Vila-real— que el monestir de les seves monges era la millor defensa de la ciutat i ho experimentaren en dues ocasions: en la incursió dels sarraïns (any 1240) i en l'assetjament de Vitale d'Aversa (1241).

A la joventut femenina

Les mexicanes volen incentivar la joventut femenina a seguir el seu camí.

—El fet de venir nosaltres aquí, ja és un repte. Intentarem tenir canvis d'impressions i motivar les vides del jovent per ideals elevats. Cal que les noies també coneguin qui fou santa Clara.

Avui en la República de Mèxic hi ha unes 370 clarisses i 120 novícies. Floreix la vida religiosa en aquell país. En el Descobriment d'Amèrica, del qual celebrarem el V Centenari, amb totes les misèries de conquesta política i dominació, hi hagué un component positiu i sobrenatural: l'anunci de la Bona Nova de Jesús que feren els missioners en el continent. Ara són descendents d'aquells evangelitzats els qui tampoc no vénen ara a conquerir ni dominar el nostre país, sinó a reevangelitzar-lo. Les germanes clarisses mexicanes volen fer-ho a l'estil de sant Francesc i de santa Clara.

FRANCESC GAMISSANS

Col.labora-hi

Per ajudar de veritat contra la fam en el món.

Rbla. de Catalunya, 32, 1r., 1.^a
Tel. 318 08 87. 08007 Barcelona.

Si vols fer-te Soci Col·laborador o bé vols rebre més informació, omple aquesta butlleta i envia'ns-la.

Vull fer-me soci ☐ Vull rebre més informació ☐

Nom

Adreça

D.P.

Cognoms

Tel.

Població

Mans Unides
CAMPANYA CONTRA LA FAM

FEU TAMBÉ ELS VOSTRES DONATIS A LES NOSTRES DELEGACIONS O A TOTES LES CAIXES D'ESTALVI CATALANES

TORTOSA

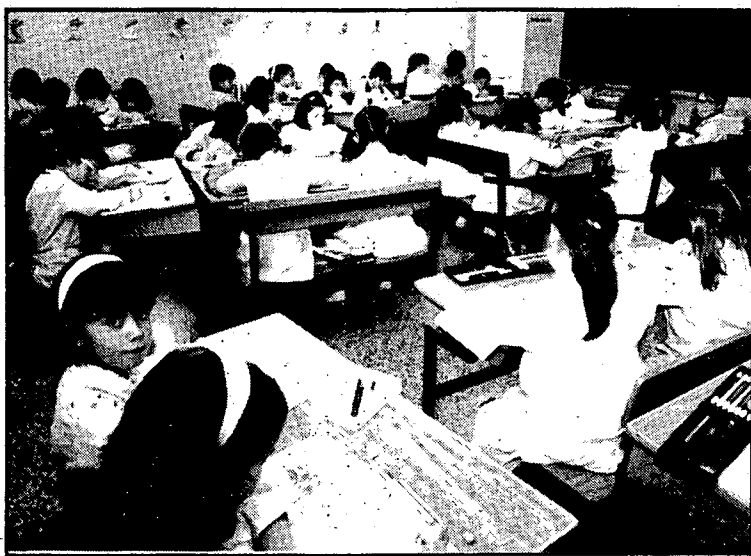
Darrera reunió de curs dels professors cristians

"Saber transmetre la fe al món d'avui"

TORTOSA.— Recentment, va tenir lloc a la Casa Diocesana, la darrera reunió de curs dels Professors Cristians. Aquesta vegada es va fer conjuntament amb els Professors de Religió d'EGB. Erem uns 50 i l'acte fou presidit pel Delegat Diocesà d'Ensenyament, mossèn Josep M. Tomàs.

Després de llegir la Paraula de Déu, ens va fer una breu reflexió i va acabar dient-nos: "Cal doncs que ens reunim, que ens formem millor, per saber transmetre la fe al món d'avui".

Tot seguit Josep M. Mesado, professor de l'Institut de Batxillerat "Joaquim Bau", ens va donar una conferència sobre "La teoria evolucionista". Fou molt interessant. Va anar esbrinant de forma planera i entenedora i a la vegada rigorosa i científica, les proves i dificultats que presenta aquesta teoria. Ens va dir quelcom molt bonic: "L'evolució ens fa passar d'un concepte de creació estàtic i puntual, a una creació continuada de Déu que porta al món i a l'home per un camí de perfeccionament". Perfeccionament que només tindrà la seva plenitud,

en el "pleroma" com diu sant Pau. Llavors formarem tots "un cel nou i una terra nova".

Després d'un animat diàleg, el Delegat Diocesà d'Ensenyament ens va donar orientacions sobre com cal fer l'avaluació de l'àrea religiosa. Ha de ser una veritable avaluació tenint en compte tots

els aspectes de l'alumne a la classe, des de l'actitud vers l'assignatura, fins als coneixements, però mai, aquests aïllats.

Al voltant de la taula mentre "picàvem", vam comentar sobre la tarda tan profitosa que havíem passat, i vam refermar l'amistat i l'alegria de trobar-nos.

BARCELONA

FINESTRAL DE LA CARITAT

Viure sota mínims

La majoria de les situacions personals o familiars que es descriuen a continuació necessiten una ajuda econòmica que els permeti fer front a les seves necessitats més immediates. Són persones que estan vivint per sota dels mínims de subsistència i per a qui aquesta ajuda és del tot imprescindible. Pensem si nosaltres podríem fer front a les necessitats de la nostra família si no tinguéssim salut, treball, formació professional... Llavors, no oblidem aquell a qui la vida tracta amb duresa. Es el nostre compromís com a cristians i com a éssers humans.

161.- Pare de família amb ingressos mínims procedents de la venda ambulant. Sol·licita ajuda econòmica per a arranjaments urgents en l'habitatge familiar molt deteriorat. Calen 31.078 ptes.

162.- Senyora de 60 anys amb una pensió de viduitat de 25.000 ptes. Té a càrrec seu una filla en atur. Té deutes de lloguer. Pugen 44.306 ptes.

163.- Viuda de fa poc amb dos fills petits. No pot cobrar cap pensió. Per a aliments necessita 28.000 ptes.

164.- Matrimoni amb sis fills, quatre en edat escolar. Tenen deutes de llum i aigua. Per evitar que els tallin el subministre, 28.111 ptes.

165.- Pensionista per malaltia amb dos fills també malalts. Demana ajuda per a deutes d'aliments i llum que pugen 40.000 ptes.

166.- Mare de família, amb cinc fills a càrrec seu. El marit és toxicòman. Busca feina però és difícil que sigui compatible amb l'atenció als fills. Només cobra 35.000 ptes/mes d'atur. Per a aliments, 33.000 ptes.

167.- Viuda amb una pensió de 33.000 ptes. ha de mantenir tres fills, un dels quals té problemes de drogaaddicció. Per evitar el desnonament, 60.000 ptes.

168.- Matrimoni amb cinc fills. Tots menors d'edat. El pare està de baixa per accident de treball. Els seus ingressos, justos, s'han reduït. Per a deutes d'aliments, 25.000 ptes.

169.- Senyora soltera subsistia de feines de neteja. Una malaltia li impedeix seguir el mateix ritme de treball. Només ingressa 12.000 ptes. Té deutes de lloguer que pugen 23.186 ptes.

170.- Esposa separada amb tres fills a càrrec seu. Subsisteix de la venda ambulant. Per comprar gènere li falten 25.000 ptes.

171.- Peó de la construcció, amb cinc fills. Tenen rebuts pendents de lloguer que pugen 47.600 ptes.

172.- Pare de família amb un treball eventual té tres fills petits. El gran necessita atencions especials per greu malaltia. Sol·licita una ajuda econòmica de 25.000 ptes.

173.- Anciana cobra una pensió de 32.000 ptes. Ha de tenir cura d'un fill solter, disminuït. No pot fer front al pagament d'un audífon que puja 47.700 ptes.

174.- Esposa separada, en tractament per una greu depressió. No té ingressos econòmics. Per a evitar el desnonament li falten 49.280 ptes.

175.- Anciana amb una modesta pensió de viduitat. Ha de fer arranjaments urgents a casa seva i no els pot pagar. Necessita 20.000 ptes.

176.- Viuda de fa poc. No té cap ingrés. Espera el cobrament de la pensió. Per a necessitats bàsiques sol·licita 19.000 ptes.

177.- Matrimoni gran. Ella està invàlida. Ha demanat presèctes a Caixes d'Estalvis per fer arranjaments urgents. No pot fer front a la devolució. Li urgeixen 159.425 ptes.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

DESITJO arribar a tu a través d'aquest missatge. Em preocupa l'ésser humà i la seva evolució. Sóc professional i exerceixo en un centre mèdic de Barcelona. Pots escriure i enviar el teu número de telèfon. Apartat 1784-08080 Barcelona. Tel.: 302 79 36.

COMPARTEIXO pis amb noies a Lleida. Tels.: (973) 27 38 23 i (973) 24 16 72.

PERRUQUERA a domicili. Preus econòmics. Tel. 424 91 61.

JOVE lliure del servei militar, amb carnet de conduir per a treballs oficina —magatzem— repartiment. Incorporació immediata. Alta S.S. Es tracta de petita empresa amb ambient agradable de treball. Tel. 203 18 80 de 9 a 2.

SENYORA gran amb un fill cediria compartir pis de franc, i menjar a Sra. o Srta. que disposés d'un temps els matins per a petits quefers domèstics. Zona Meridiana. Fabra i Puig. Tel. 340 72 14. Pregunteu per la Sra. Maria.

SOLTER 43 anys, classe mitja, desitja conèixer Sra. edat semblant, fins matrimonials. No importaria castellana. Tel. 257 36 84 a partir 10 nit.

CLASSES DE TALL I CONFECCIÓ (C.E.P.P.S.) Classes de tall i confecció, horari flexible, ambient acollidor. Informació de 5 a 8. C/ Canuda, 4 - Tel. 317 17 90.

SABADELL. Lloga local 660 m². 250.000 Ptes. Telèfon 725 73 23.

DESITJO amistat amb persones formals, preferentment si els agrada l'art, la música, la natura, entre 35-55 anys. Tel. 977/23 64 61 de 9 a 10 de la nit.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Pel nostre port passen mariners d'arreu del món. Molts d'ells amb greus problemes. ¿Vols ajudar-los?

L'APOSTOLAT DEL MAR DE BARCELONA

necessita persones voluntàries per cobrir els següents serveis:

—visites a vaixells (dies laborables, matins o tardes)
—guàrdies de recepció a la residència "Stella Maris" (diumenges de 9 a 15 h. o de 15 a 21 h.)

—guarda nocturn per a la residència (de 21 a 8 h.). Pot dormir i tenir habitació pròpia. Possible ajut econòmic.

Per a aquests serveis, especialment el de visites als vaixells, es convenient, encara que no imprescindible, tenir coneixements d'anglès.

Apostolat del Mar, c/ Varadero, 8 Tel. 319 23 89. (Trucar tardes de 6 a 9, demanant pel Sr. García).

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETÀ D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

.....	125 pts.
.....	250 pts.
.....	375 pts.
.....	500 pts.
.....	625 pts.
.....	750 pts.
.....	875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11x17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil-pell - P.V.P. (amb IVA), 5545 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

Cervera

II Jornades d'Estudi sobre l'Església i Societat al segle XVIII

CERVERA.— El Centre Associat de Cervera de la Universitat Nacional d'Educació a Distància (UNED), que acaba de finalitzar el curs 1988/89, al llarg del qual ha atès més de 1.800 alumnes, ha anunciat la celebració de les II Jornades d'Estudi pels dies 29 i 30 de setembre i 1 d'octubre, sota l'enunciat de "Església i Societat a la Catalunya del segle XVIII", que seran inaugurades pel pare Miquel Batllori i clausurades pel doctor Pierre Vilar, essent ponents el doctor Roberto Fernández Díaz, professor de l'Estudi General de Lleida, el doctor Joaquim Prats i Cuevas, sots-director de formació del professorat del Ministeri d'Educació, el senyor Pere Facho i Gómez, professor de l'Escola Universitària d'Empresarials de Sabadell, i a les quals assistirà el professor doctor Antonio de Béthencourt i Massieu, catedràtic emèrit de la UNED, al qual es farà un homenatge.

Amb aquesta convocatòria el Centre de la UNED de Cervera vol reunir els estudiosos sobre la temàtica enunciativa, i oferir-los un marc acadèmic que faci possible l'exposició i discussió de ponències i comunicacions. Els treballs s'hauran de presentar abans del 15 de setembre i no excedir de 15 folis mecanografiats a doble espai, acompanyats d'un resum d'un foli.

Recordem que el Centre de la UNED a Cervera va organitzar l'any anterior, per aquestes dates, el primer Congrés d'Història dels Pirineus, al qual van concórrer uns dos-cents treballs i hi van assistir la quasi totalitat dels seus autors.

LL. SANTACANA

SOLSONA

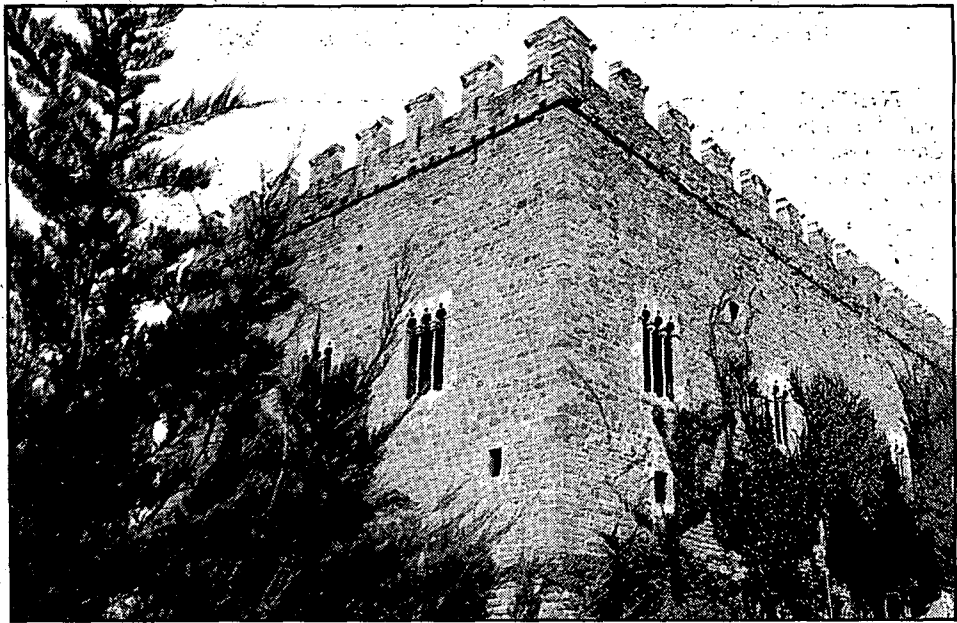
Ser cristians i catalans

Trobada d'antics fejocistes a Balsareny

SOLSONA.— L'onze d'aquest juny passat, a Balsareny, tingué lloc una trobada dels que foren joves i que foren i són encara fejocistes, del grup "Roc Garcia" d'aquella vila del Bages. La iniciativa, engegada per Feliu Alsina antic mestre i fejocista de Balsareny que ara resideix a Barcelona, i molt ben secundada i organitzada pels seus companys balsarenysos d'aquell temps, va tenir un especial relleu popular.

La trobada i les abraçades a la plaça de l'església, la missa concelebrada i cantada, el dinar de germanor i a la tarda, el concert de la coral Sant Esteve al Saló del Tinell del Castell. I sobretot, el ressò d'aquell himne que repetia una i altra vegada que "som cavallers fidels del Crist" que volíem i —volem— "refer el món ingràt i trist".

Que d'això ja ho era l'any 1936, és clar. El 25 d'abril d'aquell any, coincidint amb la festa de Sant Marc, s'inaugurava el local social dels fejocistes de llavors a la plaça de l'església: al cap de tres mesos, els "valents revolucionaris" tiraven els mobles, els llibres i les banderes a la plaça i hi calaven foc, davant de l'astorament i de la impotència dels cristians balsarenysos que, com els de tot Catalunya, havien de ser la víctima propiciatòria del desgovern del país que "s'assemblava prodigiosament al feixisme que tant diuen que hem de combatre". És en Joan Sales qui ho va escriure el 18 d'octubre de 1936, afegint-hi encara una frase que fou esgarriofosament certa: "Què en traïem d'haver vençut els bàrbars si

ens deixem vèncer per la barbàrie"? (Cartes de guerra. Barcelona, 1986).

Però ara, cinquanta-tres anys després, dins del mateix temple que l'abril de 1936, tornava a ressonar la lectura del Decàleg Fejocista, i l'himne de la Federació es cantava de nou amb unes veus, si velles d'edat, encara "ungides i fortes" a cor amb les de la joventut de la coral "Sant Esteve". I, a la tarda, als quatre vents del Castell.

Això no volgué pas ser una celebració nostàlgica encara que omplís el cor d'un bon grup de vells-joves que amb tants anys no han perdut pas la memòria de les seves arrels. Sobretot volia ser una manera plàstica de dir a les ge-

neracions cristianes de casa nostra i d'avui, que ja fa més de cinquanta anys que era difícil de ser cristià i català: que llavors i ara, això significa "ser herois dues vegades". Però que només amb aquest doble heroisme podem salvar "les arrels cristianes de Catalunya".

La jornada de Balsareny, serena però exultant de fe com correspon a la gent que no viu d'il·lusions però que no ha perdut mai la il·lusió, ha estat una diada de fe i de pau en el retrobament de tota una colla de germans en l'ideal cristià.

LLUÍS BADIA i TORRAS

IMPROMPTU

Sobre informar d'un temps

Mentre estava ocupat en la tasca d'intervenir en una mesa electoral, el proppassat dia 15, per entretenir una mica l'avorriment que la no comparança d'electors provocava, llegia un diari que diuen que gaudeix del do inestimable de l'oficiositat. O sigui que la seva tendència és la del govern. No hi tinc res a dir, però crec que per molt oficiós que sigui ha de ser correcte en les seves informacions.

I, decididament, em sembla que no serveix la veritat o, si es vol, dissimula la veritat. Perquè la notícia es referia a l'acord entre l'Arquebisbat i l'Ajuntament de Barcelona sobre la restauració de la façana de la Catedral i de sis temples més...

I en la relació dels temples figura el de Betlem, ubicat a la Rambla barcelonina, i després de dir que era el millor "exponent del barroc a Barcelona" afegeix que l'any 1936 va ser destruït per un incendi... Però crec que haurien de dir que aquell incendi va ser un entre els centenars d'incendis d'edificis religiosos que els "incontrolats" revolucionaris varen provocar protegits per la vista grossa de les autoritats d'aquell temps que, aprenents de bruixot, no saberen capejar el temporal d'altra manera. Les autoritats pertanyien, tant a Madrid com aquí, és ben sabut, a l'anomenat Front Popular.

Sé molt bé els desastres de l'altra zona que, per més que es va procurar no fer-ne esment durant quaranta anys, deixaren un trist record. Però si volem ser justos, hem de dir les coses tal com són. Certament que vull oblidar aquells tristos esdeveniments, però quan llegeixo veritats encobertes d'aquesta manera aleshores el record de tanta desgràcia em cau damunt, i penso que als partidaris decidits de l'un o de l'altre bàndol, se'ls hauria d'enrogi la cara de vergonya.

ORIOL CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

També són fills de Déu!

No es pot negar que l'existència d'un fill disminuït psíquic en una família crea un problema difícil, molt dur. Aquest fill no és pas com els altres, ni ho serà mai! pensen els pares. Les altres persones —les desconegudes que passen pel carrer— es miren el disminuït amb aires de compassió. Quina desgràcia!, comenten. I el veuen, com una cosa rara.

Cal reflexionar sobre aquest problema humà, amb una gran sensibilitat. És una solució evitar els naixements dels disminuïts mitjançant l'avortament, ara que la ciència moderna fa possible conèixer les característiques de l'embrió en el si de la mare? De cap manera, responia una mare que compta amb dos fills deficientes! I afegia: això seria trencar la sensibilitat maternal i matar una persona humana.

Però alguns preguntaran: ¿un disminuït psíquic—sobretot si és molt profund— és una verdadera persona humana? Si, ho és, amb tots els drets, malgrat la seva deficiència; tant si la disminució psíquica afecta la capacitat d'intel·ligència reflexiva —de percepció i de judici— com altres capacitats de la voluntat, l'afectivitat o la imaginació.

Aquests disminuïts són capaços d'entendre i d'estimar. I tant! Per exemple, un deficient resava i deia tot plorant: "demano a Déu que no em rebutgi, perquè sóc el més pobre de casa meua". I un altre pregava a Déu que el curés i, quan li digueren que no seria així, va respondre: "doncs demano a Déu que m'accepti com sóc". No té res d'estrany que el Papa Joan Pau II digués als pares d'uns deficients que aquests són els més pobres entre els pobres. A ells es refereix certament la primera de les benaurances.

Fonamentalment els disminuïts psíquics són capaços de rebre els sagraments de l'Església,

atesa, això si, la seva capacitat concreta. Perquè —com ha escrit un teòleg del nostre país— "el do de Déu no és pas totalment condicionat per les facultats psíquiques dels qui l'han de rebre, sinó que depèn principalment de la bondat gratuïta de Déu que es dona lliurement ell mateix". Aquests deficients han de saber —en la mesura del possible— que són estimats per Déu, malgrat tot. Veritat aquesta que només es pot comprendre des de l'angle de la fe. Perquè només la fe —com l'abandó a les mans de Déu— dona resposta a les preguntes que es fan els pares: per què això?, quin sentit té una vida així? El misteri projecta una ombra als ulls humans, que solament serà dissipada per la llum de l'eternitat. Llavors pares i fills es trobaran junts en la felicitat inestroncable de la visió de Déu.

Entretant cal ajudar tots aquests pares, amb l'escalf de la comprensió i de la companyia. Ells estimen el fill deficient! Existeix a Europa una associació anomenada "Fe i llum", composta per pares de deficients. Està estesa a 45 països. També és present a Barcelona, però em diuen que no creix.

És necessari ajudar els mateixos deficients. Hi ha joves voluntaris que els estimen, els visiten, els acompanyen, els porten a alguna diversió, etc. ¿no podrien ser més? D'altra banda, ja sé que existeixen problemes seriosos d'educació i d'integració. Hi ha escoles sorgides de la iniciativa privada i ajudades per l'Administració, que tenen cura d'això. Però sempre serà veritat que el problema dels deficients demana solidaritat que vol dir amor i ajuda, sobretot de les comunitats cristianes.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

TARRAGONA

La parròquia prepara els actes commemoratius

200 anys de la consagració de l'església del Pla de Santa Maria

EL PLA DE SANTA MARIA.— El 14 de febrer de 1990 es complirà el bicentenari de la consagració de l'església parroquial del Pla de Santa Maria (l'Alt Camp).

La idea de la seva construcció sorgí de la celebració d'una Santa Missió que se celebrà al Pla de Santa Maria el 1771, i rebuda amb entusiasme per tota la població que ho manifestà a través d'una enquesta, de casa en casa, feta per una comissió nomenada per aquesta finalitat. Però malgrat aquest entusiasme popular, no pogueren evitar que la seva construcció, des dels seus inicis, anés acompanya-

da de fortes discrepàncies, la primera de les quals, va venir marcada per la seva ubicació, ja que tot i haver-se posat a votació tres espais disponibles del poble, es va produir la particularitat que l'indret elegit per un percentatge a l'entorn del 80% dels vots emesos, tampoc no s'hi va construir. Un altre aspecte es va produir a l'entorn de les seves dimensions i capacitat del projecte, el qual s'estimava que era una pressió econòmica superior a les possibilitats del poble, i, en tercer lloc, el més virulent, quan s'intentà enderrocar l'església vella de Sant Ramon, (avui "Monumento histórico-artístico na-

cional") per tal d'aportar tota la pedra de l'edifici a la nova construcció, com s'havia fet amb la vella capella del Roser que hi havia al carrer avui conegut com de la Capelleta o del Roser, i que permetia, malgrat que fos molt lleugerament, abaratir el cost de l'obra de la nova parròquia. Però aquesta actitud creà dos bàndols oposats que es conegueren com els "gavatxos" i els "marracos", i els comportaren la intervenció seriosa de les autoritats provincials.

El 1773, primera pedra

No obstant aquestes interferències més o menys intenses, la programació de la seva construcció tirà endavant, i així, el 6 de gener de 1773, es col·locava la primera pedra, coincidint casualment amb els 600 anys que Alfons I, el 1173, concedís la carta de població amb el nom de Santa Maria del Pla. Després de 17 anys de treballs ininterromputs es donava per acabada la primera fase, i es pogué fer la consagració corresponent. Però l'obra havia de continuar per emprendre el revestiment de la façana amb pedra treballada i construir els dos campanars previstos en el projecte. Per aquest motiu es féu una segona subhasta pública que recaigué a favor de dos paletes planencs, Magí Radabà i Francesc Roset, els quals, seguidament, posaren mans a l'obra fins a l'any 1808 que hagueren de parar a causa de la Guerra de la Independència; la reprengheren de nou el 1833 però el motiu d'haver-se produït la primera Guerra Carlina, es deixà definiti-

vament tal com es pot veure actualment. D'aquesta manera, aquella monumental façana prevista en el projecte, quedava així: el campanar de la dreta tímidament iniciat i, l'altre, inacabat en la seva part més alta i coneguda, per antonomàsia, com el "barretet". D'aquí ve que Josep Solanas un dia escrivís: "Ara el primer que es veu del Pla és la silueta del barret de palla del cloquer truncat".

L'il·lustre planenc, Dr. Jaume Valls i Grau, president que fou de la Reial Societat Arqueològica tarraconense, no deixava de dir que l'església parroquial del Pla de Santa Maria era la catedral del Camp, i no ho deia precisament per la seva capacitat —n'hi ha d'altres en el món rural tan grans com ella— sinó també per la seva ornamentació interior, és a dir, per la monumentalitat dels seus altars.

Tres espaioses naus

La seva planta, un rectangle perfecte, és dividida en tres espaioses naus que les formen quatre grosses columnes per banda; i a cadascun dels espais d'entre columnes, arran de les parets laterals, s'aixecaven uns esplèndids altars d'estil renaixentista que coincidien amb l'estil del seu conjunt, i d'una altitud que arribaven gairebé a tocar la volta. De cadascun d'ells, n'era titular el Sant que els presidia i la devoció popular

dels quals era molt arrelada a la població —la major part, ja venia de temps molt reculats—. Aquests eren: el de la Mare de Déu del Carme, el de Sant Antoni Abat, el de Sant Ramon de Penyafort, el de la Mare de Déu de les Neus, el de la Mare de Déu dels Dolors, el de la Mare de Déu del Roser, el de Sant Isidre i el de Sant Sebastià. A la capçalera de les tres naus hi havia dos altars de fusta policromada dedicats, l'un a sant Josep i, l'altre, al Nen Jesús. Un d'aquests es deia que era donació del Capità General de Catalunya i Puerto Rico i, també alcalde del Pla, Gabriel Baldrich i Palau.

Malauradament, el vendaval iconoclasta de 1936, en pocs dies, va fer desaparèixer del seu interior tot l'esforç i constància d'una població que havia lluitat durant gairebé un segle i mig per fer-la realitat.

Aquests són a grans trets, els principals esdeveniments que configuren l'efemèride que dintre de poc es podrà celebrar. Tota una sèrie de circumstàncies que molt bé s'hi podria aplicar aquells famosos versos que Verdager va plasmar en el seu gran poema Canigó.

El que un segle bastí, l'altre ho aterra, / mes resta sempre el monument de Déu...

JOSEP M. TORNE I PUJOL

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 450 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

Rebre "CATALUNYA CRISTIANA" és com rebre una carta de casa "

Francesca Rovira. JAPÓ

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI:

MERCÉ CAÑABATE VIA D'ACQUE SALVIE, 2 00142 - ROMA ITALIA	8.700.- Ptes
ANGEL CAÑIGUER APARTADO AEREO 565 BUENAVENTURA COLOMBIA	10.650.- Ptes
P. RAMON VICENS KIDAHWE CATHOLIC PARISH P.O. BOX 259 - KIGOMA TANZANIA	11.400.- Ptes
FURANSISUKA ROVIRA KUSHIYAMA - NAKA ENOUCHI ONADA SHI / YAMAGUCHI-KEN JAPAN	14.200.- Ptes

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms: _____
 Direcció: _____ Tel.: _____
 Població: _____ D.P.: _____ Província: _____
 subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner _____
 (nom i cognoms)
☐ gir postal
 L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
 Domiciliació: Banc/Caixa: _____
 Sucursal n.º: _____
 N.º compte corrent: _____
 Població: _____ Província: _____
 Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
 Població: _____ Data: _____
 Signatura: _____
 "CATALUNYA CRISTIANA", c/ València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel. 215 27 39

FINESTRAL DE LA CARITAT

Vacances... ¿Per a tots?

TARRAGONA.— En principi, tots hauríem de tenir dret a les vacances, però la realitat és ben diferent. Són moltes les famílies i persones que tenim al nostre voltant que no les poden gaudir ja que tampoc no poden exercir el que de justícia els pertoca, treballar... i han de fer vacances forçoses tot l'any però sense paga doble, ni viatges, ni apartaments... Si guem SOLIDARIS i fem possible que almenys puguin resoldre les necessitats bàsiques que els angosten. Depèn de TOTS NOSALTRES.

14.89 — Matrimoni gran sense ingressos, un d'ells està malalt. Per tal de no perdre el dret a cobrar la jubilació, amb això solucionarien el seu futur. Necessiten 102.000 ptes.

15.89 — Matrimoni amb 4 fills petits, estan a l'atur des de fa molt temps. La dona fa alguna hora però no poden cobrir les necessitats bàsiques. Han que-

dat endarrerits en el lloguer i la llum. Necessiten 32.600 ptes.

16.89 — Dona separada amb tres fills en edat escolar al seu càrrec. No té feina i viu demanant almoïna. Per pagar deutes de lloguer i alimentació endarrerits, necessita 35.000 ptes.

17.89 — Matrimoni amb quatre fills petits. El pare està malalt, no tenen ingressos ni cobren subsidi d'atur. Per evitar el des-

nonament i que li tallin la llum, necessita urgentment 50.000 ptes.

18.89 — Senyora gran amb tres fills malalts. Viuen del que li donen i l'ajut de la parròquia. Per pagar lloguers endarrerits i alimentació necessita 65.800 ptes.

19.89 — Esposa separada amb sis fills a càrrec seu. Té demanat un pis. Per pagar l'entrada i les despeses per donar d'alta la llum i l'aigua necessita 58.800 ptes.

20.89 — Matrimoni amb 4 fills. No tenen cap entrada, viuen dels ajuts de la parròquia i de la recollida de cartrons. Per pagar els deutes de lloguer endarrerits i alimentació necessiten 36.500 ptes.

Els donatius es poden fer a:
Càritas Interparroquial de Tarragona. Avda. Prat de la Riba, 35. 43001 TARRAGONA.

Les paraules del bisbe de Girona coincideixen amb les reflexions del Consell Pastoral de la parròquia de Calella

Guanyys; sí, però a costa de què?

GIRONA.— El bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon, ha publicat una carta oberta al Full Parroquial amb el títol "Ja han marxat els turistes", en la qual fa un balanç de la temporada que encara no ha començat, però que segurament tindrà les mateixes característiques i repercussions socials i familiars que les anteriors. Monsenyor Camprodon comença el seu escrit preguntant si, un cop els turistes se n'han entornat a casa seva, "el poble en resulta més humanitzat".

A continuació també es pregunta "quins són els criteris que hi ha sota el treball de promoció i d'atenció als forasters". Segons ell "aquests són els punts neuràlgics i els de més transcendència a l'hora de fer el balanç de la temporada".

Monsenyor Camprodon respon que "tot servei a les persones, perquè sigui autèntic, ha de respondre a una vocació humanitzadora ja que les persones tenen un valor intrínsec molt superior als avantatges que proporcionen". I afegeix més enllà que "la fidelitat a l'Evangeli urgeix l'Església a recordar i aixecar la veu, si cal, a fa-

vor de la persona humana, els turistes, els empresaris, els treballadors, els qui viuen aquí tot l'any perquè un turisme malmenat erosiona molts valors humans i cristians".

Per últim, el bisbe de Girona es pregunta si a fi de temporada "hi ha hagut guanyys, més que millor,

Monsenyor Camprodon acaba afirmant que "l'aixecament dels pobles passa necessàriament per la promoció i la salvaguarda dels valors morals". I afegeix que sap que molts pares pensen així, però no tenen mitjans per expressar-ho i que altres pensen igualment, però claudiquen al davant d'uns in-

Calella de la Costa i que es van publicar ja a "Catalunya Cristiana" el passat diumenge, dia 4 de juny. Monsenyor Camprodon ja va manifestar en el seu moment que es feia seves aquelles reflexions i ara ho ha confirmat, signant l'escrit de referència al Full Parroquial.

Ha mort mossèn Joan Oliveras i Galceran

Ha mort a l'asil-residència "Bisbe Sivilla" de Girona mossèn Joan Oliveras i Galceran, que havia nascut a la vila d'Amer el 4 d'abril de 1906. Tenia, doncs, 83 anys i havia fet els estudis eclesiàstics al Seminari de Girona on va ser ordenat sacerdot el 30 de maig de 1931.

Aquell mateix any va ser destinat a la parròquia de Serinyà com a vicari i dos anys després a la de Pals. El 1934 ocupà el mateix càrrec a la parròquia d'Arenys de Mar fins que va esclatar la guerra civil. Acabada la maltempada va ser nomenat ecònom de Cabanelles i l'any 1940 ecònom de Sant Llorenç de la Muga. Finalment el 1958 va ser nomenat ecònom de

Besalú i poc després s'encarregava també de Fares, Beuda i Lligordà. L'any 1981 es va jubilar i va retornar al seu poble natal d'Amer fins que a principis d'aquest any ingressà a la residència abans esmentada.

Opuscle sobre el Monestir de Cervià de Ter

El doctor Josep Maria Marquès i Planagumà i l'historiador Pere Micaló i Camps han publicat conjuntament un opuscle sobre el monestir benedictí de Cervià de Ter que ara es troba en fase de restauració. El treball va il·lustrat amb nombroses fotografies i pot servir com a guia per a qualsevol persona o grup que vulgui visitar les restes d'aquest cenobi que guarda encara part d'un claustre romànic de petites dimensions però molt reeixit.

El monestir de Cervià havia estat priorat dependent de l'abadia italiana de la Clusa i fundat pels nobles Silvi Llobet i la seva esposa, Adalets, l'any 1053.

M. CABALLE

Monsenyor Camprodon posa l'accent en un seguit de qüestions negatives que es deriven de l'activitat turística i aporta com a resposta que el progrés autèntic dels pobles "passa necessàriament per la promoció i salvaguarda dels valors morals".

però a costa de què? D'un treball sobrecarregat que posa els nervis a flor de pell? De nits sense dormir a causa dels aldarulls de grups incontrolats? De la desfeta moral de molts joves, de casa i de fora? L'entrada de divises justifica l'esperar "aquí podreu passar els dies d'esplai en complet anonimat?"

gressos substanciosos i després demanaran a un col·legi que supleixi les mancances de l'atenció a llurs fills "cosa que és impossible". De fet, la carta oberta del senyor bisbe de Girona coincideix amb molts punts amb les reflexions que s'havia fet anteriorment el Consell Pastoral de la parròquia de

FETS I CRITERIS

Ser testimonis

Les paraules "testimoni" i "testimoniatge" es troben més de cent vegades en els documents del Concili Vaticà II. Això no és pas un fet casual. És una conseqüència del re-descobrimient de la naturalesa missionera de l'Església: "Tota l'Església és missionera; l'obra d'evangelització és un deure fonamental del poble de Déu" (Ad gentes, n. 35).

Aquesta renovada consciència missionera de l'Església planteja a tots els cristians el deure de ser testimonis de Jesucrist.

Si l'Església és signe de la salvació que s'està realitzant ara és perquè tot el nou Poble de Déu dona testimoni de Jesucrist.

Quan s'administra la confirmació les paraules que recordem com a més adients són aquelles que Jesús digué als seus apòstols: "amb la vinguda de l'Esperit Sant damunt vostre, rebreu una força i sereu els meus testimonis" (Ac 1,8).

"Sereu els meus testimonis" vol dir, per a tots els cristians, que no podem deixar de ser testimonis de Jesucrist. Serem testimonis fidels si Jesús viu en nosaltres com vivia en els apòstols que posseïen l'Esperit Sant.

El cristià pot transmetre l'ensenyament de Jesús amb precisió, però la seva paraula no serà persuasiva ni farà entenedor el missatge de l'Evangeli si no parla amb aquella convicció profunda que s'alimenta de la meditació de la Paraula de Déu.

Un pot "recitar" l'Evangeli, un altre el sent i el comunica d'una manera vis-

cuda. El primer pot ser només un "fonògraf", el segon és un testimoni.

El cristià ha de ser testimoni amb la paraula i amb la vida. D'una banda les paraules soles, sense el testimoniatge de la pròpia vida, no tenen la credibilitat del missatge de l'Evangeli. D'altra banda la Bona Nova proclamada amb la vida personal té necessitat, tard o d'hora, de ser explicitada amb l'anunci del nom de Jesús, del seu misteri i de les promeses del Regne.

L'home contemporani —ha dit Pau VI— escolta més de grat els testimonis que els mestres, o si escolta els mestres, és perquè són testimonis.

Amb la força de l'Esperit Sant els apòstols van sentir el coratge de ser testimonis: "nosaltres no podem pas deixar de dir el que hem vist i sentit" (Ac 4, 20).

La presència de l'Esperit en l'Església és un fet, però la millor manera de captar-la és per mitjà del testimoniatge dels cristians.

¿Per què els sants tenen seguidors? es preguntava Bergson. "Els no exigeixen res; no obstant, obtenen. No tenen necessitat d'exhortar; en tenen prou amb existir. La seva existència ja és una crida".

Allò que ens fa capaços de ser testimonis és la gràcia de Déu. Serem veritables testimonis si ens deixem guiar per l'Esperit.

+ RAMON TORRELLA i CASCANTE

Arquebisbe de Tarragona i Primat

aldees infantils
s.o.s. de Catalunya

TU TAMBÉ POTS SER "MARE SOS"

.....en una "ALDEA INFANTIL SOS", obra basada en els següents quatre principis:

Una mare... que amb el seu amor i les seves atencions recupera físicament i emocionalment l'infant abandonat.

Uns germans... a totes les cases hi viuen infants de diferents edats i sexes.

Una vida integrada en la societat... com els altres infants van a l'escola de la seva localitat i juguen amb ells, riuen i són feliços.

La "mare SOS" s'ocupa de 7 o 8 infants i administra la casa que li ha estat assignada.

Oferim:

- Una Llar equipada en una "Aldea Infantil SOS".
- Pressupost mensual per a la llar.
- Suport social i psicològic.
- Contracte de treball: sou + S.S., vacances, etc.

Es requereix:

- Edat entre 28 i 40 anys.
- Ser soltera o vídua sense fills.
- Vocació maternal i capacitat de lliurament.
- Aptitud per organitzar i administrar una casa.

Si hi estàs interessada truca, si et plau al tel.: (93) 417 75 39

Cinquena Trobada Estatal de Sacerdots Obrers, a Alcobendas

"El llarg i fidel testimoni d'una vida compromesa al costat dels pobres i explotats"

MADRID.— El col·lectiu de sacerdots obrers d'Espanya va celebrar recentment, a Alcobendas, Madrid, la seva cinquena trobada estatal, que va girar entorn al tema "Parlar de Déu, avui. ¿Com parlem de Déu en una societat secularitzada?"

L'objectiu d'aquestes trobades, que els sacerdots obrers celebren cada dos anys a causa dels seus atapeïts horaris de treball i de les dificultats de desplaçament, es compartir reflexions, experiències i amistat, "així com l'engatjament permanent, per oferir a l'Església i al món obrer una altra manera de ser sacerdot, el misteri de la presència i del compromís en el treball i en les organitzacions de classe".

Els sacerdots obrers en el comunicat final de les jornades constaten que "vivim en una societat on la referència a Déu o és purament formal, o no existeix en absolut, o cada vegada és menor, fins i tot el mateix llenguatge religiós que hem heretat per parlar d'Ell és inservible gairebé sempre, està viciat i buit, no té ressò en la gent". Davant aquesta situació, proposen "el testimoni llarg i fidel d'una vida compromesa al costat dels pobres i explotats, i el compromís permanent en les organitzacions del món obrer" com el millor llenguatge per parlar de Déu avui.

Assenyalen, tanmateix, que per parlar de Déu no sempre forçosament cal utilitzar un discurs doctrinal. "Evangelitzar, afirmen, és certament oferir una paraula que no és nostra, però és fonamental i prioritàriament ofereix un apropament de vida i de compromís, ja que allò important no és el que es parla sinó quan i des d'on es parla".

També acusen de desencarnat i ritualista el llenguatge eclesial. "Constatem, diuen els sacerdots obrers, una dualitat i una dis-

tància entre els interessos i les preocupacions vitals de la gent senzilla i popular i les pràctiques i els llenguatges eclesialstics que no són una resposta a la vida dels pobres i que duen únicament a celebracions rituals, que no alliberen ni són expressió de la fe sentida".

I per acabar confessen estar preocupats per aconseguir que el seu testimoni de sacerdots obrers sigui "eloqüent" i que creixi la

consciència de Déu que ja està present entre la gent amb la qual conviu.

El col·lectiu de sacerdots obrers s'estima en uns 200. Exerceixen gairebé totes les professions, encara que molts d'ells són a l'atur i alguns ja jubilats. La seva mitjana d'edat oscil·la entre els 45-55 anys i la majoria estan compromesos en els diferents sindicats, associacions veïnals i grups alternatius.

Tots tenen una inserció local en la vida de l'Església a través dels moviments apostòlics, sobretot HOAC i JOC, comunitats cristianes populars i parròquies de barri.

Premiat el director del "Diari de Tarragona"

La comissió episcopal de Mitjans de Comunicació Social que presideix el bisbe d'Urgell, mon-

senyor Martí Alanís, ha fallat la concessió dels premis "Bravo" 1989, premi que s'atorga en reconeixement als valors ètics, artístics i religiosos expressats a través dels diversos mitjans de comunicació.

El premi Bravo de premsa ha estat concedit a Rafael Martínez Miranda, de Granada i Antoni Coll Gilabert, director del Diari de Tarragona. En ràdio, el premi ha correspost al sacerdot de Ciudad Real, José Ballesteros. El de televisió ha correspost a Iñaki Gabiñondo pel seu programa "En familia" i a Miguel Angel Gómez Fuentes, corresponsal de TVE a Roma, pel seu programa "Documentos TV" sobre els deu anys de pontificat de Joan Pau II.

El premi Bravo de cinema fou concedit a la pel·lícula "Un mundo aparte". El del disc al grup juvenil "Gaviota" de Burgos, pel seu disc "Cuando el viento habla" i al gitano extremeny, Francisco Suárez per les seves cançons gitanes "Así reza mi pueblo". A l'apartat de teatre, el premi va anar a l'actor José María Rodero.

Per acabar, es va concedir un premi Bravo especial pòstum al pare Orencio Llamazares i un altre premi especial al grup organitzador de l'exposició "Las Edades del hombre", exhibida amb gran èxit de crítica i públic a la catedral de Valladolid.

Per altra banda, el premi "Ramón Cunill" d'aquests anys ha estat concedit al teòleg i professor de la universitat pontificia de Salamanca, Olegario González de Cardedal; a més a més també s'atorgaren dos accessits a Antonio Marcellán, de Pamplona i a Alberto Cuevas, de Vigo.

El lliurament dels premis ha tingut lloc el dia 19 d'aquest juny a la seu de la Conferència Episcopal.

JOSÉ MANUEL VIDAL

MISSATGE

A TOTS ELS LECTORS DE CATALUNYA CRISTIANA

LA PREMSA ÉS UN DELS GRANS MITJANS D'APOSTOLAT. FEU APOSTOLAT A TRAVÉS DE LA PREMSA! COL·LABOREU A L'APOSTOLAT DE CATALUNYA CRISTIANA

Que cap llar cristiana del país no estigui mancada de la seva lectura, és el repte que tenim tots els lectors de CATALUNYA CRISTIANA

MOSTREU CATALUNYA CRISTIANA ALS VOSTRES FAMILIARS I AMICS. DONEU-LOS A EMPLENAR LA SEGÜENT BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ.

Catalunya Cristiana

Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom

Domicili

D.P.

Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 4.800.- Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat

☐ Xec nominatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc

Data

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa

Agència

Senyors: Els pregu que d'ara endavant, fins a nou avis, amb càrrec al meu compte/líbreta n.º se serveixin pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc

Data

Entrevista amb monsenyor Claude Feidt, arquebisbe de Chambéry

Una carta per a la litúrgia

—Amb motiu del XXV aniversari de la Constitució sobre la litúrgia, el Papa ha publicat una carta apostòlica important. Monsenyor Feidt, ¿quina significació s'ha de donar al fet?

—La meua resposta és la del bisbe d'una església diocesana. Abans de ser bisbe, sóc sacerdot. En els primers anys del meu sacerdoci, vaig viure aquesta reforma proposada pel Concili I, vint-i-cinc anys després, rebent aquest text de Joan Pau II, sento una gran alegria. A través d'aquest text, hi ha l'evocació de tot un procés que ha estat acomplert, i que no sempre ha estat fàcil de realitzar. Aquest text confirma tot el que s'ha emprès en l'Església per posar en marxa tot allò que la Constitució conciliar sobre la litúrgia promulgava el 4 de desembre del 1963.

La reforma empresa pel Vaticà II, com demostra Joan Pau II, no és pas un esvoranc a la tradició, sinó una fidelitat a la tradició que vol mirar el present i el futur de l'Església en la seva celebració litúrgica. El Papa no dubta pas a evocar els seus predecessors que, en el passat, es van decidir a fer reformes litúrgiques, entre ells sant Pius V i sant Pius X.

Aquesta carta és una crida a aprofundir la reforma litúrgica. L'assimilació del Vaticà II encara és en els seus inicis.

—Durant aquests vint-i-cinc anys, hi ha hagut dificultats, ¿quin és el vostre punt de vista sobre elles?

—Certament, hi ha hagut dificultats. No és pas d'un dia a l'altre que penetra una reforma conciliar semblant en la mentalitat del conjunt del Poble de Déu. L'experiència de segles passats ho ha demostrat. I si evoco això, no es pas per arraconar simplement,

Per commemorar el XXV aniversari de la Constitució conciliar sobre la litúrgia, el papa Joan Pau II ha publicat una carta apostòlica que marcarà una fita. Posant fi a una controvèrsia que ha durat molt, aquest text afirma que "la reforma litúrgica és estrictament tradicional" i que els principis i orientacions del Vaticà II continuen essent la condició d'una litúrgia autèntica d'avui i de demà.

d'un cop d'escombra, les dificultats que hem trobat. Les dificultats existeixen. Però si hom les mira al costat dels resultats positius, honestament, damunt del plat de la balança, aquests darrers (participació activa de l'assemblea, possibilitat de pregar en la pròpia llengua, redescobriments del tresor de la Paraula de Déu) s'emporten tots els èxits. Avui dia, la preparació i celebració dels sacraments, animacions eucarístiques, demostren un progrés notable. La reforma conciliar ha produït fruits que es poden apreciar, malgrat una pedagogia que no ha estat prou atenta a preparar les comunitats per a un canvi tan gran.

—Aquesta carta també és una invitació a contemplar el futur. Actualment, ¿no es plantegen nous problemes en l'aplicació d'aquesta reforma litúrgica?

—En vint-i-cinc anys, la nostra situació ha canviat. Tota una generació no ha conegut els llibres litúrgics d'abans de la reforma. I allò que és un canvi per la gent gran, no ho és pels joves. Cada vegada més, la litúrgia apareix com la riquesa de tot un poble que ha descobert la seva responsabilitat en la celebració i l'animació litúrgica. Nombrosos equips litúrgics s'han constituït arreu per aprofundir en aquestes noves vies. El Papa, encoratja, en el seu document, la formació

litúrgica i bíblica, el respecte de la pròpia tradició dels pobles la participació dels laics, l'adaptació de les formes i dels llocs de pregària a les necessitats del nostre temps. Actualment la litúrgia és pel bé de les persones en recerca espiritual, un dels llocs privilegiats de l'evangelització on es formula un llenguatge de la fe d'un altre ordre, fet de conceptes i d'idees abstractes.

—Actualment, es té el sentiment d'un retorn a una tradició més rígida en el camp de la litúrgia. ¿Es posarà un fre a la reforma conciliar?

—El Papa subratlla la importància permanent del Concili i ha pres el compromís formal d'aplicar-lo acuradament. Aquesta voluntat decidida és indubtable. Però al mateix temps, sobre el terreny, es constata —i ho lamento profundament— que hi ha temptatives de restauració. Ara bé, la tradició és viva, ens empeny endavant. La fidelitat al passat ens invita a mirar vers el futur.

En la seva carta, el Papa recorda que ell exerceix la seva responsabilitat amb els organismes encarregats del renovament litúrgic. A nivell universal, subratlla la importància de la Congregació del Culte diví i de la Disciplina dels sacraments, parla de les conferèn-

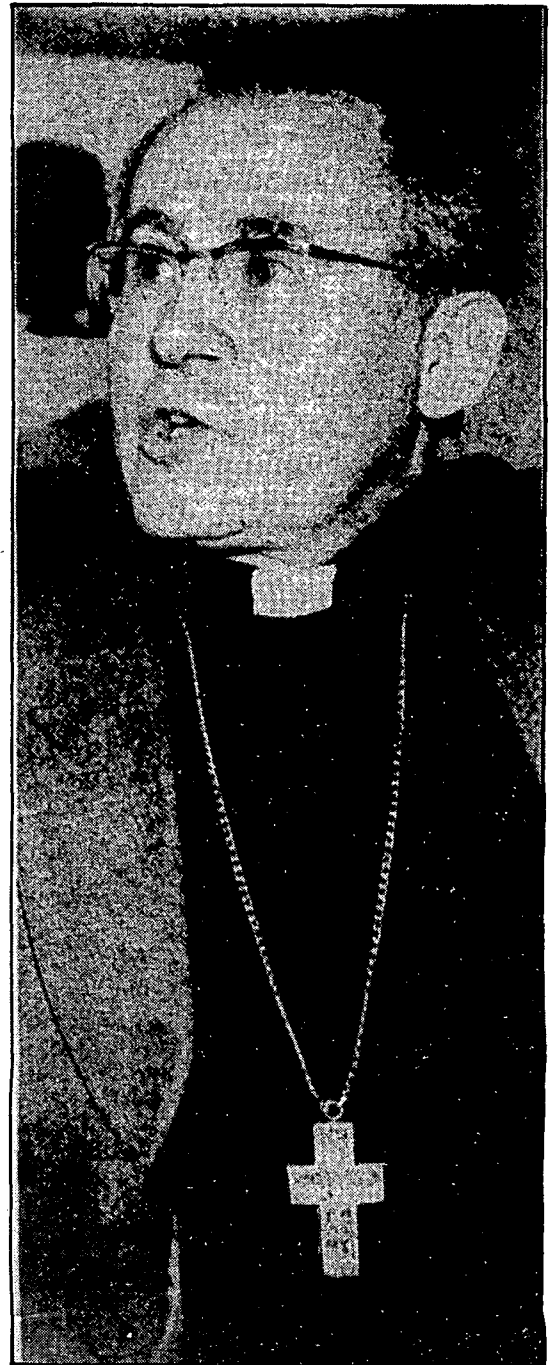
cies episcopals i de les seves comissions, i també del bisbe diocesà i de les instàncies que constitueix per ajudar-lo en la seva tasca.

—Algunes decisions recents de la comissió "Eccle-

sia Dei" i la seva manera de procedir, són veritablement d'acord amb tot això?

—Així ho desitjo.

BERNARD LE LEANNEC
(De "la Croix")

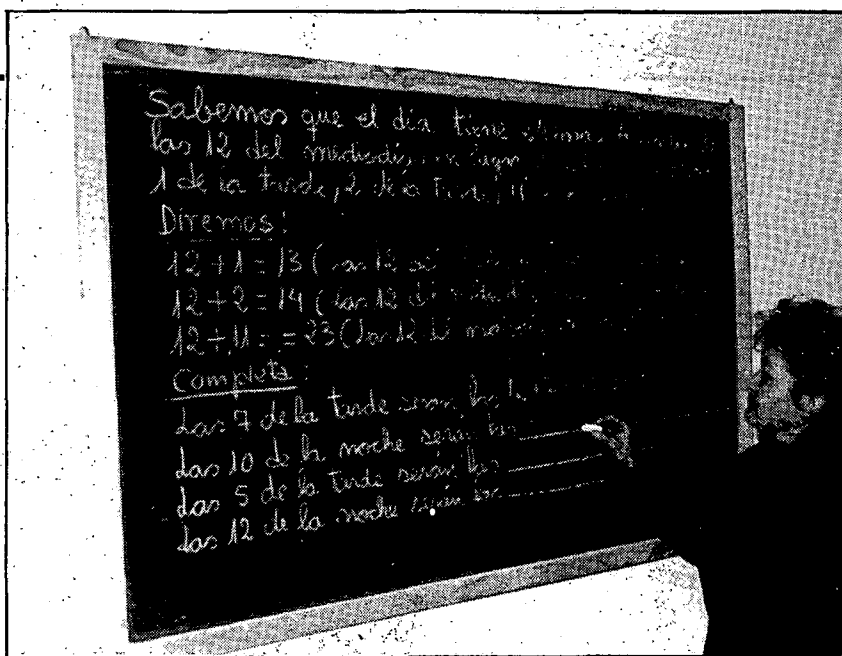
Monsenyor Claude Feidt, president de la Comissió episcopal de litúrgia i pastoral sacramental, francesa

AVÍS ALS PELEGRINS DEL MIL·LENARI DE CATALUNYA A ROMA

Tothom que tingui encarregat el vídeo pot passar a recollir-lo a les oficines de CATALUNYA CRISTIANA, C/ València, 244, 2n. durant les hores normals d'oficina, (en lloc de fer-ho com els consta en el resguard, a la Federació de Cristians de Catalunya, C/ Canuda 26). Per qualsevol dubte o informació truqueu als telèfons 215 27 39 - 215 27 84. Sra. Montserrat i sereu degudament atesos.

Reforç escolar

Alfabetització

L'Institut de Carmelites Missioneres, fundat pel pare Francesc Palau, recentment beatificat, ha sabut traduir el carisma fundacional segons els "signes dels temps". Sense abandonar les seves institucions tradicionals d'ensenyament i sanitat, s'ha obert a una "opció preferencial pels pobres". L'Escola de Promoció Social del Prat de Llobregat n'és un punt de referència.

Les altres pobreses i misèries

En aquesta escola les persones —joves i adults— desenvolupen les seves aptituds en les diverses especialitats que ofereix, enriquint els coneixements dels individus, millorant la competència tècnica o professional o donant-li una nova orientació; tot amb la doble perspectiva d'un enriquiment integral. És un programa ampli "d'educació permanent".

L'acció que es du a terme en l'escola és la d'una formació orientada al treball: iniciació, actualització i renovació dels coneixements de tipus professional-laboral.

Es té en compte el desenvolupament personal: creativitat, judici crític i participació en la vida cultural. Per això és important la formació general o de base que, quan no es va assolir a l'edat apropiada, constitueix un requisit indispensable de tipus compensador. D'aquesta manera senzilla es promou la igualtat d'oportunitats, entre elles la del dret a l'educació.

La majoria dels assistents a l'Escola són adults emigrants amb una cultura a cavall entre les seves arrels més profundes i els estímuls alienants d'una societat dominada pels mass-media, que barreja els valors tradicionals amb altres que minimitzen els valors culturals originaris.

L'Escola de Promoció Social del Prat de Llobregat es manté viva gràcies a un grup de voluntaris que posen la persona i el temps al servei de les classes més pobres en cultura i en valors humans. Donat que funciona en diferents barris i amb la coordinació de les tres

parròquies de la ciutat, l'Escola intenta formar alhora veïnat i comunitat cristiana.

Amb la germana Francesca

"Allò que assoleix millor l'ideal concebut per un home, és el cor de la dona que ha seduït", escriu Joergensen. I això podríem afirmar-ho de la germana Francesca Esquius, seduïda per l'ideal evangèlic del fundador de les Carmelites Missioneres, el beat Palau; ideal d'amor i lliurament als pobres i marginats. La germana Francesca ens informa d'al-

L'Escola de Promoció Social del Prat de Llobregat, dirigida per les Carr

"Com menys formació, més per trobar sortida la

"«L'Escola de Promoció Social» vol ser un servei a la cultura i al desenvolupament de les classes humils; no tant per caritat, com per justícia i solidaritat. Les urgències ens motiven a l'acció; a una acció, però, amb criteris evangèlics". Això diu la germana Francesca Esquius, carmelita missionera, ànima fundacional i eix vertebral de la susdita escola que funciona al Prat de Llobregat.

La germana Francesca Esquius, (al centre), fundadora i directora de "L'Escola de Promoció Social"

gunes de les activitats de l'Escola que ella un dia va fundar i que ara dirigeix. I comencem per l'alfabetització: què és un analfabet?

—És una persona que no sap signar o escriure una carta, que no sap llegir i entendre una notícia oral o escrita, interpretar un rebut, una factura, entendre els signes o codis propis de la vida urbana, que no posseeix l'hàbit de la lectura. Els analfabets, en aquest cas, són persones que no han pogut assistir a l'escola en el seu degut temps o l'han haguda d'abandonar prematu-

rament per urgències i necessitats materials. Com a ciutadans socials són marginats i se'ls considera de "segona categoria".

—Què els ensenyeu?

—Doncs, a llegir i escriure i moltes coses més. Els nostres programes van adreçats a persones adultes o a joves sense l'educació bàsica. Hi ha una certa al·lèrgia a tornar a l'educació estructurada; nosaltres fem un servei de "pont" amb l'Escola d'Adults de la Generalitat que hi ha al Prat. I això amb cursos d'alfabetització, de "reforç escolar", amb cursos bàsics,

amb el Graduat Escolar; ensenyem català i fins i tot anglès, mirant a les properes Olimpíades-92, etc. Tot segons les necessitats de cadascú.

—Hi ha algun reciclatge de formació professional?

—Sí; per exemple, un curs de tall i confecció, d'artesanía tèxtil, també d'arts aplicades, de brodat a màquina. Aquest últim amb l'Acadèmia Alfa. L'objectiu és millorar la formació professional i obtenir una sortida laboral. També dirigim cursets de treballs manuals, pensats pel temps lliure.

—Posen interès per aprendre a llegir i a escriure?

—Molt. Nosaltres experimentem una sorpresa i una gran il·lusió en ells i en elles quan es veuen capaços de llegir un rètol d'una tenda o desxifrar el rebut de la llum. Potser, més que aprendre a llegir materialment, ens impressiona veure la càrrega de relació i alliberament humà que s'amaga en aquesta tasca.

—Francesca, parla de l'atur. És angiosos. Podeu fer-hi alguna cosa?

—Com dius, és un problema molt angiosos, que a tots ens fa patir, però que moltes vegades va relacionat amb la manca de cultura i preparació. És un fet que els col·lectius que experimenten major dificultats per trobar feina, són aquells que disposen de menor formació i de menys capacitat d'adaptació social.

La germana Francesca diu que al Prat de Llobregat hi ha

Brodats a màquina per a joves

Taller modisteria

lites Missioneres

es dificultats laboral"

una quantitat de joves que abandonen l'escola sense haver acabat l'E.G.B. Passen tot el sant dia vagant pels carrers i places, ficats als bars, jugant a les màquines "escura-butxaques", o el que és pitjor, lliurats a la droga, amb perill de caure en la delinqüència. No volen anar a l'escola amb l'etiqueta d'"analfabets", i als joves sense el Graduat Escolar, els passa el mateix. L'Escola de Promoció Social comença per formar grups reduïts —d'uns 20 alumnes— per crear un ambient d'amistat que arribi a trencar barreres, a perdre la por, i intenta crear un cor-

rent de necessitat d'anar a l'escola.

Sense el puntal dels voluntaris, que desinteressadament presta ajut, l'Escola no funcionaria pas. Es disposa d'un grup de col·laboradors en tots sentits que no es proposen tant formar en les noves tecnologies, com saber ajustar-se a les necessitats d'aquesta gent marginada i posar en moviment activitats laborals que siguin útils per la comunitat local en la qual treballen. Per això cal que la tasca del "voluntari-formador" tingui present la triple perspectiva del desenvolupament personal, la parti-

cipació social i el món laboral, així com també que estiguin oberts a coordinar la promoció del poble amb les altres institucions.

Obra d'Església

La germana Francesca Esquiús vol que quedi clar que l'Escola de Promoció Social del Prat de Llobregat és obra de l'Església. "Però cal que promoguem més el voluntariat, i és urgent la conversió personal i comunitària dels creients per evitar que nosaltres mateixos no marginem", diu ella, convençuda i amb un repte dolç.

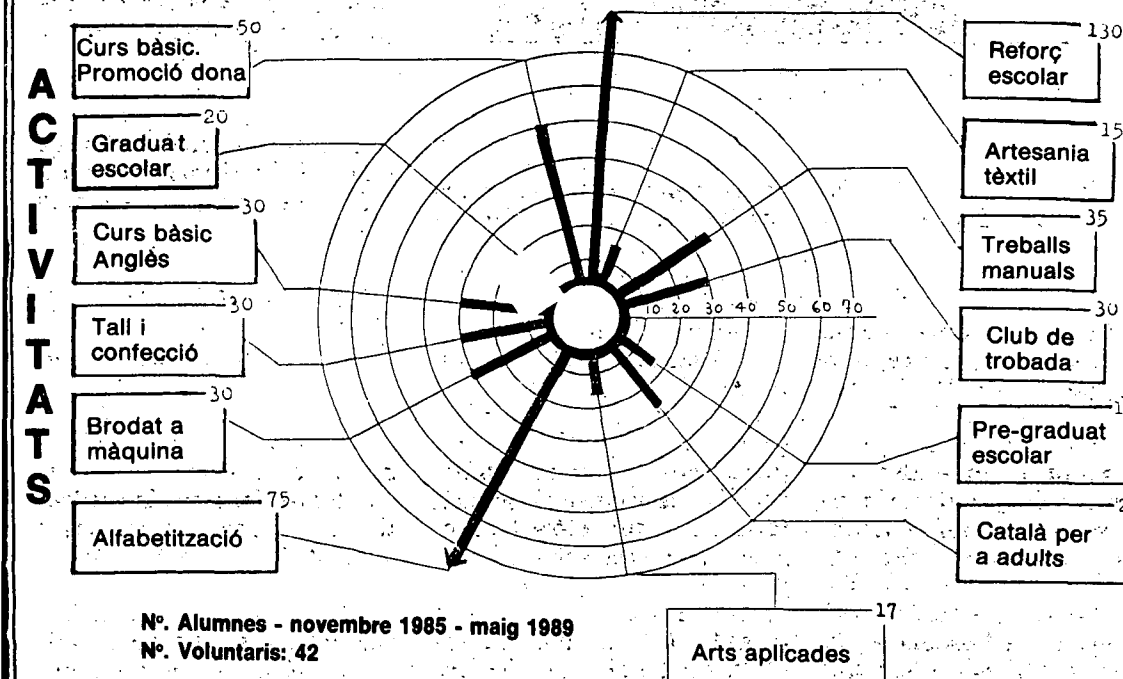
Obra de l'Església, és a dir, de les Carmelites Missioneres. Ho ha expressat clarament la germana provincial, Aurèlia Soler, en unes declaracions al nostre setmanari: "Conscients que aquest món genera cada vegada més indigents, que la fissura entre rics i pobres es fa cada vegada més fonda, nosaltres, les germanes, reforcem la presència i el servei entre els pobres, oferint un signe provocador i denunciador".

FRANCESC GAMISSANS

Arts aplicades

MOVIMENT DE L'ESCOLA DE PROMOCIÓ SOCIAL A NIVELL D'ALUMNES I ACTIVITATS:

Treball manuals

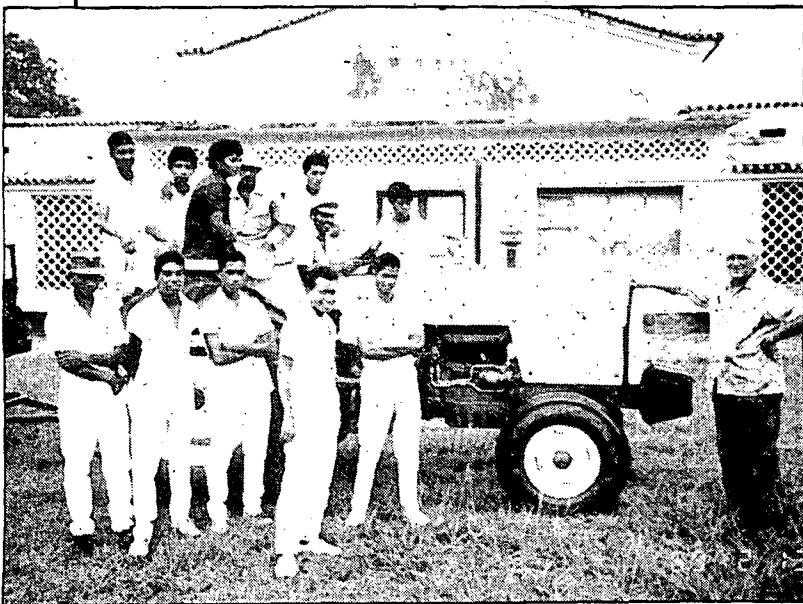
Objectiu obert

Kwangju. Corea. Les autoritats inauguren una gran escola salesiana.

Fou inaugurat el renovat Parc d'Atraccions del Tibidabo. En la fotografia veiem uns "cavallets", únics a Espanya, de dos pisos.

La missió de Fuiloro, Timor Oriental ha rebut un tractor, donatiu de Nova Zelanda.

DIMECRES, 14 DE JUNY

L'URSS i la RFA signen un acord històric

L'eufòria ha presidit la visita de Gorbatxev a l'Alemanya Occidental. Tanmateix temes fonamentals de la política alemanya, com Berlín, reunificació, el mur, etc. queden sense resposta. Els onze punts de l'acord, recullen però, criteris occidentals de moral social, política i de convivència internacional. Allò més concret de l'acord fa referència a l'economia, el comerç i la cultura.

Dia 30 de juny, Alfonsín dimitirà. Menem serà investit president

Les forces polítiques argentines tenen pressa. I és que els problemes plantejats són cada dia més greus. Tres circumstàncies que pesen molt: l'amenaça d'un cop militar, la gran victòria peronista electoral, la gravíssima crisi econòmica. Sembla que el fet que ha precipitat les coses ha estat la difusió del pla econòmic que el peronista Miquel Roig té preparat per solucionar la crisi econòmica.

DIJOUS, 15 DE JUNY

Jornada electoral

Entre avui i diumenge, l'Europa comunitària elegirà els seus diputats al Parlament Europeu. 245 milions de ciutadans són cridats a les urnes pels seus partits polítics. En la vessant econòmica, de cara a la creació del Mercat Únic, el consens gairebé és total; la vessant política, però, és molt més diferenciada: Europa dels Estats, Europa dels Pobles, Europa Federal, Europa de les Ciutats. El nombre d'electors que corresponen a Catalunya és de gairebé cinc milions; i en total, a Espanya, li corresponen 60 escons del Parlament Europeu. Com que Portugal, França, Bèlgica, Irlanda, Itàlia, la RFA i Grècia, no votaran fins diumenge, els resultats de les eleccions a Espanya i Catalunya no es podran conèixer fins diumenge a les 22 hores.

Possible fusió: Caixa de Pensions-Caixa de Barcelona

Comunicat fet públic: "Les entitats financeres Caixa de Pensions (La Caixa) i Caixa de Barcelona estan mantenint contactes tendents a avaluar els aspectes positius i negatius i els avantatges i desavantatges que es derivarien d'una eventual fusió de les dues entitats". De portar-se a terme la nova entitat financera seria la més important de l'Estat i una de les més importants d'Europa.

DIVENDRES, 16 DE JUNY

Eleccions al Parlament Europeu

Tot i que fins diumenge no es donaran oficialment els resultats, els sondejos i les filtracions permeten formular els següents vaticinis: el PSOE es mantindria amb els mateixos escons (26/27), el PP en perdria un o dos (14/16), el CDS en perdria dos (5), IU en guanyaria dos (4/5), CiU es mantindria igual (3), Ruiz Mateos, sorprenentment n'assoliria dos (2), i les coalicions nacionalistes CN, HB, IP, EP i el PA, un escó. L'abstenció s'estima en un 45'6%. En els altres quatre països comunitaris on ahir se celebraren també els comicis, sembla que l'abstenció no ha estat tan alta com en principi es creia, llevat de Dinamarca (54%). La sorpresa l'ha donada gran Bretanya amb una clara victòria laborista.

Gorbatxev: el mur de Berlín no serà etern

En el camí vers el "casal europeu", el mur de Berlín no és pas l'obstacle més important. "No hi ha res etern sota el sol, i el mur no serà etern", digué ahir Gorbatxev en una roda de premsa. Criticà també la repressió a Xina, i es dolgué que l'OTAN no abandoni la filosofia de la guerra freda.

Imre Nagy, després de 31 anys de ser executat

L'any 1956, els tancs soviètics i del Pacte de Varsòvia esclafaren brutalment l'incipient reforma econòmico-política d'Hongria. Nagy, Mátyás, Miklos Gimes i un petit grup de col·laboradors es refugiaren a l'ambaixada iugoslava. El govern presidit per János Kádár prometé la immunitat. Però amb mentida i traïció en lloc de portar-los a casa els portaren a la presó. Al cap d'un any i després d'un simulacre de judici, els tres foren condemnats a mort, i Nagy penjat al pati de la presó. Ara se'l qualifica d'heroi nacional i símbol de la reforma socialista. El mal és que la reforma socialista no ressuscita els morts.

DISSABTE, 17 DE JUNY

La pesseta s'incorpora al Sistema Monetari Europeu

Ho aprovà ahir el Consell de Ministres. És la decisió més important després de l'entrada d'Espanya a la CE. El marge establert de fluctuació és del 6%. El tipus de canvi central elegit ha estat el de 65/marc alemany, amb un marge de fluctuació entre les 61'10 - 68'90 ptes. per marc. Això representa la consolidació de l'actual política econòmica, el suport de la unió europea i la integració més plena de la producció econòmica a l'àmbit comunitari. Això obligarà a seguir una política antiinflacionista i una gran moderació pressupostària i salarial.

Declaració de la renda del 1988

Tindrà lloc el mes de novembre i es farà en un sol pagament. El projecte de llei referent a l'impost sobre la Renda de les Persones Físiques ha estat tramès al Parlament. Ofereix l'alternativa de presentar la declaració conjunta o per separat. Les deduccions s'aplicaven fins ara per unitat familiar i ara s'aplicaran per individu. En conjunt suposa una notable disminució de la pressió fiscal.

Nou atemptat d'ETA

A Pamplona, un nen de nou anys i una altra persona resultaren ferits quan una granada amagada en un cotxet de criatura esclatà contra la façana d'una escola. L'artefacte anava dirigit contra un cotxe-patrulla de la Policia Nacional, però es desvià en la seva trajectòria.

DIUMENGE, 18 DE JUNY

Destituït Zhao Ziyang a Xina

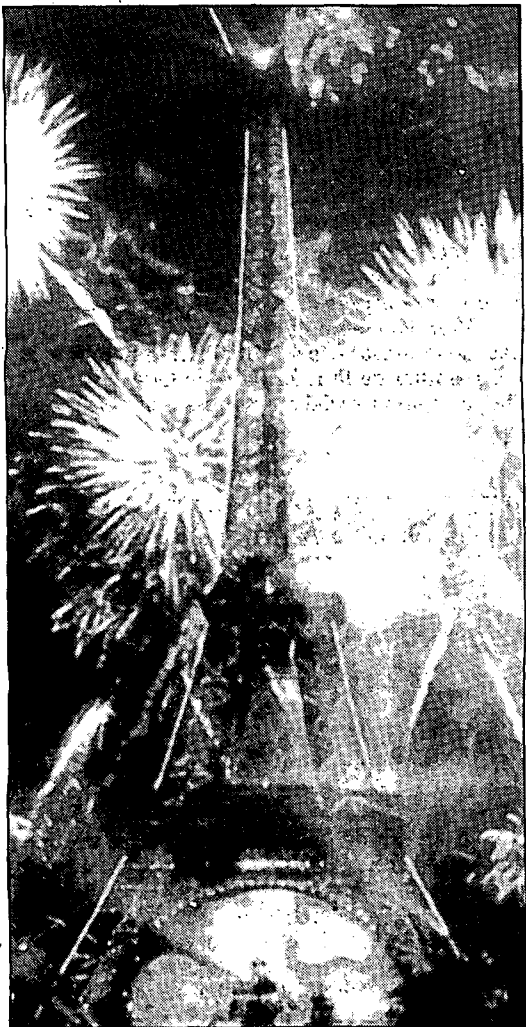
El fins ara Secretari General del Partit Comunista Xinès i capdavanter de la línia reformista ha estat destituït acusat d'instigador de la revolució. Vuit persones acusades d'actes contrarevolucionaris ha estat condemnades a mort. Per altra banda en un intent per blanquejar la tragèdia, el govern xinès organitza ahir una "parada política": deu mil nens manifestaren el seu "amor apassionat pel partit comunista i la pàtria socialista".

Avui contesa electoral en set països comunitaris

França, Alemanya, Bèlgica, Luxemburg, Portugal, Itàlia i Grècia elegeixen avui els seus respectius representants al Parlament Europeu. Es preveu un alt índex d'abstenció. Grècia celebra simultàniament els seus comicis legislatius.

Centenari de la torre Eiffel

Més de mig milió de persones que ompliren de gom a gom les esplanades del Camp de Mart i del Trocadero s'aplegaren ahir a la nit a París per ce-

lebrar el centenari de la torre Eiffel. Els castellers de Barcelona hi participaren amb una torre humana, un 3 de 7.

DILLUNS, 19 DE JUNY

Eleccions al Parlament Europeu a l'Estat espanyol

La ministra portaveu del govern, Rosa Conde, i el ministre de l'Interior José Luis Corcuera, van fer públic ahir els resultats dels últims comicis celebrats en el nostre país. Els escons obtinguts per les diferents formacions polítiques són els següents: PSOE 27, PP 15, CDS 5, IU 4, CiU 2, ARM 2, PA 1, CN 1, IP 1, HB 1, EP 1. Es confirma la victòria socialista a Catalunya i a tot l'Estat espanyol.

Eleccions europees a la resta de països comunitaris

A França, segons els sondejos, l'UDF-RPR, encapçalada per Giscard d'Estaing, ocuparia el primer lloc. A Alemanya, la coalició CDU/CSU, ocuparia el primer lloc. A Bèlgica, la majoria socialcristiana-socialista continua essent la primera força política. A Luxemburg, en manté la coalició governamental de centre-esquerra, entre

el Partit Cristiano-social i el Partit Obrer socialista. A Portugal, el PSD, socialdemòcrata, en el poder, obté el primer lloc. A Itàlia, la Democrazia Cristiana obté el primer lloc. A Grècia, europees i legislatives, victòria relativa de Nova Democràcia. El PASOK de Papandreu, passa a ser la segona força a Atenes i a Estrasburg.

El Banc Mundial cancel·la els préstecs a la Xina

El Banc Mundial i diversos governs occidentals han cancel·lat els seus préstecs a la Xina a causa de la repressió que ha imposat la línia dura del Partit. Els crèdits concedits pugen a 9.300 milions de dòlars, i estaven previstos nous crèdits per valor de 2.000 milions de dòlars.

DIMARTS, 20 DE JUNY

Entrevista Felipe González - Margaret Thatcher

Després d'una entrevista de dues hores i quart, Felipe González es mostra optimista sobre la possibilitat d'arribar a un acord en la cimera de Madrid. Els dos punts més difícils són: la unitat mo-

netària i la carta social. Falta veure fins a quin punt Margaret Thatcher està disposada a fer concessions, sobretot per arribar a un consens en el tema social.

Segona volta electoral a Polònia

Significà una nova repulsa popular al règim comunista de Polònia. Ara s'ha vist ben clar que les anomenades repúbliques "democràtiques" de democràtiques res de res. Quan el poble s'ha pogut expressar lliurement el refús del règim ha estat total. En virtut dels pactes, l'oposició ha aconseguit els 161 escons, a que tenia dret, al Parlament, en canvi al Senat, les eleccions totalment lliures han donat a l'oposició 99 escons dels 100 que té.

Objectiu obert

Angela Casella, mare de Cesare, segrestat per la màfia fa set mesos i que resta captiu després d'haver-se pagat un rescat d'un bilió de lires, s'encadenà Ciminia (Calabria), fins que alliberin el seu fill.

Kohima, Nagaland, India. Dones cristianes Naga porten la seva ofrena a l'església.

Vietnamites, arribats en llanxa, i retinguts en una petita illa a les envistes de Hong Kong, miren enlluernats la colònia britànica. Més 43.000, esperen ser repatriats.

CALENDARI

Diumenge, 25 de juny. XII del temps ordinari. Sants Guillem, abat; Pròsper, bisbe, Adalbert, confessor i santa Eva, monja. El sol surt a les 4,18 i es pon a les 7,29 —Hora solar—. **Dilluns, 26 de juny.** Sants Joan i Pau, germans màrtirs; sant Pelai, nen, màrtir i santa Perseveranda, verge. **Dimarts, 27 de juny.** Ntra. Sra. del Pèrpetu Socors. Sant Ciril d'Alexandria, bisbe doctor i sant Ladislau, rei. Fira a Sant Antoni de Vilamajor. **Dimecres, 28 de juny.** Sants Ireneu, bisbe màrtir; Paulus I, papa i Argimir, monjo màrtir. **Dijous, 29 de juny.** Sants Pere i Pau, Apòstols i santa Benedicta, verge. Festa major a Abrera, Alp, l'Ametlla de Mar, Begur, Calafell, Cambrils, Canet de mar, Premià de Dalt, Reus, Rubí, Sant Pere Pescador, Sant Pere de Vilamajor i molts altres pobles. **Divendres, 30 de juny.** Els primers Sants Màrtirs de l'Església Romana; sant Marçal, bisbe i santa Emiliania, màrtir. **Dissabte, 1 de juliol.** Sant Aaron, sacerdot de l'Antiga Llei i santa Elionor, verge.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

25 de juny. Diumenge XII de durant l'any. Lectures: Primera Za 12,10-11, S 62, segona Ga 3,26-29, tercera Lc 9,18-24. **26 de juny.** Dilluns de la set. XII de durant l'any. Lectures: Primera Gn 12,1-9, S 32, segona Mt 7,1-5. **27 de juny.** Dimarts de la set. XII de durant l'any. Lectures: Primera Gn 13, 2,5-18, S 14, segona Mt 7,6,12-14. **28 de juny.** Dimecres de la set. XII de durant l'any. Lectures: Primera Gn 15,1-12,17-18, S 104, segona Mt 7,15-20. **Vigília de Sant Pere i Sant Pau.** Lectures: Fets 3,1-10, S 18, segona Ga 1,11-20, tercera Jo 21,15-19. **29 de juny.** Dijous. Sant Pere i Sant Pau, Apòstols. Lectures: Primera Fets 12, 1-11, S 33, segons 2 Tm 4,6-8,17-18, segona Mt 16,13-19. **30 de juny.** Divendres de la set. XII de durant l'any. Lectures: Primera Gn 17,1-9,10,15-22, S 127, segona Mt 8,1-4. **1 de juliol.** Dissabte de la set. XII de durant l'any. Lectures: Primera Gn 18,1-15, Lc 1,46-55, segona Mt 8,5-17.

Litúrgica de les Hores Setmana IV

Diumenge, 25. Tot propi del temps. **Dilluns, 26.** De fèria. **Dimarts, 27.** De fèria. **Dimecres, 28.** Sant Ireneu, bisbe i màrtir. Memòria obligatòria. **Dijous, 29.** Sant Pere i Sant Pau, apòstols. Solemnitat. Vespres I de la solemnitat, tot propi. **Divendres, 30.** De fèria. **Dissabte, 1 de juliol.** De fèria. Vespres I de demà.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Llegir per llegir,
no és el meu llegir

Hi ha qui corre per córrer, passeja per passejar, llegeix per llegir. Quan llegeixo em sento com un gos llebrer que va seguint un rastre esperant que salti la llebre. Escric cada setmana perquè llegeixo cada dia, com qui surt a caçar conills. Són ximpls aquells autors que, vanitosos, fan bocades d'allò que en diuen llurs llibres. En qualsevol llibre, hi ha més dels altres que no pas del qui se'n considera autor. Mai no llegeixo per llegir, sinó per poder, després, donar. Si puc, allò que dono, ho dono sota la meua llum. Miro de seguir el consell d'Horaci segons el qual res no impedeix de dir la veritat rient: "Ridentem dicere verum, quid vetat?"

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de l'Estant

HOMES I INSTITUCIONS

El llarg camí de la bella Poesia

Francesc Blancher i Puig

Fa cinquanta-cinc anys que el conegut poeta d'Artés va encetar la seva devoció per la Musa en un concurs literari que la Federació de Joves Cristians de Catalunya celebrà a Manresa, aconseguint el primer guardó.

Cinquanta-cinc anys i el nostre amic —que ara ja passa la vuitantena— continua en la palestra poètica amb un anhel i una dedicació que molts voldriem.

Abundosos han estat els guardons aconseguits per la meritoria poesia de Francesc Blancher: 12 Flors Naturals, 5 Englantines i 4 Violes, i 11 Accèssits, entre d'altres premis.

El Bages és terra de fecunds poetes. De la lírica vivament religiosa de mossèn Climent Forner, als exquisits sonets de Gabriel Mora i Arana, tenim amb Francesc Blancher una realitat poètica sensitiva, lúcida i profundament humana. No cal cercar en el numen creador del nostre poeta l'ègloga bucòlica, l'eco merament religiós ni la imatgeria lingüística, però si que cal veure-hi les vivències essencials, el pensament vindicatiu i, sobretot, una profunda sensibilitat humana.

Francesc Blancher en solament dos llibres de poesies publicats, "Aportació rimada en homenatge a Verdaguier" i "Clavellina Nadalena" (ambdós l'any 1987), han aconseguit una divulgació poètica que reflecteix —per totes les cruïlles— una sublimació del fet humanístic, un capteniment que en-

riqueix els lectors i tanmateix una notable aportació a la nostra cultura literària.

L'exquisit poeta d'Artés viu enterament, dia a dia, les inquietuds de la seva vila nadiua i el poble li ho ha reconegut —ja en vida— amb la col·locació de diverses plaques de ceràmica bellament adossades, de poesies seves, repartides pels carrers de la vila.

Francesc Blancher, a part de ser un gran líric, té una dimensió de bondat personal que l'honora. La seva casa és sempre oberta a col·legues, amics i coneguts, i el carisma de Blancher per l'amistat i la convivència cívica és d'una innata espontaneïtat.

Farmacèutic de professió, estudiant de medicina al seu temps, home culte i educat i en

tot persona cristiana, rera les seves grosses ulleres ens mostra un rostre bo, un esguard aprofundit, un esperit en constant i fervorós romiatge poètic. De sempre no ha tingut mai cap refús per qualsevol sol·licitud de poemes, sigui per enlletir una efemèride, per remarcar unes nocces o retre un homenatge merescut.

El dia de Sant Esteve de 1987, el fervor viscut a Artés amb motiu de cantar, el Grup de Cant de la vila, cinc precioses nades de Francesc Blancher, no es pot descriure. Fou un acte molt emotiu. Autèntica vindicació d'amor de tot el poble pel seu poeta.

L'estrena al Palau de la Música Catalana, el dia 21 de juny de 1988 —dins la Festa de la Música— de la seva composició musicada "Exalçament de la sardana", fou un clamor popular d'adhesió i admiració d'innombrables persones, tant per una poesia magistralment realitzada com bellament interpretada.

Ara el popular poeta d'Artés, en la carena esplendent dels seus anys, però en rica identificació poètica, espera ofrenar-nos la seva obra completa que tots, lletraferits o no, desitgem veure perquè serà, sens dubte, una grata aportació a la cultura literària de Catalunya, una identificació a les vivències més humanes i en definitiva una recreació de l'esperit.

PERE VIVES I SARRI

ADULTS EN LA FE

A la recerca de
la interioritat (i 4)

JOAN GUITERAS i VILANOVA

La insistència en l'ampliació de la interioritat és fonamental en el seguiment del Senyor Jesús. En efecte, la fe, en tant que acte interpersonal, reclama la més gran atenció interna. És un tu a tu que troba el seu sentit i el seu creixement en una relació cordial vertaderament rica.

Hem anat, doncs, descrivint els diversos elements de la interiorització i hem mostrat aquestes realitats creadores de l'espai intern: l'aprofundiment i el recolliment, la vigilància interior, l'esperitualització, l'ordre, la disciplina dels sentits, l'atenció, la independència del casual, la solitud, el silenci i el recolliment en sentit estricte. Insistirem en aquest.

No obrar, sinó ser

Recolliment significa aquí que, en un determinat moment, un no obra, sinó que és. Heus aquí un element important, quelcom que permet el respir espiritual. De vegades cal això: existir tranquil·lament, serenament. Romano Guardini parla, en aquest cas, d'una existència solta, plena, alliberada dels espasmes de l'obrar i del voler.

Afirma que això equival a crear presència, a ser amo de si mateix, a ser present per a un mateix. Realitzar un "ara", viure tranquil·lament. Interessa aquesta concepció, perquè resulta que de vegades un, atabalat, està com fora de si mateix, no té temps per a ell mateix i descarta la

seva personalitat espiritual. Cal tenir temps de tenir temps.

Concentrar-se

Un exemple il·luminador podria ser el de les concentracions dels esportistes en vigílies de les competicions. Físicament limitats en un indret, mentalitzant-se, reflexionant, descansant... Recolliment, en realitat, significa "fer que la pluralitat de les nostres energies es concentri en una unitat". Els autors espirituals aposten per la superació del confusionisme i la creació d'una senzillesa asossegada. Allunyat el soroll, un s'ha d'aferrar a unes idees bàsiques; bones i motivadores.

Es necessita aprendre a descansar en si mateix, a es-

tar amb mi mateix; per dominar els desigs, per aclarir les idees, per prendre una determinada distància que em faci més lúcida... Restar en el silenci que permet de superar les preocupacions, les contradiccions i els mateixos sofriments.

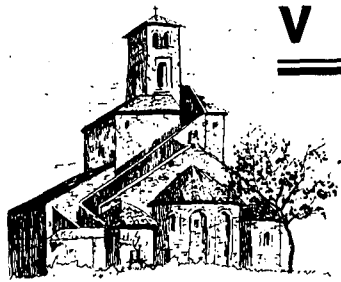
Tot per trobar la llum interior que hi ha en nosaltres i que ho pot il·luminar tot. És la llum de l'Esperit Sant.

Com es fa tot això

Acabada la tasca diària, asseure's, fer silenci, procurar tranquil·litzar-se, allunyar les preocupacions i els desigs, no pensar ni en el demà ni en l'ahir, sinó en el present. "Això produeix, per si mateix, una florida interior; ens fa ser amos de nosaltres mateixos; ens alleuja i ens renova". Sí, a partir d'aquí, es troba la solució de moltes coses...

En aquesta actitud espiritual és quan un abasta la Bíblia i comença la meditació. Assossegat, sento Déu present en mi i m'adono que el necessari per tenir llum espiritual. Ell és en la pregonesa i la seva Paraula em pot transformar. Aquest exercici permet que, en llevar-me, pugui haver-hi un moment intens: "Aquí em teniu, Senyor... Poso el dia a les vostres mans". I, al cap tard: passar comptes, penedir-se, donar gràcies, refer el coratge de la fe, de l'esperança i de l'amor.

Tots som convidats a créixer la interiorització. Ànim! A provar-ho!

El cant del gall

Tota els evangelistes, parlant de sant Pere, coincideixen en dues coses: en la seva professió de fe en Jesucrist, i en la seva negació del Senyor en els moments de la Passió. L'Església, que recorda amb fervor la primera confessió de la seva fe pels llavis de l'Apòstol-Pedra, no oblida pas el segon fet. No sols els evangelistes donen testimoni d'aquesta memòria, sinó també les primeres generacions cristianes. En no poques ocasions, l'art paleo-cristià —els sarcòfags, per exemple— fa referència explícita a les negacions de Pere, com un element important de la seva iconografia. El gall és un símbol freqüent, a la vora de la figura de Pere. A la mateixa Porta Santa de la Basílica de Sant Pere, dels temps de Pius XII, hi consta la figura de sant Pere amb el gall al costat, com un dels diversos símbols penitencials que omen aquella porta.

• EL TESTIMONI EVANGÈLIC: JESÚS AVISA PERE

Si prenem l'evangelí de Marc, tan proper a l'Apòstol Pere, trobem molt clarament el context de l'avis que el Senyor li fa sobre la negació (vegeu el text de Marc 14,26-31).

L'evangelista acaba de narrar el sopar de comiat i d'institució de l'Eucaristia. Ha estat un moment fort de comunió "donada" per part del Senyor als dotze. I, tot sortint cap a la muntanya de les Oliveres, després de cantar l'himne corresponent al sopar pasqual, comença l'avis de la dispersió: "Tots em perdreu la confiança... però un cop ressuscitat us precediré a la Galilea". El motiu de la pèrdua de confiança és anunciat amb unes frases del profeta Zacaries: "Està escrit: Mataré el pastor i es dispersaran les ovelles". Es tracta, doncs, de l'escàndol de la creu. Profecia tràgica en el disseny de la missió de Jesús. Ell, que ha vingut per reunir els fills de Déu dispersos, donant la vida per aquest nou poble de Déu (vegeu Joan 11, 52), anuncia que el resultat immediat de la seva mort serà precisament la dispersió dels que han quedat amb ell fins aleshores.

Es aleshores quan s'aixeca la veu farisaica de Pere: "Encara que tots us perdin la confiança, jo no". Potser sembla fort anomenar "farisaica" aquesta afirmació. Però, ¿no és tal vegada l'estil del fariseu en la seva pregària?... "Us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes..."

La resposta de Jesús, immediata, situa Pere en la seva condició d'home "com els altres": "T'asseguro que tu, avui, aquesta mateixa nit, abans que el gall

canti dues vegades, me'n negaràs tres". És una crida al realisme, a la reflexió; és un avís sever, amb proposta clara de signes que poden ajudar a reflexionar, àdhuc fins l'últim moment. Sant Marc és l'únic que parla dels dos cants del gall, en la narració de les negacions. I és interessant. El cant del gall per primera vegada podia haver estat un avís, una oportunitat per no reincidir. Però es va complir plenament el que Jesús havia anunciat: es va consumir la ruptura de comunió entre Pere i el Senyor: "Jo no conec aquest home que diu!" Quin distanciament més volgut! Quina manca d'atenció als signes! Aquell que havia insistit "Ni que em calgui morir per vós, no us negaré", demostrava que —com diu un comentarista— el martiri no és pas simplement un acte heroic, sinó un do de la gràcia de l'Esperit, que s'ha de demanar.

Només el segon cant del gall fa adonar a Pere de la seva situació. És aleshores quan es recorda de les paraules del Senyor, i comença a plorar. Des d'aleshores, Pere es converteix en el model del deixeble de tots els temps, en la seva conversió.

• PERE, EL DEIXEBLE

Quan parlem de Pere, fàcilment pensem en el Papa. Ell és, certament, el successor de Pere. El Papa és el "vicari" de Pere, el que fa de Pere per a l'Església, a través dels segles. Però no cal identificar només en relació amb el Papa la figura de Pere. Ell és també la imatge de qualsevol deixeble de Jesús, vàlida per a tots els segles i llocs. La fe de Pere és la nostra fe, la debilitat de Pere és la nostra debilitat, la conversió de Pere és exemple per la nostra conversió.

Es tracta de recollir la lliçó. Primer de tot, es tracta de prendre's seriosament l'avis de Jesús, i no considerar-se diferent dels altres, superior a ells, incorruptible... Després, es tracta de saber captar els signes que oportunament se'ns ofereixen, i, en primer lloc, el signe de la pròpia consciència. Aquest és, en definitiva, el gall que sentim cantar en el nostre interior en els moments en què la comunió amb el Senyor és posada en perill per la nostra feblesa.

La litúrgia romana, en un himne de Laudes del diumenge, fa unes precioses referències a aquest símbol del gall com crida a la conversió. I és que la conversió esdevé al pas vers la comunió retrobada amb el Senyor resuscitat. Per això, "el cant del gall, pregó del dia", d'alguna manera ens porta vers la lloança, i vers la comunió eucarística.

"MIRARAN AQUELL QUE HAN TRASPASSAT"

Les paraules misterioses del profeta tenen el seu acompliment en la mort de Jesús: ell és el fill únic, traspassat pels nostres pecats. Una mirada plena de fe en el traspassat serà l'inici de la conversió i la possibilitat d'accedir a la font que renta els pecats: el costat obert de Crist, a la creu, d'on brolla sang i aigua.

Lectura del llibre del profeta Zacaries (12:10-11)

Això diu el Senyor: "Abocaré sobre el llinatge de David i sobre els habitants de Jerusalem un esperit d'afecte i de benvolença. Llavors miraran aquell que han traspassat: faran per ell un dol, com el que es fa per la mort d'un fill únic, ploraran amargament per ell, com es plora la mort del primer fill. Aquell dia hi haurà a Jerusalem un dol tan gran com el d'Hadad-Remmon a la plana de Maguedó".

"TOT JO TINC SET DE VÓS, SENYOR, DÉU MEU"

Davant la font que és el costat obert del traspassat, ¿no tindrem set de Déu? Cantant aquest salm ens és fàcil recordar les paraules de l'apòstol: "tots hem begut el mateix Esperit!" (1 Cor 12,13).

Salm 62:2,3-4,5-6,8-9 (R.:2b)

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco.
Tot jo tinc set de vós,
per vós es desvia el meu cor,
com terra eixuta sense gota d'aigua.

R.: Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.

Jo us contemplava al vostre santuari
quan us veia gloriós i poderós.
L'amor que em teniu val més que la vida;
per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir
i alçar les mans lloant el vostre nom.
Saciat del bo i millor,
us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vós m'heu ajudat.
i sóc feliç sota les vostres ales.
La meua ànima s'ha enamorat de vós,
em sosté la vostra mà. R.

"TOTS ELS QUI ESTEU BATEJATS US HEU REVESTIT DE CRIST"

La força unificadora dels fills de Déu, allò que supera tota forma de divisió humana, és la incorporació a la persona de Crist. El baptisme és el sagrament d'aquesta incorporació, i per això la circumcisió ja no compta per a la salvació. La circumcisió significava la incorporació al poble de les promeses, però el baptisme incorpora a la realitat, que és Crist.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (3:26-29)

Germans, tots vosaltres, perquè heu cregut, sou fills de Déu en Jesucrist. Tots els qui heu estat batejats per unir-vos a Crist, us heu revestit de Crist. Ja no compta ser jueu o grec, esclau o lliure, home o dona. Tots som una sola cosa en Jesucrist. I si vosaltres sou de Crist, sou descendència d'Abraham, hereus de les promeses.

"SOU EL MESSIES, L'UNGIT DE DÉU. EL FILL DE L'HOMME HA DE PATIR MOLT"

L'evangelista Lluc posa la confessió de fe de Pere molt aviat dins la seva narració. Vol, sobretot, preparar la narració del camí cap a Jerusalem amb la invitació de Jesús al seu seguiment, feta tot just després de la confessió de Pere. En aquest diumenge destaquem sobretot el sentit del messianisme de Jesús: el misteri pasqual el defineix. En la propera festa dels apòstols —diumenge vinent— trobarem la mateixa escena evangèlica, centrada aleshores en la professió de fe apostòlica.

Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (9:18-24)

Una vegada que Jesús es trobava pregant en un lloc apartat, se li acostaren els deixebles, i els preguntà: "Qui diu la gent que sóc jo?" Ells li respongueren: "Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, altres que ha resuscitat un dels profetes antics". Llavors els preguntà: "I vosaltres, ¿qui diu que sóc?" Pere li respongué: "El Messies, l'Ungit de Déu". Però ell els prohibí severament que diguessin això a ningú, i els deia: "El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i ressuscitarà el tercer dia". I deia a tothom: "Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà".

Com dues estrelles fúlgides

Vigília de la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau, apòstols. En començar la missa, l'antífona d'introducció ens posava l'acció de gràcies als llavis per la commemoració dels dos grans apòstols per a la qual ens preparam: **Pere, l'apòstol, i Pau, mestre dels pobles pagans, ens ensenyaren, Senyor, el vostre Evangelí.** Com dues grans estrelles lluminoses al firmament de l'Església, ells il·luminen la nostra nit i guien els passos dels fidels pel camí del seguiment de Jesucrist. Nosaltres anem seguint el nostre itinerari ací baix sense adonar-nos massa —o gens— d'aquest guiatge apostòlic, fixat pel Senyor damunt dels nostres caps, en el cel. Però ells, Pere i Pau, hi són, i la seva llum —la seva veu— arriba fins a nosaltres. I no sols a nosaltres: és a tota la humanitat, que camina sota la volta del cel, que arriba el seu missatge. La seva bona nova, que no és altra que la Bona Nova de Crist, el missatge de l'Evangelí. **La seva crida s'escampa a tota la terra, escolten el seu llenguatge fins els límits del món** (v. 5). Jesús és el sol que il·lumina tot l'univers i dona color i relleu a totes les coses. Ell és el qui dona sentit a tota la humanitat i mena la nostra història al seu terme gloriós. Ell és el dia ple. Però la nostra existència transcorre en l'alternança del dia i de la nit. Sorgida de la fosca del caos primitiu per l'afaiçonament de les mans de Déu i per la insuflació del seu alè, la humanitat va caminar segles i segles cap a l'albada del dia de Crist. El sol de Jesucrist va pujar al seu zenit i amb el misteri pasqual va omplir de llum els segles. La resurrecció de Crist va realitzar l'únic dia sense posta, el dia de la salvació: **Aquest és el dia en què ha obrat el Senyor.** En comptes d'amagar-se darrera les muntanyes de la història, el sol de justícia, Jesucrist, pujà fins a seure a la dreta del

La bona nova dels estels

(Salm 18 -H.19-; 2-3.4-5 R.: 5a)*

Pere. I començà la nit de l'Església. Una nit lluminosa com el dia, gràcies al foc de l'Esperit que, il·luminant els cors dels fidels, omple el firmament d'estrelles, els sants i les santes. **El cel parla de la glòria de Déu, l'estelada anuncia el que han fet les seves mans. Els dies l'un a l'altre es transmeten el missatge, l'un a l'altre se'l revelen les nits** (vv. 2-3). I enmig d'aquest firmament, com dues estrelles fúlgides, brillen amb una llum peculiar, Pere, l'apòstol, i Pau, el mestre de les nacions, que ens assenyalen el camí de l'Evangelí en l'afany del nostre pelegrinatge cap a la pàtria definitiva.

Silenciosament, sense paraules

En la segona lectura, sant Pau diu als galates com Déu va escollir. **Déu m'havia escollit des de les entranyes de la mare i m'havia cridat per la seva gràcia** (1:15). El Senyor el cridà silenciosament, sense que ningú li sentís la veu (Cf. v. 4). La paraula de Déu ressonava en el silenci d'aquell noi, d'aquell adolescent que consentia amb la mort d'Estève, el diaca; d'aquell jove que sortia a la percaça dels cristians. Semblava talment que la crida de Déu es quedés sense resposta; més encara, que trobés el rebuig del cridat. Però **quan al Senyor li sembla bé** —confessarà Pau—, **em revelà el seu Fill, perquè jo l'anunciés als qui no són jueus** (Ga 1:16). I Pau començà a fer sentir el seu verb enmig d'un món que estava per mol-

tes coses, però que no escoltava —i encara s'hi resisteix tant com pot— de bon grat el missatge de l'Evangelí. La paraula de Pau començà a alçar esglésies arreu del món. La paraula abrindada dels seus escrits; la paraula apassionada del seu capteniment d'home lliurat en cos i ànima al seguiment de Jesucrist. Seguia així l'exemple del Mestre que començà fent i ensenyant (Cf. Fets 1:1). El camí que també seguia Pere, tal com ens ha contat la primera lectura: amb poques paraules, les justes, Pere fa el gest de caritat amb l'invàlid de naixement —**Pere li agafà la mà dreta i l'aixecà** (Fets 3:7)—. La resurrecció no necessita paraules. És amb el gest poderós de Déu que ens fa alçar de la invàlidesa de la mort. Per això, malgrat que la creu volia fer callar Pere i l'espasa tallava el verb de Pau, l'un i l'altre, segueixen parlant. **Silenciosament, sense paraules, sense que ningú els senti la veu, la seva crida s'escampa a tota la terra, escolten el seu llenguatge fins els límits del món** (vv. 4-5).

Una Església estel·lar

En la nit dels segles, massa vegades freda i crua, l'Església brilla —ha de brillar-hi— com l'estrella polar. Tots els que vaguem per aquesta nit la necessitem, l'estrella que ens crida amb el seu llampur-neig, enllà del cel. Que ens cridi, ens orienti i ens comuniqui esperança i il·lusió per seguir la ruta. I no és que l'Església hagi de

dir gaires paraules. Que digui les justes. Que les digui amb claredat, i amb la força i la humilitat del qui serveix. I que per damunt de tot brilli amb la llum d'un capteniment absolutament d'acord amb el gran —i únic— manament de Jesús. **Simó, fill de Joan, m'estimes?**, pregunta Jesús a l'evangelí. Ens ho pregunta a tots. Ho pregunta fins a fer-nos entristir (Jo 21:15ss.). Però és que és aquesta justament l'Església que vol Jesús, l'Església que parla el llenguatge de l'amor autèntic, i que per això pot rebre del Senyor l'encàrrec de pasturar els anyells i les ovelles. Únicament així serà una Església estel·lar, capaç de brillar amb la llum de Crist enmig de la nit del món. Massa sovint hem cregut que aquesta Església estel·lar volia significar una entitat que brillés amb llum pròpia, ofuscant i enlluernant totes les mirades, com si hagués de ser la gran i exclusiva artista de la història. En realitat, la llum de l'Església la rep de l'Esperit Sant, i és llum de fidelitat i de servei, llum de caritat i de veritat. Com la llum de l'estrella polar. Que no enlluerna ningú, però que guia tothom, que passi el que passi ací a la terra, ella és allà, al seu lloc, **silenciosament sense paraules, sense que ningú li senti la veu**. Una llum que no s'imposa, sinó que ofereix orientació, que acompanya. Que fins i tot ens deixa que, folls, quan ens perdem ens acluquem d'ulls per a no veure-la. Però ella hi és; i llum, parlant el seu llenguatge humil i que eixampla el cor i fa a fora la por. El llenguatge d'aquell que no va venir a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes (Cf. Mt 20:27). Únicament així la seva crida s'escamparà per tota la terra, i escoltaran el seu llenguatge fins els homes més marginats del món.

* Vigília de la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau, apòstols.

CULTURA CIENTÍFICA

El cervell i l'ànima humana

57 - Intel·ligències artificials i cervell humà

En l'article primer d'aquesta sèrie ja vam parlar de la diferència que hi ha entre ordinadors i cervell humà. Però després del que hem exposat sobre la fisiologia cerebral i la ment que la interpreta i controla, serà bo tornar a parlar-ne ara que ja podem veure millor quines són les diferències que separen, i separaran sempre, una màquina d'una intel·ligència humana. I és bo que en parlem perquè la tesi materialista —malgrat Eccles i els altres autors que citarem— és la que es veu constantment subjacent en la majoria de llibres i revistes de divulgació científica de casa nostra. Fem-hi sentir, doncs, la nostra veu d'alerta, ni que sigui débil, per posar en guàrdia els incauts o fer rectificar els enganyats.

Un llibre sobre la "cinquena generació"

L'editorial Planeta de Barcelona va publicar el 1984 un llibre de 318 pàgines titulat "La Quinta Generació". Era la traducció d'una obra escrita pels nord-americans Edward A. Feigenbaum i Pamela McCorduck. Feigenbaum és un professor d'informàtica de Stanford i McCorduck és una escriptora interessada en les "intel·ligències artificials". El títol del llibre al·ludeix al pla japonès de construir una nova "generació" d'ordina-

dors, és a dir d'"intel·ligències artificials", com diuen ells. Aquest pla fou llançat al públic el 1981 amb la pretensió de portar-lo a cap abans de deu anys. Les quatre generacions d'ordinadors anteriors corresponen, la 1a., amb vàlvules de buit, a l'UNIVAC-I (1951) i a les sèries 600 i 700 d'IBM; la 2a., amb transistors, a les sèries 1400 i 1700 d'IBM i a altres de gran èxit comercial; la 3a., amb circuits integrats, a les sèries 360 i 370 d'IBM; la 4a., amb circuits integrats de dimensions minúscules i a gran escala (LSI) i a molt gran escala (VLSI), a les dels tipus FORTRAN, COBOL, BASIC i altres. Doncs, bé, la 5a., diuen, "ocuparà un lloc a part, no tan sols per la seva tecnologia, sinó també per ser diferent conceptualment i funcionalment de les quatre primeres". Quina serà aquesta diferència? D'una simple elaboració de dades, que és com funcionen avui dia tots els ordinadors, es passarà a una elaboració intel·ligent, aquestes noves màquines faran funcions d'intel·ligència artificial en el ple sentit de la paraula (1).

La qüestió que aquí cal posar immediatament és què s'ha d'entendre per "intel·ligència artificial" (hom escriu breument IA). Aquesta expressió fou introduïda per John McCarty el 1956 quan va reunir per primera vegada a Stanford els especialistes sobre el tema. I McCorduck la

FRANCESC NICOLAU
Profesor de la Facultat de
Teologia de Catalunya

considera encertada perquè, segons ella, realment els ordinadors tenen intel·ligència: com que entenen (intelligere, en llatí) vol dir recollir, triar, percebre, saber, i tot això, diu, ho fa (o ho pot fer) un ordinador, per consegüent cal dir que té intel·ligència en el ple sentit de la paraula. I així podem afirmar que una màquina pot arribar a pensar tan bé, o millor, que un humà. Què n'opina el lector? És cert que quan diem intel·ligència només volem dir el que diu la Sra. McCorduck? Tanmateix, si fos així podríem afegir: però l'home, a més d'intel·ligència té consciència i capacitat d'estimar i sentiments de moltes classes; per tant el pensament humà és molt més que el d'un ordinador, ja que inclou coses que no té ni podrà mai tenir la màquina.

La mania reduccionista

Però a més del llibre sobre la "cinquena generació" n'hi ha d'altres que sostenen idees semblants. Alan M. Turing (1912-54), matemàtic de Cambridge que el 1937 ja publicava un estudi sobre la IA, va escriure el 1950 un assaig titulat "Maqui-

nària computadora i intel·ligència", en el qual venia a dir que la intel·ligència humana es pot reduir a poder fer un seguit d'operacions que també poden fer les màquines. Doncs bé, aquest assaig figura en primer lloc en el llibre "Controversia sobre ments y màquines" de l'editorial Orbis, de Barcelona (1987), que és el núm. 32 de la col·lecció "Muy interesante: Biblioteca de Divulgación Científica". En aquesta obra, a més de l'article de Turing, n'hi ha d'altres a favor i en contra, sense arribar a cap conclusió, de manera que el lector fàcilment es pot quedar amb la impressió de dir: "Potser sí que el nostre cervell no és més que una màquina".

Què hi hem de dir? Que el lector intel·ligent es fixi bé que una tal conclusió només es podria deduir si les funcions intel·lectuals humanes es reduïssin a les que diuen els autors "reduccionistes". Però que una tal reducció, per la qual tenen tanta mania, va contra l'experiència. Recordem una vegada més el que hem dit de la consciència humana i de les altres capacitats. Sembla mentida que en coses tan evidents, de pura experiència personal de tothom, es vulgui introduir un error tan manifest i amb una tranquil·litat d'espant. Nosaltres estarem d'acord amb la construcció dels ordinadors de la 5a. generació, que, segons diuen, arribaran a

poder fer més de 100 milions d'inferències per segon, i de més perfectes encara, però no permetrem que ens diguin, amb motiu d'això, que els homes no som més que màquines inferiors. Serem inferiors només en velocitat de càlcul, però no en dignitat.

En el llibre de Feigenbaum-McCorduck es llegeix que la "civilització" de les màquines pot dur a "un renaixement religiós a nivell mundial que no es caracteritzarà per la fe en un déu sobrenatural, sinó per la reverència i la humilitat davant l'esperit i la saviesa de la humanitat, una humanitat que viurà en un estat de tranquil·litat simbiòtica amb el planeta en el qual ha nascut, una humanitat regulada per una nova ètica global. Aquest no és evidentment un esperit religiós sobrenatural, de manera que es diferencia de les passions religioses del passat". És tan lamentable i absurd que s'escriguin aquestes coses com si fossin coses serioses que no val la pena fer-hi cap comentari.

Acabarem fent notar que els materialistes constantment fan ús del principi de l'equivalència entre l'activitat mental de l'home i el que pot fer una màquina, donant per suposat que la ciència i la tècnica ja l'han comprovat; i això, diguem-ho ben fort, és intolerable perquè és fer servir el prestigi de ciència i tècnica per defensar una doctrina falsa.

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1,20

G. Chevallard i D. Giordani, de l'Associació Cultural Charles Péguy

Defensem la irreductibilitat de l'home enfront les ideologies

Són un grup de persones (15 laics i 2 sacerdots) que procedeixen d'àmbits diversos i que amb una forta inquietud per l'home han creat l'Associació Cultural Charles Péguy: Un punt d'encontre de persones de diferents confessions i ideologies que volen treballar per la dignitat de l'home. Els interessa l'home i es reconeixen en la doctrina social de l'Església, especialment la social. Coincidint amb la celebració del Mil·lenari de Catalunya, proposen promoure el coneixement de les arrels i de la història de la cultura catalana. La seva seu és al c/. Pompeu Fabra n.º 10, 5-A, de Barcelona. Parlem amb el president de l'entitat, senyor Giorgio Chevallard Ribas i amb un dels socis fundadors, senyor Diego Giordani.

D. Giordani i G. Chevallard, membres directius de l'Associació Charles Péguy.

—Quan es va començar a parlar de fundar l'associació?

—A finals de l'any passat, però era una inquietud que teníem des de feia temps. El passat 26 de gener es va crear l'entitat cultural Charles Péguy. El dilluns 17 d'abril, Guzmán Carriquiry, secretari del Pontifici Consell per als Laics, va iniciar les activitats de l'associació amb una conferència sobre "la contribució dels laics a la nova evangelització. A principis de juny Evjeni Pazutxin, dissident soviètic, va parlar sobre el "Renaixement religiós a la Rússia d'avui".

—Amb quina finalitat?

—Volem viure una aventura d'encontre amb la realitat, amb

persones concretes, i de creació de progrés cultural per al nostre país. No partim d'un projecte teòric, sinó d'una experiència de vida. Afrontar la realitat a partir del Crist, ens sembla que és el camí més decisiu per descobrir la mateixa humanitat de l'home. La fe viscuda privadament és una separació, un dualisme.

Diego afegeix:

—Des de la fe podem jutjar la realitat. No és el món que ha de jutjar la fe sinó que aquesta ha de jutjar el món. Certament es cau en el risc d'una subalternitat de la fe a les ideologies. Estem convençuts que la fe és creadora de cultura.

—De quina experiència de vida es parteix?

—La consciència de la dignitat pròpia i la de tot home ens porta a la defensa dels drets humans, relacionats amb la visió de Joan Pau II reflectida a l'encíclica "Sollicitudo rei socialis". Sentim una fidelitat a l'Església, segons la visió del Concili i del Postconcili, cosa que comporta una fidelitat al magisteri de Joan Pau II. I fidelitat a l'home, a la presència de Jesús avui. La fe no és l'opi del poble, exalta l'home, és el veritable humanisme. La Revolució Francesa i el

Marxisme, quant a reduccions de Déu i de l'home, sempre acaben amb violència. Nosaltres experimentem una tal passió per l'home que ens porta a defensar la seva irreductibilitat enfront de totes les ideologies.

—Aquesta experiència a què us obliga?

—A la caritat envers nosaltres mateixos i a prendre'ns la vida seriosament.

—Concretar una experiència sempre és difícil, però si no es fa pot quedar massa desarrelada i ambigua...

—Aquí falta el subjecte capaç d'encarnar els valors. Falta l'home, que és el que volem construir. Convidem a totes les persones que sentin la passió per l'home a prendre una posició humana davant la vida. Un home que no deixi de buscar, que no censure les seves preguntes fonamentals, això és el que ens interessa.

—Aleshores, quines activitats realitzaran?

—Pensem promoure iniciatives (debats, fòrums, concerts, projeccions, exposicions, visites, etc.) i informar de tota activitat cultural, social i significativa que es produeixi a Catalunya com a la resta del món, també mitjançant butlletins i publicacions. Volem promoure el coneixement i el diàleg entre diversos pobles i cultures. Voldríem autofinanciar-nos. Ara com ara, però, necessitem col·laboració econòmica. La dels socis és insuficient.

—Penseu que us poden titllar de practicar l'intel·lectualisme?

—Bé —respon sorprès el senyor Chevallard— és un risc... Si convidem intel·lectuals a les nostres taules rodones és perquè creiem que l'intel·lectual té una consciència més profunda de la realitat. El món s'assembla a la posició del jove que s'obre a la vida. El nivell cultural de les persones augmenta, per donar resposta als pro-

blemes d'avui cal més cultura. La vida canvia ràpidament i les ideologies no s'adapten a la realitat. La nostra experiència arrela a la vida. El diàleg fe-cultura no es pot realitzar en el laboratori, entre quatre intel·lectuals.

—Per què per comprendre la vida han escollit la perspectiva de la cultura?

—La cultura forma part dels pobles, està aquí, existeix la realitat catalana d'una gran riquesa cultural i amb una identitat pròpia: un patrimoni històric i cultural. La fe —afirma convençut— genera cultura i ha generat en bona part la cultura catalana. A més, la fe purifica la cultura.

En canvi el poder —entès com qualsevol cosa que sigui una evasió a la dimensió de l'home—, el poder mai no ha donat resposta a l'home. És una reducció de la seva ànima. El poder pretén un home sense arrels, sense conviccions, per al qual els únics valors vinculants són la filantropia, l'humanitarisme... Cal retornar a l'home de la seva humanitat perduda.

—Amb quin motiu s'ha escollit el nom de Charles Péguy per l'Associació?

—Charles Péguy, pensador francès, antic militant anarquista i socialista de la primera meitat d'aquest segle, mai no es va conformar, va viure tota la seva vida a la recerca de la veritat i de la justícia. No va renegar de res del seu passat, la seva conversió no el va fer abandonar els seus hàbits de pensament. I la seva fe va estar molt compromesa amb la vida concreta, i el seu dramatisme.

Per l'home, prendre posicions encarnades a la vida sempre ha estat difícil; sobretot quan les respostes se cerquen des de la cultura. Així i tot, és un repte si es vol treballar amb autenticitat pels més damnificats d'aquest món i construir un món més humà.

NÚRIA ORIOL PALAREA

Trobada d'Amics d'Ajuda a l'Església Necessitada a Montserrat

Recentment s'han aplegat a Montserrat 400 amics i benefactors d'Ajuda a l'Església Necessitada, procedents de 38 indrets de Catalunya i d'altres punts de l'Estat espanyol. La trobada va ser presidida pel P. Werenfried.

La basílica estava plena i el pare Werenfried va aprofitar l'avinentsa per exposar la situació de l'Associació al món. A continuació, els "Amics d'Ajuda a l'Església Necessitada" varen compartir l'Eucaristia amb la comunitat benedictina. El pare abat, Dom Sebastià Bardolet, va rebre aquesta representació d'Ajuda a l'Església Necessitada. La trobada va acabar amb un àpat de germanor.

El pare Werenfried ha visitat també, durant la seva darrera estada a Catalunya, el Cottolengo on va celebrar l'Eucaristia i va compartir una estona amb els malalts.

El pare Werenfried, davant la imatge de la Mare de Déu.

Avui, educar es més difícil

Educar és ajudar els nens a desenvolupar les seves possibilitats. Cada nen és diferent i per tant, costa generalitzar, però ens hem de sentir compromesos a educar, car no podem deixar de fer-ho. I eduquem més a través del que som i el que sentim, que no per allò que diem. Un infant ens entén des del moment en què neix: s'adona de si l'estimem.

Educar és ajudar el nen a madurar, a desplegar al màxim les seves possibilitats mitjançant estímuls de tota mena: però sobretot, amorosos. Aquests estímuls contribueixen d'una manera important fins i tot a la maduració del sistema nerviós central. Això és tan important, que si un infant no rep total l'atenció que necessita en el moment oportú, fins pot quedar limitada la seva intel·ligència. Si una criatura no rep estímuls, no evolucionarà fins al límit de les seves possibilitats. La vida de les emocions és l'eix entorn del qual l'infant creix i aprèn. Cal l'amor perquè un nen camini, parli, aprengui. La relació entre pares i fills és fonamental especialment en els tres primers anys de vida.

Educar és també aconsellar, prevenir, omplir de continguts amb humilitat i prudència. No hem d'ensenyar pas a l'infant tot allò que pugui aprendre per si sol, però cal donar-li la informació necessària perquè no perdi el temps o passi un risc innecessari havent de fer totes les experiències per si sol.

Educar és fer dels infants homes lliures, capaços d'actuar segons la consciència i d'escollir després d'haver reflexionat, sense estar obligats a seguir la moda o els corrents ideològics del moment.

Educar és donar sentit a la vida, fer que la dignifiquin. És fer-los responsables, humanitzar-los, espiritualitzar-los.

Hi ha una educació programada: la que fan els pares, l'escola, l'esplai... I una educació no programada, la que fa l'entorn social no estructurat, els amics, el

Educar és un actuar sobre l'infant d'una manera racional i lògica, és un fet tecnològic administrat amb amor.

carrer, els "mass media", l'ambient en general.

Cal que la família, els pares sobretot, l'escola i tots aquests grups de formació col·laborin responsablement amb el que és bàsic en el programa educatiu.

No podem deixar d'educar. Educar és també transmetre uns valors, fins sense proposar-s'ho. Eduquem més pel que som i el que sentim; és a dir, no podem transmetre uns valors en els quals no creiem.

El sexe condiciona la manera de ser; per tant, cal una educació a mida i una valoració adequada segons el sexe. La nena és més madura, més hàbil, més llesta. La noia és més completa. L'home té unes limitacions que cal tenir en compte. El fruit d'una concepció és sempre una noia. Serà unes setmanes més tard que esdevindrà un noi, si hi ha present el cromosoma "Y". Les noies són més robustes: resisteixen millor les dificultats del part, parlen més aviat, són més àgils pels moviments fins; llegeixen abans, etc.

Però, avui, educar és més difícil a causa del món que ens ha tocat viure, que canvia, i de forma accelerada. Un món, amb molts avantatges, però amb una crisi de valors que ens desconcerta; també els fills són diferents del que nosaltres érem. Són més sans i més intel·ligents perquè tenen més informació, i els està permès pensar, dir i fer moltes coses que nosaltres no ens podíem permetre; i, finalment, la família d'avui també és molt diferent.

Per tant, hem d'educar els nens per ser rebels contra el món que vivim, que tinguin sentit crític, que acceptin els altres tal com són, que sàpiguen conviure, dialogar, escoltar, restar oberts als altres, disponibles; a ser amics honestos, humils i fidels...

Podem dir, doncs, que educar és un actuar sobre l'infant d'una manera racional i lògica, és un fet tecnològic administrat amb amor.

DR. LUIS FOLCH i CAMARASSA

La Fundació Cristianisme i Cultura
Joan Maragall

Un centre per promoure el diàleg entre la fe i la cultura

El cardenal Jubany ha creat la fundació Cristianisme i Cultura Joan Maragall, amb la finalitat de promoure el diàleg entre la fe i la cultura. El nom de Joan Maragall, il·lustre poeta i escriptor català, respon al fet que des dels seus escrits i una profunda experiència de fe, es va apropar a la cultura del seu temps. Presideix aquesta fundació el doctor Antoni Matabosch, inspirador del Centre Cristià dels Universitaris, teòleg i periodista, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i encarregat de la pastoral universitària a Barcelona.

El patronat del Centre està presidit per un delegat de l'arquebisbe, Antoni Matabosch i consta de sis membres més: Josep M. Ainaud de Lasarte, Josep M. Carbonell, Jaume Lorés, Pere Lluís Font, Josep M. Rovira Belloso i Josep M. Via l'altabull. El programa de les seves tres activitats: Un seminari sobre l'anàlisi dels valors de la tradició jueva-cristiana; un simposi sobre el cristianisme i la seva relació amb els valors de la modernitat, amb motiu de complir-se dos-cents anys de la Revolució Francesa (1789) i un cicle de conferències de les grans religions.

El Centre Joan Maragall es proposa crear un centre de documentació que ja està en marxa i obert a totes les persones interessades que puguin posar-s'hi en contacte per escrit. S'analitzen 50 publicacions periòdiques. També tenen previst publicar llibres i opuscles amb el resultat de les seves activitats. I organitzar un simposi internacional cada any a Barcelona sobre un tema d'especial rellevància, així com seminaris i conferències. El contacte amb d'altres institucions que desenvolupen activitats similars per ajudar-les coordinar-les i complementar-les en la mesura que calgui.

La seu de la fundació és a Barcelona, Plaça de Catalunya, C/ Ríbadeneira, 3. 08002.

LIX VIATGE CULTURAL

(EXTRAORDINARI FI DE CURS)

AL DELTA DE L'EBRE

(ELS ALFACS-SANT CARLES DE LA RÀPITA)

2 de juliol del 1989

Preu, 3.000 ptes., comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu al tel. 215 27 39. La sortida serà a dos quarts de vuit del matí, carrer València xamfrà Balmes.

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

RESTAURANT
CASA RAMON MARINES
Arsenal, 16 - Tel. (977) 74 03 61
Sant Carles de la Ràpita

"MENÚ"

AMANIDA "PICA PICA"
CASSOLA DE MARISC
PAELLA MARINERA
FREGINADA DE PEIX
GELAT
VI - CAFÈ I UNA COPA DE CAVA

AVÍS

La Direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

G.C.
8

La seva mirada s'encén quan parla dels nanos, de la vida d'aquests infants abandonats dels pares, de les seves anècdotes. La senyora Montserrat Andreu de Julià havia treballat durant 10 anys d'assistenta social i de psicòloga en diversos asils infantils de Barcelona i va comprovar que aquestes institucions massives no afavorien el desenvolupament del nen i va decidir enfocar de manera diferent el problema i va fundar a Catalunya les Aldees Infantils SOS, adscrites al moviment (SOS Kinderdorf Internacional). Aquesta Associació parteix del principi que l'amor i la tendresa són els que ajuden al correcte desenvolupament de l'infant. I abans que una educadora necessiten una mare, una llar pròpia, créixer amb els seus germans per integrar-se a la societat. Aquestes aldees porten controvèrsies, hi ha partidaris i detractors, en el fons es discuteixen dos models d'assistència social i d'educació.

—Com van començar aquestes Aldees SOS?

—Després de la II Guerra Mundial el doctor Herman Gmeiner va fundar la primera Aldea Infantil a Imst, prop del Tirol. Es va trobar que molts nens no tenien pares o els seus pares eren soldats aliats que en marxar abandonaven les mares. Sabia el destí que esperava a aquests nanos als orfenats. Ell —que és d'una família camperola— recordava l'ambient familiar que havia viscut, la caseta petita, la llar, els germans... Va perdre la mare als 3 anys, però no la va trobar a faltar perquè la seva germana gran va fer-li de mare.

Les Aldees Infantils s'organitzarien de la següent manera: Cada casa seria com una família i la mare (una dona soltera o vídua) educaria 8 ó 9 infants. El director de l'Aldea seria la figura paterna i s'ocuparia dels nanos, cada dia faria algun àpat en alguna de les cases.

El més important, però, —explica amb un to preocupat— és que no se separin els germans, això és horrible... El grandet ningú no el vol i ha d'anar a una residència, en canvi el bebè de mesos sempre troba pares que l'adoptin, tot-hom el vol.

—Per què s'ha escollit per sobre de tot la figura de la mare?

—Quan vam fer una enquesta als nens de les "Llars Mundet", ja fa 20 anys, preguntant-los què demanarien a una vareta màgica, tots van contestar, una mare. No un cavall o un cotxe de curses, una mare. Nosaltres estem convençuts que una mare és diferent a una educadora que al cap de 8 hores marxa cap a casa i es desconnecta de la seva feina i dels nens. Una mare hi posa amor i tendresa i està a disposició dels nens les 24 hores del dia, no treballant, però sí a disposició fins i tot a la nit.

És important que els infants comptin amb una persona fixa, a qui puguin estimar i sentir-se estimats, no subjecte a canvis. A les institucions —precisa— els educadors canvien i canvien continuament... La gran intuïció d'Aldees SOS ha estat buscar una persona que faci de mare, que doni un caliu a la llar i que els germanets puguin estar junts.

A les institucions no els preocupa separar els germans ni que creixin junts. Quan això és un enriquiment... És tan trist quan un infant et diu: "Sé

En una casa de l'Aldea es comparteix tot.

Montserrat Andreu, presidenta d'Aldees SOS a Catalunya

“Donem amor i tendresa als nens orfes”

que tenia una germaneta, però no sé que se n'ha fet...”

—D'on provenen els nanos que acolliu?

—Recollim els nanos mitjançant el Centre d'Acolliment Familiar o d'assistents socials que es posen en contacte amb nosaltres. Sempre es passa pel Servei Social perquè d'aquesta manera es rep subvenció de la Generalitat. En general són fills d'immigrants que viuen a Catalunya o de catalans i tots provenen d'un baix estrat social. El problema és quan els pares no són capaços d'educar bé els fills, quan són irresponsables. Si l'únic problema és l'econòmic més val ajudar els pares i que es quedin amb els fills.

—Com s'ho fan per escollir les mares?

—Per escollir les mares es fan diverses entrevistes. Un equip de psicòlegs, sociòlegs, pediatres i psiquiatres, també de metges, col·laboren en la selecció de la persona més ade-

quada per fer de mare. Després, la mare per realitzar la seva tasca té a disposició un equip psicopedagògic que l'assessoria, és una atenció permanent. Detecten qualsevol anomalia... un nano no està bé, se'l porta corrents al metge, el psiquiatra o al que necessiti. En la majoria d'aquests infants es presenten problemes i nosaltres oferim uns serveis immediats. Fins i tot es detecten els problemes abans que no ho faria una família, perquè de vegades els pares es resisteixen a admetre que el seu fill necessita algun tipus d'ajut.

—Però a tot arreu hi ha problemes?

—Coscs que passen a tot arreu, que algun nen no s'entengui amb la mare... Així i tot si un nen gran veu que la mare tracta molt bé el germà més petit, canvia i arriba a estimar-la. Són les coses que passen en totes les cases.

—S'ha canviat algun nano de casa?

—Alguna vegada, però no és convenient, el nen necessita seguretat i això es dona en un mateix entorn, amb unes mateixes persones. El nen ha d'arribar a trobar-se com en família... Pensa que a les Aldees es convida els amiguets dels nens a estudiar, a passar els caps de setmana o les vacances i viceversa. Els infants estan encara orgullosos de pertanyer a una Aldea; si fan equips de futbol et diuen: "Amb la samarreta que digui SOS".

—Quin futur espera a aquests nens?

—Per a ells no hi ha portes tancades, sinó obertes sempre, però s'ha de treballar i fort. Quedar-se asseguts pensant que se'ls ha de donar tot, no! Un nen gitano i cap de banda del Besòs es va escapar dues vegades de l'Aldea... Finalment, va estudiar pedagogia i psicologia. Ara dirigeix el gabinet psicopedagògic de Madrid (de l'Aldea) i s'ocupa de l'Aldea de Granada, de buscar ma-

res, etc. L'important és que siguin persones capaces d'ajudar els altres.

—Podeu acollir nens disminuïts?

—No es poden agafar infants subnormals o esquizofrènics, no se'ls faria cap bé. Només es poden acollir els infants que puguin ajudar. Això no vol dir que si entre un grup de germans hi ha algun de disminuït no se l'agafi. En un dels centres d'Àustria hi havia una nena subnormal; la mare se l'estimava molt, era la que estimava més.

—Una mare de quants nens es pot ocupar?

—En cada casa hi ha uns 8 o 9 nens, això no vol dir que n'hi pugui haver més o menys, depèn. Però a mesura que van sortint nanos per dalt n'entren per baix. A Àustria hi ha mares que són àvies! I acullen amb una alegria els infants, sobretot els bebès...

—Com es financen les Aldees?

—Bé, aquesta no és una obra que es faci amb una sola persona. Rebem subvencions de les institucions públiques, però la font més gran d'ingressos prové dels Amics d'Aldees SOS de Catalunya. Els estem molt agraïts. Hi col·laboren uns 7.000 i en necessitaríem 15.000. Els donatius esporàdics també van bé, tanmateix hem de saber amb el que comptem i és millor un pressupost fix. D'aquests amics, n'hi ha que apadrinen algun nen i hi tenen una relació més directa, s'escriuen... Al nen li fa molta il·lusió saber que té un padrí que no ha de compartir amb ningú, és per a ell sol.

A més, Aldees SOS de Catalunya gaudeix de plena autonomia en tota la seva gestió, encara que jo també sóc la Vice-presidenta d'Aldees SOS a Espanya.

—Preparen algun projecte?

—Sí, estem buscant terrenys per a fundar una nova Aldea, i que fos en un poble. Als pobles la gent és més humana i la natura serveix de teràpia.

—Els nens poden viatjar?

—Sí, quan són més grans. L'organització té una casa a Itàlia on els nens poden passar-hi els estius, d'aquesta manera es trenquen les barreres idiomàtiques, fan amics, s'escriuen, després els conviden als casaments... És com una gran família.

NÚRIA ORIOL PALAREA

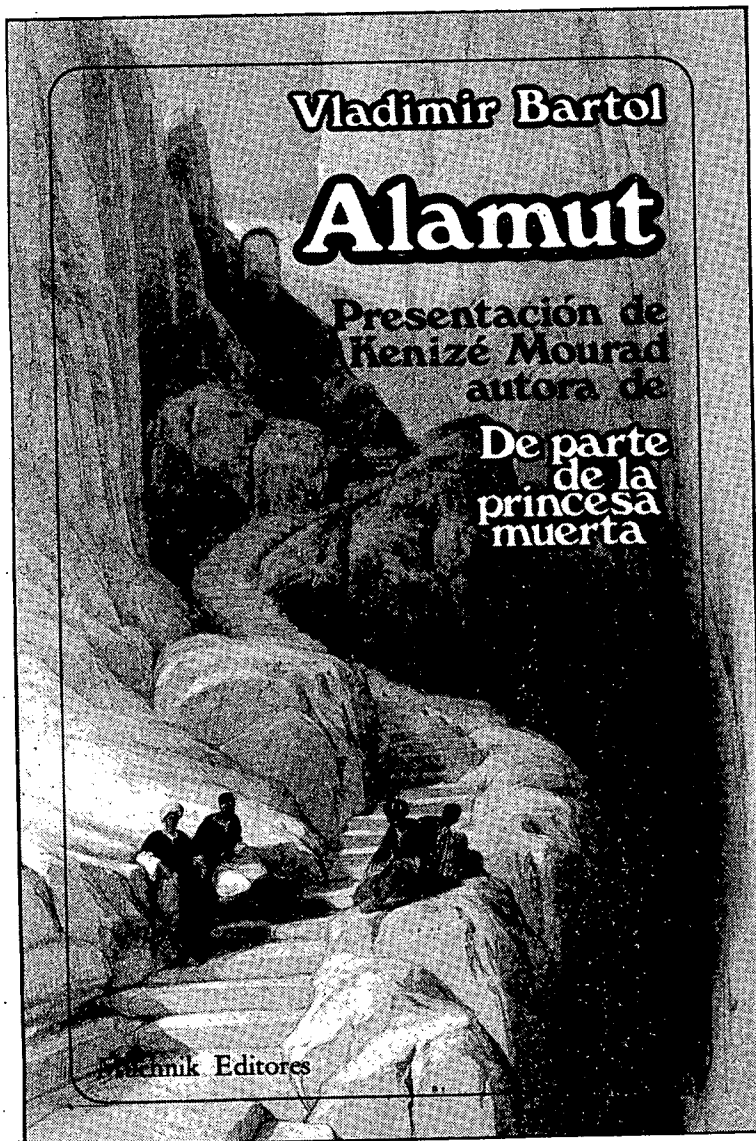
Una anàlisi lúcida i cruel del terrorisme d'Estat

Atrinxerat en la seva ciutadella d'Alalut, autèntic niu d'àligues en les altures del nord d'Iran, Hassan Ibn Saba, el "Vell de la Muntanya", gran cap d'una secta caracteritzada pel fanatisme, entaula una guerra santa contra els turcs. Aquests amenacen amb imposar als musulmans la doctrina sunnita professada pels califes de Bagdad. Corre l'any 1092 i els turcs seljúcides regnen en un territori que va des de les fronteres amb l'Índia fins al Mediterrà. Hassan no posseeix exèrcit regular, ni terres, ni suport a la cort. I tanmateix atacarà l'imperi i en menys d'un any el farà a miques.

Perquè té un secret. Filòsof, Hassan ha estudiat totes les doctrines, totes les religions, i sap que el que les mou és un únic ressort: la il·lusió. Embriaga amb vi i hashish els seus fidels fedains, els obra les portes del seu harem, poblat per les criatures més belles d'Àsia, i els fa assaborir per anticipat els plaers reservats als valents en els jardins d'Alà. Exaltats, aquests botxins marxen feliços per assassinar (assassins, hashashins) els poderosos del món terrenal per a major glòria del seu amo malgrat s'hi juguin la vida, atès que estan segurs de conquerir així un lloc en el Paradís.

Les aventures èpiques, les conjures, els amors i les subtils consideracions religioses floreixen en aquesta novel·la, però no expliquen el seu significat polític. Vladimir Bartol autor eslovè mort el 1967, descompon, vorejant l'aventura, els mecanismes secrets en els quals es fonamenta tota dictadura. *Alamut* fou escrita el 1938, i les comparacions aleshores eren molt clares: Hitler, Mussolini i Stalin eren "vells de la muntanya", cadascú a la seva manera i en els seus "Alamuts" respectivament. Però no era fàcil ser explícit, i Bartol va escollir el gènere novel·lístic per dir sense dir, per explicar sense que les successives censures iugoslaves l'esterilitzessin. És admirable, per altra banda, que hagi tingut la premonició d'escollir com a model el cas exemplar del terrorisme islàmic —i ja es veurà com la violència de l'any 1000 prefigura la dels nostres temps.

Bartol va tenir la mala sort d'escriure en eslovè, una llen-

gua minoritària fins i tot a Iugoslàvia, cosa que el va mantenir en la penombra fins avui, malgrat la universalitat de la seva visió. Filòsof, psicòleg (fou dels primers a introduir l'obra de Freud en el seu país), biòleg, historiador de les religions, Bartol era un d'aquests esperits lliures, oberts a tot, que tant avorrexien els dictadors —i tampoc no va ser aquesta una circumstància feliç per a ell—. Fou un dels primers a denunciar el nazisme, el feixisme i l'estalinisme amb total equanimitat, motiu pel qual la seva obra va tenir poca sort editorial fins als nostres dies. Escriptor "emmascat", durant tota la seva vida, Bartol es va veure obligat a amagar entre les línies de les seves múltiples novel·les, assaigs, relats, idees que eren considerades subversives. *Alamut*, la seva obra cimera, se serveix de la ficció històrica per analitzar, cruelment i alhora lúcidament, els mecanismes conjugats del terrorisme d'Estat i del fanatisme religiosos.

Títol: *Alamut*.
Autor: Vladimir Bartol.
Editorial: Múchnik Editores.

Una desmitificació de la informàtica

El llibre és una col·lecció de contes curts —n'hi ha deu— que en una primera lectura fan una caricatura i ironitzen sobre l'ús i abús de la informàtica a la societat actual aplicada en els diferents camps de l'activitat humana. Però pretenen dir en un rerafons, desmitificar els mites que de vegades envolta aquesta tècnica, allò del comprador d'un ordinador que pretén que, li faci la comptabilitat i no sap de comptabilitat i espera que la màquina li ho faci sense saber-ne.

Les màquines no són intel·ligents però a vegades es ven aquesta idea. L'ordinador només fa allò que se li diu, i ben dit, i no sempre es diu així. Frases com ara, "la màquina ja li ho farà", les sentim molt sovint, com si els ordinadors tinguessin personalitat.

Situats en aquest entorn els contes mostren aspectes de la utilitat de la informàtica en els diferents camps d'aplicació: la vida domèstica, la política, l'empresa, la banca, i fins i tot en les coses més transcendents, "El cel es mecanitza", títol d'un dels contes, exposen així situacions ridícules, ironitzen sobre la seva utilitat i fan una caricatura dels usuaris.

La narració és fluida i còmica, cosa que fa que sigui fàcil de llegir.

Els contes acaben amb un contrapunt, una mena de moralitat, (moralaja), per tal de fer veure que la informàtica ben aplicada és una bona eina.

Títol: *Contes a la vora de l'ordinador*.
Autor: Roger Torres i Graell.
Editorial: Virgili & Pagés S.A.

RACÓ DEL LLENGUATGE

El gènere (3)

ALBERT PERA

Un cas curiós de debò, en la formació d'alguns femenins, és aquell que els dona preponderància sobre el mascull, el qual és tractat en forma despectiva.

L'exemple típic d'això que us dic, és el mot dida i el seu mascull, didot. Ja sabeu que abans de l'esdeveniment de tantes formes artificials d'alimentar els nadons, llets preparades, potets, etc., no hi havia altra alternativa que la lactància materna, o si per causa greu, aquesta no era viable, la d'una altra dona que criés. Les mares de cases de senyors amb possibilitats econòmiques folgades, si elles no podien, o no volien, aneu a saber, feien criar el fill per una dida. La dida acostumava ser una dona de pagès, revinguda i sana, que baixava a ciutat acompanyada del marit —una dona sola no és res, deien— a fer estada a la casa de senyors. No cal dir que eren tractats i apeixats, tots dos, esplèndidament de cara a la important funció del nodriment del plançó dels benestants. Obviament el marit, el didot, en aquesta funció no hi pintava res.

La dida va arribar a ser una institució en la societat opulenta de finals del segle passat. Era considerada com de família i els vincles instaurats arran de la cria del fill duraven anys i panys. Aquesta situació queda molt ben reflectida en l'obra teatral "La dida" de Frederic Soler (Serafi Pitarra), de gran èxit popular, on les característiques de la dida i el didot es manifesten amb la gràcia i vivesa pròpies d'aquest gran escriptor teatral.

Corrobora aquest exemple la parella abella, abellot. L'abella és l'insecte proverbialment actiu i treballador i l'abellot viu a la seva esquena i és utilitzat només per a la fecundació de l'abella reina, per a la perpetuació de l'espècie. Un paper ben còmode que se'n aclareix encara més si pensem en la traducció castellana d'abellot: zángano.

Els catalans, doncs, que temim fama de treballadors i productius, fins i tot gramatical-

ment tractem despectivament els que no ho són.

Si parlem de bruixes i bruixots, com de nines i ninots, veurem també que aquests masculins s'han format a partir del mot femení que és el que té més predicament, més universalitat. Igualment passa amb alguns noms d'ocells com guatlla, perdiu, merla que quan volem significar expressament que es tracta del mascle diem el guatllet, el perdigot, el merlot.

Perles ortogràfiques

La Societat Privada Municipal Transports de Barcelona, S.A. ha inserit a la premsa diària uns escrits d'advertència destinats al públic, encapçalats amb la paraula: AVIS. També l'he vista molt sovint als taulers d'avís d'instituts, d'escoles, ajuntaments, societats culturals, centres d'excursionisme, penyes esportives, etc. Quan la veig penso: això no va per mí. Jo encara no en sóc d'avi. Si fos escrita com cal, AVIS, ja es veuria ben clar que és per a tothom.

VALENTINE
La pintura ideal

MODA

MODA

Arriba l'hora Yves Saint Laurent

Yves Saint Laurent, és un nom de reconegut prestigi en el món de la moda i la cosmètica. Aquesta firma, atenta sempre als darrers corrents de la moda, llença periòdicament diferents i variats productes sempre molt ben acompanyats, ja que l'alta qualitat de la seva elaboració els ha fet merèixer un ben guanyat primer lloc en el mercat.

Col·lecció pret-à-porter '89

Yves Saint Laurent, ha llançat la seva col·lecció primavera-estiu plena de frescor i elegància, a base de teixits suaus i sedosos. Els colors es basen en el negre, blau marí, blanc, caoba, ocre, caqui, coure, turquesa, maragda, salmó i vermell càlid.

En aquesta col·lecció, les faldilles s'allarguen i les jaquetes es tornen més estructurades, cenyint-se lleugerament en el cos. Vestits camisers molt simples de tall i altres de més estiuencs a base de faldilles amples de llarg' midi. Vestits per a tarda suau i escotats i vestits per a cóctail amb les espatlles descobertes. Vestits de nit, vaporosos i envoltants a base de faldilles prisades, realitzats en gèneres suaus i fluidos. Accessoris variats com "foulards", collarets, braçalets, cinturons i arracades,

completen el quadre d'aquesta col·lecció, evidentment creativa, i plena d'un gust eminentment francès.

París: línia completa de bany

Una fragància de fusta i d'ambra, feta de roses i aromes riques i concentrades, ha servit per a la creació d'aquesta completíssima línia de bany que inclou: Aigua de colònia amb vaporitzador natural i de butxaca; Crema per al bany, sabó, gel, llet hidratant per al cos, polvres i desodorant, tot això perfumat i elaborat a base de "grains de rose".

Yves Saint Laurent ha creat l'espelma perfumada Opium, tancada en un bonic estoig tipus pebeter. Aquesta espelma ha estat elaborada amb ceres vegetals, naturals i perfumades al 10%, essent delicadament feta per exhalar els vapors afruitats d'Opium, perfumant la casa o simplement l'estança preferida a qualsevol hora del dia.

Maquillatge "Calypso"

La presència de tons harmòniosos en aquest primavera maquillatge, busquen el contrast amb el color "vedette" de la col·lecció Yves Saint Laurent, aportant un nou toc de feminitat a la dona.

Sobre un fons de maquillatge natural, destaca el verd maragda per a parpelles, que es fon amb els delicats reflexos del blanc diamant. La vora de l'ull ve accentuat per un lleuger subratllat també verd maragda, i un traç fi de llapis negre per donar més profunditat a la mirada.

Un color vermell avellut per als llavis completen el toc màgic d'aquest maquillatge sobre unes idees harmòniques de Terry, amb la firma d'Yves Saint Laurent.

MARIA JOSE EJARQUE

Conjunt de cotó blanc, format per jaqueta i pantalons turmellers amb gira. Brusa blau cel, amb llac a l'escot del davant.

Aspecte suau i avellut del maquillatge "Calypso" per aquesta primavera-estiu '89, creat per Yves Saint Laurent, on el verd Maragda i el blanc Diamant aporten característiques noves als ulls femenins.

Conjunt format per jaqueta llarga de seda salvatge i faldilla estreta amb butxaques de trau inclinat. Brusa de seda imitant pell d'ocelot.

COSTUMS I TRADICIONS

Els sants que fan venir gana

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

"Qui té gana, somnia pa" i "Qui no té pa, totes se les pensa". Aquests són, només un parell de la rastejera de refranys sobre la gana i el pa. I m'ha semblat oportú iniciar amb ells la xerrada d'avui, dia 25 de juny, perquè el santoral ens proposa la veneració d'un dels tres sants advocats per fer venir gana: sant Guillem.

Aquest sant era molt visitat antigament, a la parròquia del Pi, de Barcelona i a la seva ermita de Vilanova i la Geltrú entre d'altres indrets, on hi tenia o hi té, altar o imatge.

La gent de l'antigor hi acudia perquè els remeies la desgana i els despertés la rateta que corre pel ventre. És a dir, anaven, no a demanar-li, sinó a "comprar-li gana". Justament dos quartos de gana i de salut. Això sí, havien de pagar amb moneda bona, sense desgast, com si acabés de sortir de la Seca. Si no, el sant feia l'orni.

Això devien fer-ho córrer els obrers dels altars o els ermitants, si es tractava d'una ermita, car els guardaven per a vendre'ls als desganaats que no tenien moneda perfecta. Com a conseqüència dels favors del sant, sembla que fou tingut com a patró dels flequers, abans que sant Gem i sant Honorat. Que són els altres dos al·ludits abans.

Sant Gem havia estat un dels més populars a Barcelona. Concretament al barri de Sant Pere, on hi tenia un pou d'aigua fresca i regalada. A l'estiu els devots i altres que no n'eren tant, acudien al voltant del pou on hi havia taules on servien anissos de frare i gots d'aigua. De totes maneres, sembla que l'efi-

càcia de l'aigua per fer venir gana, augmentava si la pouaven personalment els desganaats. Això sí, calia dir la invocació: "Sant Gem, feu-me venir gana".

Una llegenda fa referència a l'aigua del pou de Sant Gem com a refrescant i ensem estimulant pels defensors del baluart de Sant Pere, llavors de la caiguda de Catalunya el 1714. D'aleshores ençà l'aigua perdé nitidesa i frescor.

De totes maneres, sant Gem, amb pou o sense, era invocat pels desganaats que, com a mínim, li compraven un xavo de gana a la vella església de Sant Jaume.

El tercer sant, patró avui dels flequers, és sant Honorat d'Amiens, el qual, de retorn de Sant Jaume de Galícia on havia peregrinat, romangué uns dies a Barcelona on és fama que realitzà força miracles, semblantment al que relaten uns antics Goigs: "Miracle fons excel·lent / que lo blat multiplicàreu / quan en Arlés encontràreu / morint-se de fam la gent, / pregant al Totpoderós / y beneynt lo dit blat..." / Així que no sols a Arlés, sinó que la veu popular li atribuïa un cas semblant a la nostra terra.

Hom diu que inventà el pa de tres crostons i que fent de forner treballava tant i tan bé, que motivà la jaculatoria: "Valga'm sant Honorat, que enforjava dos pans d'un plegat". O bé, "Sant Honorat, feu que el pa no surti cremat".

Ah! I al revés, si voleu perdre la gana invoqueu sant Ruf, portant-li, també un xavo... on es veneri.

CUINA

Mousse de salmó

200 gr. salmó fumat
2 llimones
200 gr. nata
2 cogombres verds

1/2 litre de llet
2 cullerades de farina
3 cullerades de mantega
3 fulles cola de peix

Feu una salsa beixamel amb dues cullerades de mantega, 2 de farina, remeneu-les sobre foc suau, afegiu 400 c.c. de llet bullint, a poc a poc i remenant-ho sempre; amb els 100 c.c. de llet que resten, poseu-ho al foc i desfeu-hi les 3 fulles de cola de peix (després d'haver-les tingut una estona en remull) afegiu-ho a la beixamel i deixeu-ho refredar una mica.

Passau el salmó per la màquina, regueu-lo amb el suc de mitja llimona. Quan la beixamel estigui gairebé freda, barregeu-la amb el salmó, passeu-ho pel minipimer i després afegiu la nata. Rectifiqueu de sal i pebre i si fes falta una mica més de suc de llimona. Ompliu un motlle Jelly amb el que heu preparat i poseu-lo a la nevera unes hores.

Per desemmotllar-lo passeu-lo un moment per aigua calenta i tireu-ho a la plata de servir, rodegeu-lo amb mitges rodanxes de llimona i ompliu el dibuix del motlle amb cogombres trinxats.

MARIA GLÒRIA MONTAÑOLA

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes 64 3er 2a.
Tels. 317 41 44 - 302 59 83
Pref. Concert entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

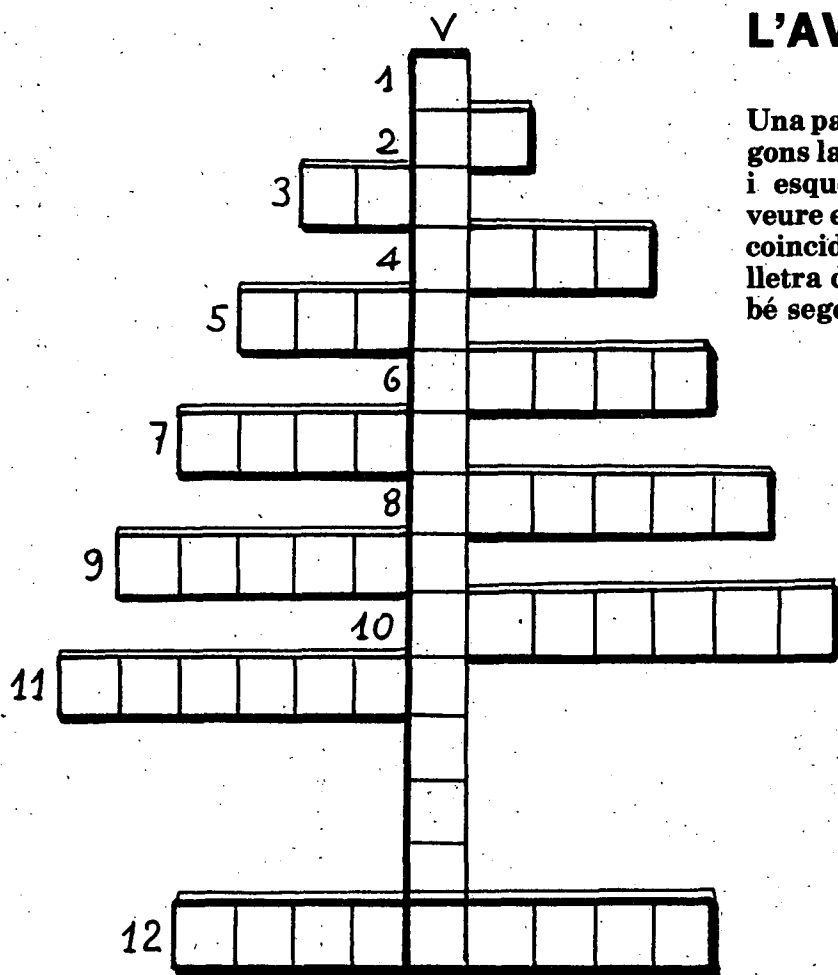
Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalsescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

L'AVET

Una paraula vertical, segons la definició i a dreta i esquerra, com es pot veure en el dibuix han de coincidir els mots amb la lletra de la vertical també segons la definició.

La línia vertical: Relatiu o pertanyent a la congregació.-

- 1- Cent.-
- 2- Llengua occitana.-
- 3- Univers creat.-
- 4- Pecat capital.-
- 5- Municipi de la Selva.-
- 6- Sencer.-

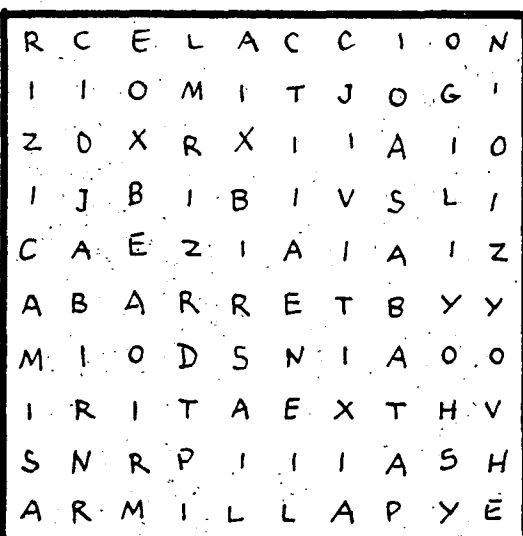
- 7- Anhel.-
- 8- Avis o senyal fet en cas de perill.-
- 9- Antiquat, passat de moda.-
- 10- Que no es mou.-
- 11- Dació gratuïta.-
- 12- Menyspreu.-

SOLUCIÓ

SOPA DE LLETRES

Per SNOOP

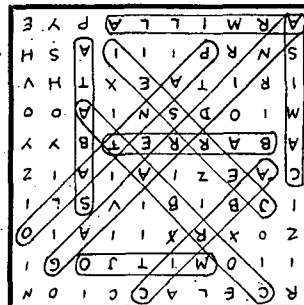
CERCAR 10 PECES DE VESTIR D'HOME

La línia vertical: Congregacionals.-

SOLUCIÓ

DIAG.: Corbata, jersey, abric, gavadina, pantaló.
VERT.: Camisa, sabata.
HORI.: Mitjó, barret, armilla.

FILATELIA

Per ENRIC GRAUPERA

BELGIË-BELGIQUE 50

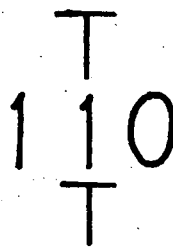
ABADIA D'AFFLIGEM (BÈLGICA)

Segell belga de la sèrie "abadies" del 1984. Aquesta abadia, restaurada, situada a l'oest de Hekegem, està construïda en el marc d'una cèlebre abadia benedictina fundada el 1086. El 1770 estava en estat ruïnós i fou renovada magníficament, però l'any 1796 la Revolució Francesa la destruï novament. El complex que veiem en el segell, modern, data del 1869-1870. Un detall curiós: en aquesta abadia, s'hi venera una Verge negra.

JEROGLÍFIC

Per SNOOP

¿PER QUÈ ESTÀ PREOCCUPAT?

Solució al 508
LES SOBRES
LES SOBRES

CLASIFICACIONS

1.	REAL MADRID	PJ	PTS	37	60+24
2.	F.C. BARCELONA	PJ	PTS	37	55+19
3.	VALENCIA	PJ	PTS	37	49+11
4.	AT. MADRID	PJ	PTS	37	44+6
5.	ZARAGOZA	PJ	PTS	37	41+5
6.	VALLADOLID	PJ	PTS	37	41+5
7.	ATH. BILBAO	PJ	PTS	37	40+2
8.	CELTA	PJ	PTS	37	39+3
9.	SEVILLA	PJ	PTS	37	37-1
10.	OSASUNA	PJ	PTS	37	37-1
11.	OVIEDO	PJ	PTS	37	35-1
12.	GIJÓN	PJ	PTS	37	35-3
13.	REAL SOCIEDAD	PJ	PTS	37	34-2
14.	MÁLAGA	PJ	PTS	37	33-5
15.	LOGROÑES	PJ	PTS	37	33-5
16.	CADIZ	PJ	PTS	37	31-7
17.	R.C.D. ESPAÑOL	PJ	PTS	37	30-8
18.	BETIS	PJ	PTS	37	27-9
19.	MURCIA	PJ	PTS	37	24-12
20.	ELCHE	PJ	PTS	37	15-23

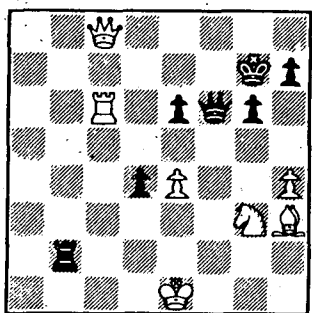
ESCACS

Per JAUME MORA

DIAGRAMA 279

Blanques juguen i guanyen.

Si no et mato em mates: un dilema força freqüent.

Solució al diagrama 278

1 Dc2-b3+ Rg8-g7, 2 Te5-e8 i guanyen.

RESULTATS

OSASUNA-R. SOCIEDAD	1-0
VALENCIA-BETIS	3-0
ELCHE-R. MADRID	1-3
ESPAÑOL-ZARAGOZA	2-2
MÁLAGA-VALLADOLID	0-0
CADIZ-BARCELONA	1-1
SEVILLA-CELTA	1-3
ATHLETIC-LOGROÑES	3-0
SPORTING-OVIEDO	0-0
AT. MADRID-MURCIA	3-0

LA TRAVESSA

1. Sp. Gijón-Oviedo	X
2. Osasuna-R. Sociedad	1
3. Valencia-Betis	1
4. Elche-R. Madrid	2
5. Español-Zaragoza	X
6. Málaga-Valladolid	X
7. Cádiz-Barcelona	X
8. At. Madrid-Murcia	1
9. Sevilla-Celta	2
10. Athletic-Logroñes	1
11. Huelva-Sestao	1
12. Sabadell-Jerez	1
13. Salamanca-Racing	2
14. Burgos-Castellón	X
Pleno al 15 (Palmas-R. Vallecana)	2

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 464

Històries d'Eixerits

El meu amic Joan

Estic segur que molts Eixerits i Eixerides teniu un amic que es diu Joan. Perquè també estic segur que teniu molts amics. I també estic segur que tots i totes estem molt contents i contentes de ser amics i amigues dels nostres amics i amigues.

Tot plegat, no sembla un embolic de paraules? però, només ho sembla, perquè és ben cert que l'amistat és de les coses més boniques que hi ha en el món.

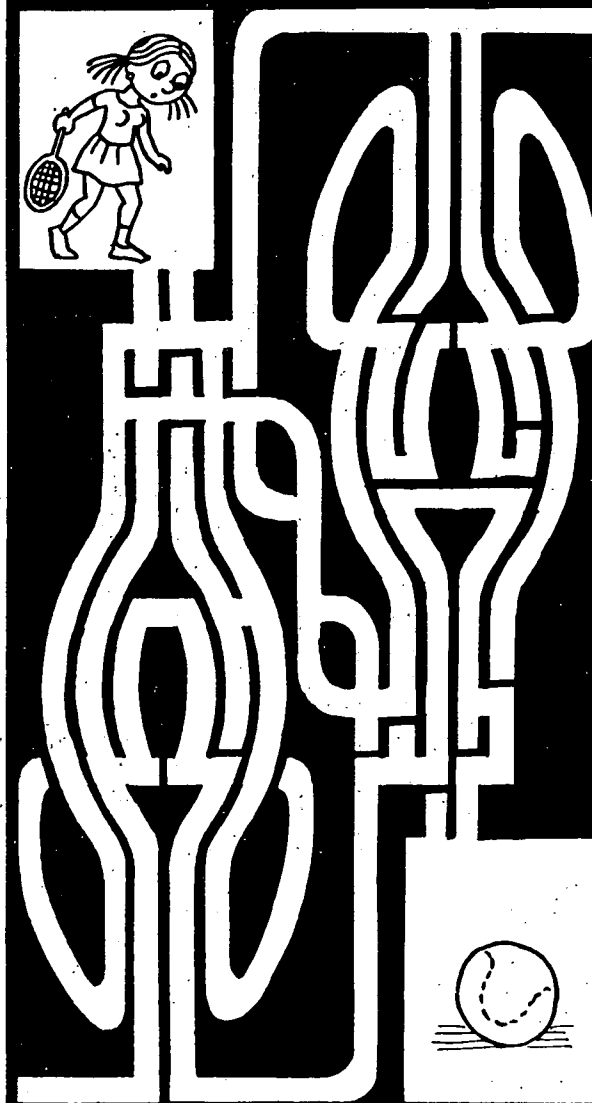
Que per què us parlo del meu amic Joan? Ara us ho explico. En Joan és un company de classe que, des dels primers dies del curs, vàreig veure que estava molt sol. És un noi molt seriós i tímid, i li costava parlar i jugar amb els altres.

Jo vaig pensar: "Has de mirar si t'hi fas amic". I dit i fet. Vaig començar a parlar-hi, a explicar-li coses meves, i de tant en tant, preguntar-li coses d'ell. En Joan no té pare, ni té cap més germà, només una germana més gran que ell.

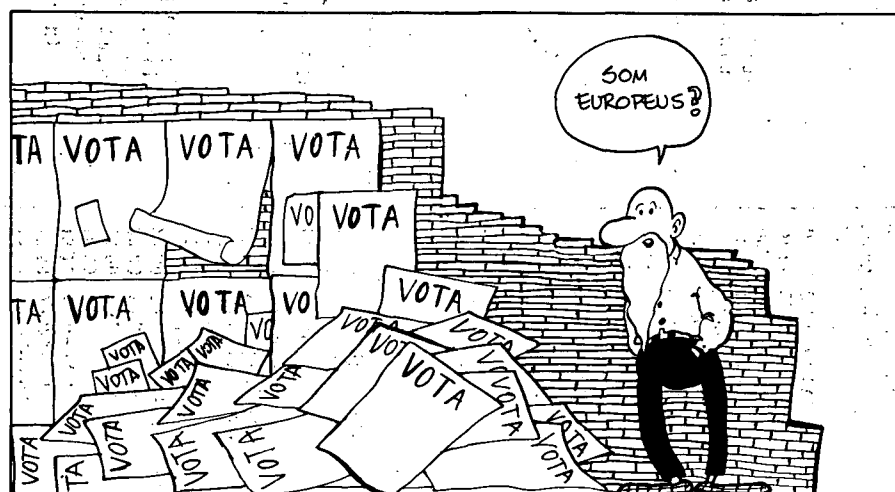
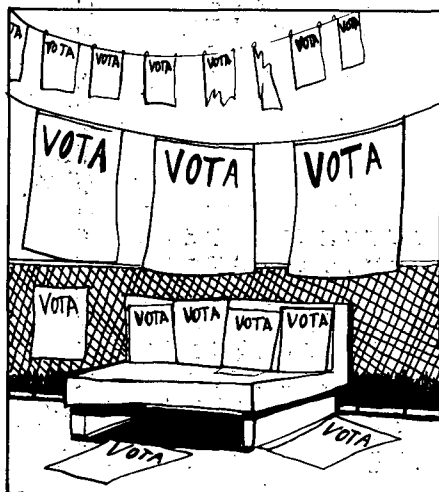
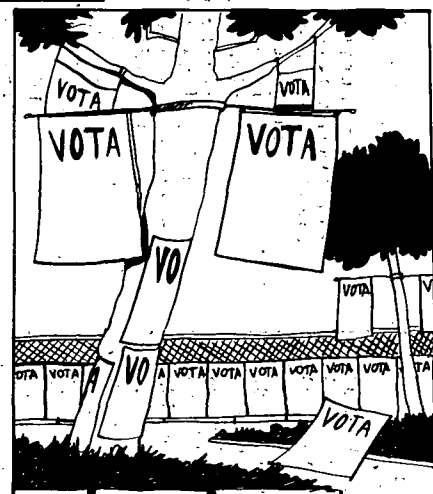
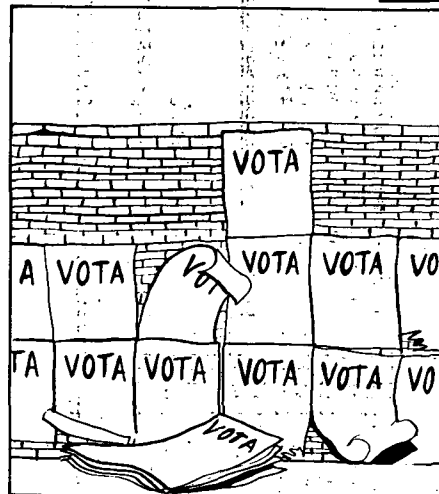
Ara som amics de debò. Molts dies, quan sortim del "cole", fem plegats un bon tros de camí. He anat a casa seva un parell de vegades i ell ha vingut a la meua. Ens deixem llibres de contes i ens ajudem a fer els deures. Aquest estiu ens escriurem. En Joan és un noi ferm. I tots dos estem contents de la nostra amistat.

L'Eixerit

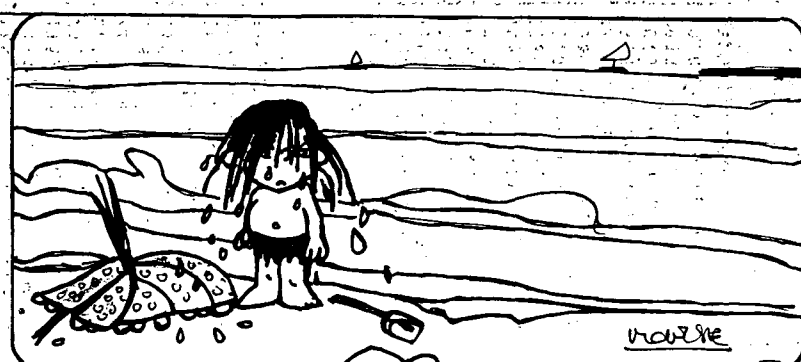
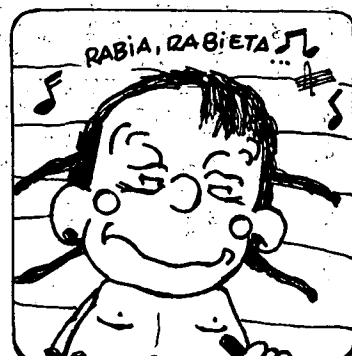
¿PER ON PASSARÀ LA TENNISTA PER RECUPERAR LA PILOTA?

EN BADOSA I EN BASORA

La Beldy

Jesús ens parla

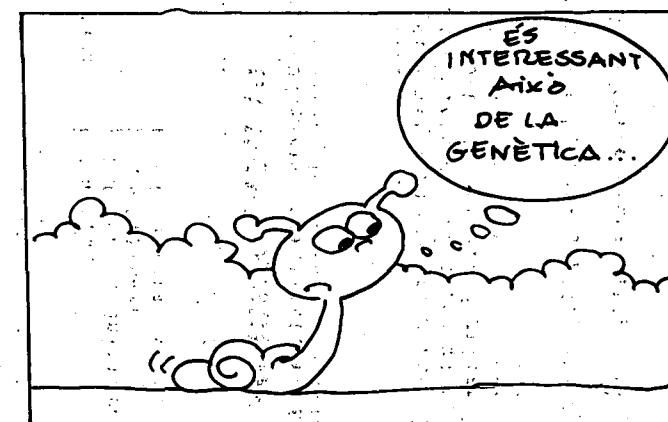
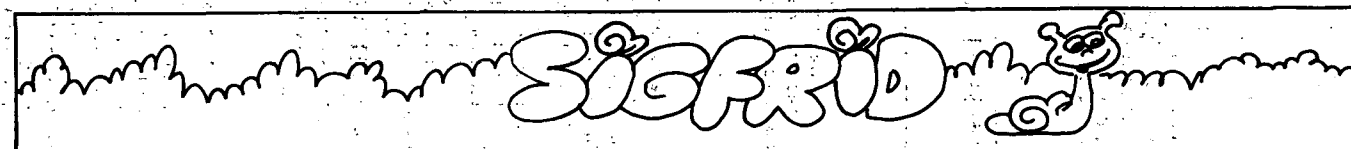
Busquem l'evangelí del diumenge: Evangeli segons sant Lluc, capítol 9, versets del 18 al 24 (Lc 9:18-24).

Reflexionem: 1. En aquest text hem de distingir diverses parts: Allò que diu la gent; la confessió de Pere; l'anunci de la passió; l'exigència en el seguiment de Jesús. Així els Apòstols, a poc a poc van coneixent el "misteri" (Jesús és també Fill de Déu) de Jesús i el camí que ha escollit per a realitzar la salvació dels homes.

2. La fe és un do de Déu, però és també una realitat que posseïda per l'home, va creixent i madurant. Per això, a mesura que ens fem grans no podem deixar mai la catequesi (infants, adolescents, adults), perquè ens cal conèixer més plenament la persona de Jesús, el seu Evangeli, la seva Església, els Sagraments, la pregària, etc.

3. "Messies, Ungit, Crist" són tres paraules que volen dir el mateix: Aquell a qui Déu comunica tot el seu Esperit, perquè ens el comuniqui a nosaltres, i ens doni així la vida eterna. Jesús, és el Messies que amb la seva mort ens allibera del pecat i amb el seu Esperit ens dona la vida divina de fills de Déu.

El mossèn

DIUMENGE - 25

11.00 Signes dels temps:
L'actualitat de l'Església Catòlica a Catalunya i arreu del món serà la protagonista d'aquesta edició de SIGNES DELS TEMPS. L'espai Agenda tindrà, en aquesta ocasió, un protagonista especial, que presenten les principals activitats dels mesos d'estiu, durant els quals no s'emetrà aquest espai. El Cantant Lluís Alfredo comentarà l'evangeli d'aquest diumenge.

11.30 Matinal a TV3.
13.00 Matí Esports.
14.30 Gol a gol - 1.
15.00 Telenotícies.
15.25 El temps.
15.30 Història de Catalunya - 35.
15.45 Les aventures de Guillem Tell.
16.20 Tarda de western:
18.00 Gol a gol - 2 a).
18.15 Basquet.
19.45 Gol a gol - 2 b).
19.55 Meditèrrania.
20.30 Telenotícies.
20.55 El temps.
21.00 30 minuts.
21.30 Califòrnia - 3.
22.30 Gol a gol - 3.

DILLUNS - 26

12.00 Universitat oberta.
12.30 TV3-Segona vegada:
13.30 Mag-Magazine - I.
13.45 Telenotícies comarques.
14.00 Mag-Magazine - II.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Veïns - Cap 103.
16.05 Gent del Barri (D) - Rep.
17.05 Universitat Oberta (Dual).
17.30 Els barrufets.
18.00 Batman.
18.45 He-man i els senyors de l'Univers.
19.10 Carlemany.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 Allo, Allo - 4.
21.55 Lenz o la llibertat-2.
24.00 Telenotícies.

DIMARTS - 27

12.00 Universitat oberta.
12.30 TV3, segona vegada:
13.30 Mag-Magazine - I.
13.45 Telenotícies-comarques.
14.00 Mag-Magazine - II.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Veïns - Cap. 104.
16.00 Gent del barri Rep.
17.05 Universitat oberta (D).
17.30 Els barrufets.
18.00 Acció ara.
18.25 Oh! Bongònia.
19.10 Carlemany.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 Dallas (D).
22.15 Crònica 3.
23.20 Telenotícies.

DIMECRES - 28

12.00 Universitat oberta.
12.30 TV3-segona vegada:
13.30 Mag-Magazine - I.
13.45 Telenotícies-comarques.
14.00 Mag-Magazine - II.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Veïns - 105.
16.00 Gent del Barri- Rep.
17.05 Universitat oberta (D).
17.30 Els barrufets.
18.00 Batman.
18.50 Història de Catalunya.
19.10 Motor a fons.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Sorteig Lotto 6/49.
21.20 Bona cuina.
21.25 Informatiu cinema (D).
21.55 Cinema-3.
23.40 Telenotícies.
00.05 Motors a fons.

DIJOUS - 29

12.00 Universitat oberta.
12.30 TV3, segona vegada:
13.30 Mag-Magazine - I.
13.45 Telenotícies comarques.
14.00 Mag-Magazine - II.
14.30 Telenotícies.

15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Veïns - Cap 106.
16.00 Gent del Barri. Rep.
17.05 Universitat oberta.
17.30 Els barrufets.
18.00 Musical juvenil.
18.30 Cinc i acció.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 3 pics i repicó.
22.45 Esports flash.
23.45 Telenotícies.

DIVENDRES - 30

12.00 Universitat oberta.
12.30 TV3, segona vegada:
13.30 Mag-Magazine - I.
13.45 Telenotícies comarques.
14.00 Mag-Magazine - II.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Veïns - Cap. 107.
16.00 Gent del Barri.
17.05 Universitat oberta (D).
17.30 Els barrufets.
18.00 Batman.
18.45 He-man i els senyors de l'univers.
19.10 Carlemany.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 La vida en un xip.
23.10 Cagney i Lacey (D).
00.00 Telenotícies.
00.20 Teatre.

DISSABTE - 1

10.00 Sardanes.
10.25 Universitat oberta.
12.25 Kidd Video -7-.
12.50 TV3, segona vegada:
14.05 TV3, segona vegada:
15.00 Telenotícies.
15.25 El temps.
15.30 Bona cuina.
15.35 Els picapedra (D).
16.00 Dit i fet.
17.30 Bàsquet NBA.
19.05 La gran vall (D).
20.00 Vida salvatge (D).
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.05 Bona cuina.
21.10 Lotto 6/49.
21.20 L'hora d'Alfred Hitchcock (D).
22.15 Pel·lícula:

CANAL - 33

DIUMENGE - 25

20.40 Curar-se amb salut:
21.10 Telenotícies.
21.45 Pel·lícula:
"Amada".

DILLUNS - 26

20.40 Joc de ciència:
21.10 Telenotícies.
21.45 Pel·lícula:
"El país d'allà on vinc".

DIMARTS - 27

20.40 Pobles de Catalunya:
21.10 Telenotícies.
21.45 Pel·lícula:
"Feina ben feta".

DIMECRES - 28

20.40 Curar-se en salut:
21.10 Telenotícies.
21.45 Pel·lícula:
"Els tres moquetares i les joies de la reina".

DIJOUS - 29

20.40 Carme i David:
21.10 Telenotícies.
21.45 Pel·lícula:
"El capellà casat".

DIVENDRES - 30

20.40 Botó fluix.
21.10 Telenotícies.
21.45 Pel·lícula:
"Ruleta russa".

DISSABTE - 1

20.40 Pobles de Catalunya:
21.10 Telenotícies.
21.45 Pel·lícula:
"Alger".

DIUMENGE - 25

01.05 Filmoteca TV:
"Seis destinos".
03.00 Valor per fracassar.
04.00 El fugitiu:
"Asesino de esposas".

05.50 Llarg-metratge:
06.10 Jazz entre amics.
07.15 Llarg-metratge:
09.00 Sopa de gansos.
09.30 Un cistell ple de llibres.
10.00 El dia del Senyor-Santa Missa.
11.00 Avanç Informatiu.
11.05 Concert.
12.05 Poble de Déu.
12.35 Nova gent.
13.35 Autopista vers el cel.
14.30 Diumenge revista.
15.00 Telediari cap de setmana.
15.30 El temps.
15.40 Seabert - 10.
16.05 La Comèdia:
17.50 Dibuixos animats.
18.10 Joc de nens.
18.35 Alf.
19.00 Turn d'ofici.
20.00 Waku-Waku.
20.30 Telediari cap de setmana.
21.05 A portada.
21.35 El temps és or.
22.45 Diumenge cinema:
00.40 Avanç informatiu.
00.45 Clàssics en B/N:

DILLUNS - 26

08.00 Bon Dia.
08.30 Telediari Matinal.
09.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
14.30 L'Informatiu Migdia.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Falcon Crest.
16.30 La tarda.
17.55 Avanç Telediari.
18.00 Els móns de Yupi.
18.30 Relloige de Lluna.
19.00 Dóna-li la volta.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 El preu just.
23.00 El local de Frank.
23.30 Equip d'investigació.
00.30 Telediari-3.
00.50 Telesport.
01.05 La Nit.
02.00 Estrenes TV:

DIMARTS - 27

08.00 Bon dia.
08.30 Telediari matinal.
09.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
14.30 L'Informatiu migdia.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Falcon Crest.
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 Els móns de Yupi.
18.30 Contes del Buey.
19.00 Passos.
19.30 Entre línies.
20.00 Casa de bojos.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 La lluna.
22.25 Sessió de nit:
00.35 Telediari - 3.
00.55 Telesport.
01.10 Testimoni.
01.15 La Nit.
02.00 Filmoteca del dimarts:

DIMECRES - 28

08.00 Bon dia.
08.30 Telediari matinal.
09.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
14.30 L'Informatiu migdia.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Falcon Crest.
16.30 La tarda.
17.55 Avanç Telediari.
18.00 Els móns de Yupi.
18.30 El noi i l'elefant - Ep. 5.
19.00 Un cistell ple de llibres.
19.30 Parlant clar.
20.00 Throb.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 L'Atlàntic.
22.25 Cançó trista de Hill Street:
23.20 Fora de sèrie.
00.40 Telediari - 3.
01.00 Telesport.

01.15 La Nit.
02.00 Reposicions TVE:

DIJOUS - 29

08.00 Bon dia.
08.30 Telediari matinal.
09.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
14.30 L'Informatiu migdia.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Falcon Crest.
16.30 La tarda.
17.55 Avanç Telediari.
18.00 Els móns de Yupi.
18.30 Popp Les.
19.00 Sopa de gansos.
19.30 Amb les mans a la massa.
20.00 Solters.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 La ley de los Angeles - 4.
22.15 Punt i apart.
00.00 Telediari - 3.
00.20 Telesport.
00.40 La Nit.
02.00 Producció espanyola:

DIVENDRES - 30

08.00 Bon dia.
08.30 Telediari matinal.
09.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
14.30 L'Informatiu migdia.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Falcon Crest.
16.30 La tarda.
18.00 Fraguell Rock.
18.30 La llanterna màgica.
20.00 Viu com vulguis.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 A família.
22.25 Divendres cinema:
00.30 Telediari - 3.
00.50 Telesport.
01.05 La Nit.

DISSABTE - 1

03.25 Equip d'investigació.
04.25 Corrupció a Miami.
05.15 La bona música.
09.10 La rosa groga.
10.00 Calaix desastre.
18.15 Loteria.
15.00 Telediari cap de setmana.
15.30 El temps.
15.35 Ferdy.
16.05 Primera Sessió:
"Asalto al carro blindado".
18.05 Rockopop.
19.35 Mc. Gyver.
20.30 Telediari cap de setmana.
21.05 Informe setmanal.
22.25 Dissabte nit.
23.30 L'estiu de la revolució - 2.
00.55 Avanç Informatiu.

DIUMENGE - 25

9.30 Santa Missa.
10.20 Biniki.
11.15 Planeta imaginari.
11.45 La vida entorn de l'arbre.
12.00 Estudi Estadi.
18.00 Més enllà del sol ixent
18.30 Sesió de tarde.
20.00 L'Informatiu vespre
20.30 Tria el dos
01.00 Objetivo - 92
02.30 Oficis para el recuerdo.

DILLUNS - 26

12.00 Clínica de la selva negra
13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
13.05 Centres d'Art.
13.30 Capitoli - 244.
14.00 Teledues.
14.30 L'Informatiu Migdia.
15.00 Bellesa i poder - 284.
15.30 Documental.
16.30 Caballo viejo.
17.30 Plàstic.
18.30 Avanç de l'Informatiu Vespre.
18.35 La Palmera.
19.30 L'Informatiu Vespre.

COMENTARIS TV

UN VÍDEO: JESÚS DE NATZARET

El divendres passat vam llogar un vídeo. Aquest era el **Jesús de Natzaret** del director italià Franco Zeffirelli. La primera cosa que haig de dir és que va ser un film que em va emocionar. La guia del catàleg de vídeos familiars de la editorial Casals feta pel professor de la Universitat de Barcelona, Josep Maria Caparrós, diu que és "la millor versió de la vida de Jesucrist". La meua opinió és que, després de veure aquest film, es pot descobrir com la televisió i el vídeo poden servir per dues coses molt extremes: per fer molt de mal i, alhora, per fer molt de bé. El missatge d'avui és doble. Per una banda tornar a parlar d'aquesta magnífica publicació de l'editorial Casals: catàleg de vídeo-films. És una eina que tota família que vulgui educar bé els seus fills ha de conèixer i utilitzar. Per altra banda recomanar la visió d'aquest film. Més encara: penso que seria bo no solament de llogar-lo, sinó de comprar-lo. Són 230 minuts ben aprofitats que es poden repartir amb temps. El vídeo permet aquesta lenta i pedagògica utilització familiar. I dic això perquè està fet amb tan de respecte que val, si més no, per donar a conèixer l'Evangeli, als fills més petits i no tan petits. Les dades són CBS/FOX VIDEO ESPAÑOLA (dues cassettes).

T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) tel. 200 13 39 **IGNASI BOFARULL**

ACTIVITATS DE "L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"

II PELEGRINATGE A TERRA SANTA "especial joves"

del 4 a l'11 de juliol del 1989

VISITAREM: LA JUDEA I LA GALILEA

Viatge en avió i autocar.
Allotjament en règim de mitja pensió.
Assegurança, visita a museus etc.

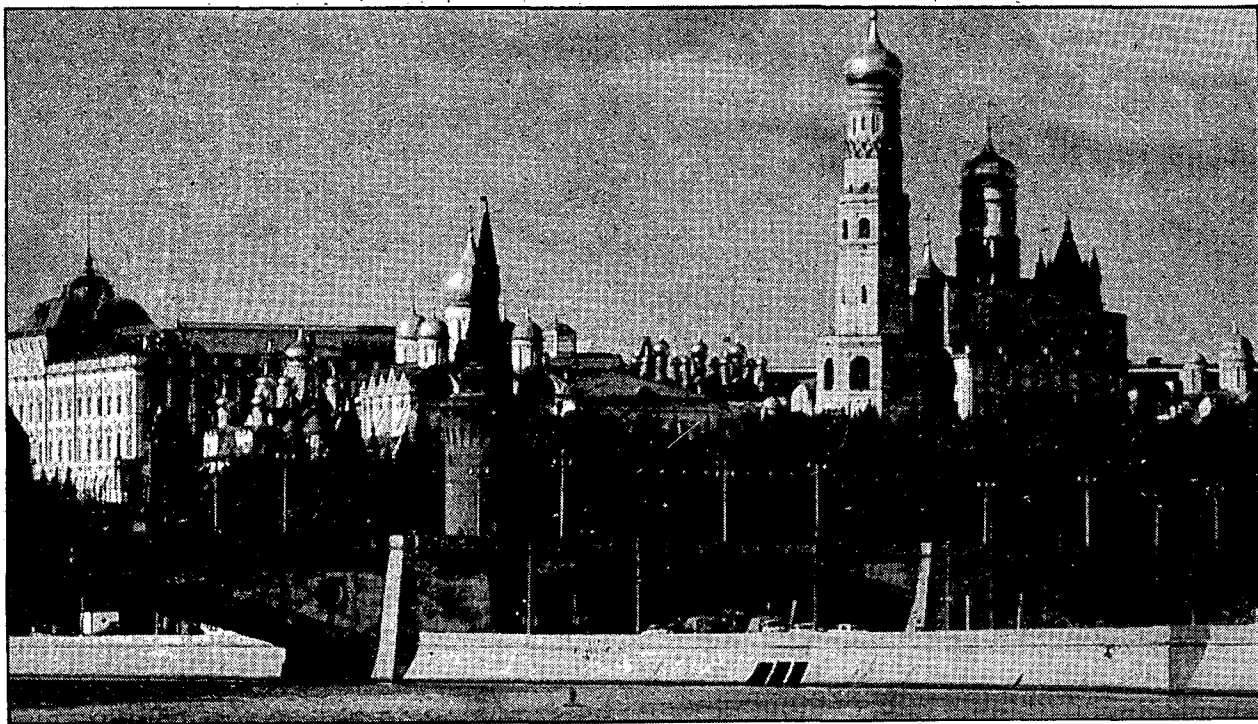
Joves de 18 a 30 anys amb una certa formació religiosa

NOMÉS 30 PLACES

Un grup de joves al peu del Benedictus.

PELEGRINATGE A L'U.R.S.S. PER COMMEMORAR EL MIL·LENARI DEL CRISTIANISME A RÚSSIA

de l'11 d'agost al
25 d'agost de 1989

VISITANT:

PRAGA
LENINGRADO
KIEV
MOSCOU

GC-8

PRÒXIMS PELEGRINATGES

TERRA SANTA: del 13 al 22 d'octubre

SENEGAL: circuit cultural-religiós, visitant les missions.
Del 27 de novembre al 12 de desembre.